

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

"Aşkın, aksiyonun ve mizahın muhteşem sentezi."
-Fresh Fiction-

Julie
JAMIES

YAKIN MESAFE

EPHESUS

Üniversite Edebiyatı Edebiyatı Edebiyatı Edebiyatı

Jordan Nick'e döndü. "Merak ediyorum, bana üstünlük taslamaya mı çalışıyorsunuz yoksa bu derece itici olmak sizin doğanızda mı var?"

Nick gözlerini muzip bir tavırla Jordan'ın üzerinde gezdirdi. "Sanırım sizi bir parça kızdırmaya çalışıyorum."

**Jordan öfkeyle sordu:
"Neden?"**

**Nick bunu bir müddet düşündü.
"Becerebildiğim için belki.
Görünüşe göre, çok kolay oluyor."**

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

YAKIN MESAFE

Original Adı: A Lot Like Love

Yazarı: Julie James

Genel Yayın Yönetmeni: Nilüfer Savaşer Nişli

Editor: Şafak Tahmaz

Çevirmen: Murat Karlıdağ

Kapak Fotoğrafı: Tabak Miklos

Kapak Uygulama: Selim Büyükgüner

Basımı: 2016

PBİN 978 605 9232-54-8

Yayınevi Sertifika No: 20610

© 2011, Julie James

Türkçe Yayın Hakları Akçalı Telif Hakları Ajansı aracılığıyla

© Murekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Ephesus Yayınları, Murekkep Divit Yayın Grubu'nun tescilli markasıdır.

Baskı: Gülmat Matbaacılık

2. Matbaacılar Sitesi E Blok No: 4/3

Topkapı/İstanbul

Tel: 0 (212) 577 79 77

Kapak Baskı: Bio Ofset Matbaacılık San. ve Dış. Tic. Ltd. Şti.

www.bioofset.com / info@bioofset.com

Tel: 0212 244 0 244

Cilt: Erdoğanlar Mücellit Matbaacılık San. Ltd. Şti.

Fazılpaşa Cad. No:8 Kat:3 Z.Burnu Topkapı / İSTANBUL

Tel.: +90 212 612 07 39 Faks: +90 212 612 07 94

www.erdoganlarmucellit.com

Yayımlayan

Mürekkep Divit Bas. Yay. San. Dış. Tic. Lt. Şti.

Maltepe Mah. Fazıl Paşa Cad. No:8 Kat:4

Topkapı – Zeytinburnu – İSTANBUL

Tel: 0 212 415 00 00

www.ephesusyayinlari.com / info@ephesusyayinlari.com

Julie

JAMES

YAKIN MESAFE

Çeviri

Murat Karlıdağ

EPHESUS®

TEŞEKKÜRLER

*K*avrayışı, önerileri ve desteği için harika editörüm Wendy McCurdy'ye, kendini adayışı ve muazzam şevki için muhteşem ajansım, Susan Crawford'a teşekkür ederim. Ayrıca böylesine inanılmaz bir iş çıkaran ve takdire şayan katkıları bulunan Berkley'deki tüm ekibe de teşekkürler.

Bana bir şarap dükkanı işletmenin artıları ve eksilerini gösterip, sinir bozucu tüm sorularımı gayet iyi niyetle cevaplayan Denise ve Martin Cody'ye özel bir teşekkür. Şarap eğitmeni ve uzmanı John Laloganese'e de, olağanüstü şarap değerlendirme kursu için teşekkür ederim.

Sezgileri ve İtalyan aileleri hakkındaki muhteşem hikâyeleri için Maria ve Brian Guarraci'ye, Matt ve Melissa Boresi'ye, Jen Adamo'ya ve özellikle New York danışmanım Pete Montenaro'ya... Benimle paylaştıkları her hikâyeyi kullanabilmeyi çok isterdim - özellikle de domates tesisiyle ilgili olanı.

Ayrıca uzman araştırmacılığı ve esrarengiz “kaynakları” için, başlangıç aşamasında hikâyenin kurgusunu geliştirmemde bana yardımcı olduğu için kayınpederime de teşekkür ederim.

İnanılmaz okurlarım, Elyssa Papa ve Kati Dancy’ye, tüm yardımcı tavsiyeleri için ve bu kitabın başlığı için Elyssa’ya ekstra özel teşekkürler.

Tüm sevgi ve destekleriyle, özellikle teslim tarihi için zamanla yarıştığım dönemde yanımda oldukları için aileme ve dostlarıma ve nihayet, her zaman beni dinlediği, yardım ettiği, tavsiyede bulunduğu ve hep benimle olduğu için eşime teşekkürü bir borç bilirim.

BİR

Nick McCall patronunun odasına girdiği anda bir şeylerin ters gittiğini sezmişti.

Vücut dilini analiz etme ve satır aralarını okumakta ustalaşmış bir FBI ajanıydı. Çoğunlukla dikkatsizce seçilmiş bir kelimeden veya en ince yüz hareketlerinden ihtiyacı olan bütün bilgiyi toplayabilirdi. Bu çok işine yaraayan bir yetenekti.

Odaya girdiğinde, Chicago bürosundan sorumlu özel ajan Mike Davis'in büroda verdikleri lanet şeyi içmeyi reddetse bile Starbucks kahve kupasının kulpuyla oynadığını gördü. Bu, kıdemli ajanların çoğunun şahit olduğu bir hareketti. Davis mesaj veriyordu ve Nick bunun ne demek olduğunu biliyordu.

Bir sorun vardı.

Nick başka bir gizli görev olduğunu düşündü. Gizli görevde çalışmak onu rahatsız etmiyordu; esasen, son birkaç yıldır neredeyse hep bu tür soruşturmalar üstlenmişti. Ancak meşakkatli bir görevi yeni bitirmiş ve dinlenmenin tam sırası olduğunu düşünüyordu.

Davis'in masası önünde duran koltuklardan birine otururken patronunun Starbucks fincanına yakın duran kolunu kıvrıldığını gördü. *Kahretsin, hapı yuttum* diye düşündü. Kolunu kıvrmasının masanın üzerinde gezdirmesinden çok daha kötü olduğunu herkes bilirdi.

Nick lafı eğip bükmenin faydasız olduğunun farkındaydı. "Pekala, ne söylersen razıyım," dedi.

Davis ona sırtarak karşılık verdi. "Sana da günaydın, gün ışığım. Tekrar hoş geldin. Sen Fivestar'daki tatlı muhabbetlerimizi nasıl özledim bilemezsin."

"Üzgünüm. Yeniden başlayacağım. Geri dönmek güzel efendim. Teşekkürler."

"Ofisini zorluk çekmeden bulabildin mi?" diye donuk bir tonda sordu Davis.

Nick, koltuğuna iyice yerleşti, bu işnelemenin etkisinden kurtulmayı bekledi. Fivestar Operasyonu dolayısıyla son altı aydır ofise pek uğramadığı doğrudu. Geri dönmek iyi bir şeydi. Davis'le yaptığı konuşmaları kendisinin de özlediğini hissetti ve buna çok şaşırdı. Patronu zaman zaman huysuz ve asabi oluyordu ancak, bütün pisliklerle uğraşmak zorunda olan sorumlu bir özel ajanın böyle huy-ları olması da doğaldı.

"Üzerinde adımın yazılı olduğu bir kapı bulana dek katta dolaştım. Henüz buradan beni kovalayan olmadığına göre sanırım doğru yerdeyim." Davis'e şöyle bir baktı. "Şakakların biraz daha ağarmış sanki patron."

Davis homurdandı. "Hayatımın son altı ayını, senin soruşturmayı batıracağından endişe etmekle geçirdim."

Nick bacaklarını iyice uzattı. Soruşturma falan batırmamıştı. "Benden şüphe etmen için bir sebep mi oldu?"

"Muhtemelen. Bir şeylerin üzerini örtmekte herkes-ten daha hünerlisin."

"Bu doğru. Öyleyse devam edip kötü haberi vermeye ne dersin?"

"Bakıyorum da, sana bir şeyler söyleyeceğimden çok eminsin." Davis kahve fincanını başıyla işaret edip saf-lık pozuna büründü. "Bir adam, bürodaki en iyi adamıyla oturup sadece kahve içemez mi yani?"

"Ah, şimdi de en iyi adamın mı oldum?"

"Her zaman en iyi adamımsın."

Nick kaşını kaldırdı. "Pallas bu söylediğini duyma-sın," dedi, büroda kamuoyunda ses getiren tutuklamala-riyla gündemde olan bir başka ajanı kastederek.

"Sen ve Pallas, benim en iyi adamlarımsınız," dedi Da-vis. En sevdiği çocuğu sorulan annenin diplomatik tav-rını takınmıştı.

"İyi kurtarıştı."

"Oturup konuşmak konusunda ciddiym. Geçen haf-taki tutuklamaların zor olduğunu duydum."

"Tutuklamalarda bunlar olur. Sonuçta insanları en müsait zamanlarında yakalamıyoruz."

Davis onu keskin gözleriyle takip ediyordu. "Gizli gö-revin altından kalkmak kolay iş değil, özellikle Fivestar gibi belalı olursa. Yolsuzlukla suçlanan Chicagolu yirmi yedi polis memuru epey büyük bir darbe. Çok büyük bir

iş yaptın Nick. Müdür bu sabah beni arayarak şahsi tebriklerini sana iletmemi istedi.”

“Hem senin hem de müdürün memnun olmasına sevindim.”

“Geçmişine baktığımda, tutuklamalarının seni etkilediğini düşünmekten kendimi alıkoyamıyorum.”

Nick, soruşturmanın onu etkilediğinden bahsetmeyecekti, her ne kadar patronu haklı olsa da. Polis memurlarını gözaltına almak, yapmaktan hoşlandığı işler arasında değildi. Damarlarında polis kanı dolaşıyordu. FBI’a başvurmadan önce altı yıl New York Emniyet Teşkilatı’nda memur olarak görev almıştı. Babası da otuz yıl New York Emniyeti’nde çalıştıktan sonra emekli olmuştu ve Nick’in kardeşlerinden biri de polisti. Ancak geçen cuma yakaladığı yirmi yedi polis memuru, çizgiyi aşmışlardı. Ona göre, kötü adamların polis rozet takması onları daha da kötü gösteriyordu.

“Onlar suçlu polislerdi, Mike. İçeri tıklımlarında bir sakınca görmedim,” dedi Nick.

Davis tatmin olmuştu. “Güzel. Bunu yolumuzdan kaldırdığımız için mutluyum. İzin kullanmak için başvurduğumu gördüm.”

“New York’a giderek anneme sürpriz yapmak istiyorum. Bu Pazar altmışıncı yaş günü ve evde büyük bir aile partisi var.”

“Ne zaman gideceksin?”

Nick, bu sorunun Davis'in ses tonunun aksine pek de sıradan olmadığından şüphelenerek sordu. "Bu gece. Neden?"

"Seyahatini birkaç gün erteleme ni önerseydim ne derdin?"

"Annemi kesinlikle tanımadığını söyledim. Bu partiye yetişemezsem, kadıncağızın veryansınlarıyla bir suçluluk batağına gömülürüm bilmiş ol. Ve beni bu bataklık-tan kurtarmak için de bir buldozer kullanman gerekir."

Davis güldü. "Partiyi kaçırmaya gerek yok. New York'a vaktinde yetişebilirsin. Sözgelimi... Cumartesi akşamı. En geç pazar sabahı."

"Kesinlikle şaka yapıyor olmalısın. Son altı yıldır sadece bu seferlik iki gün izin istediğim ortada. Sanırım bunu hak etmiş olmam gerek."

Davis'in tonu ciddileşti. "Biliyorum Nick, haklısın. İnan bana, önemli olmasaydı bunu senden istemezdim."

Nick iğneleyici bir cevap verecekken, lafını yuttu. Davis'e saygı duyuyordu. Altı yıldır beraber çalışıyorlardı; Davis, dürüst ve hak gözetken bir patrondur, içi dışı birdir. Chicago bölge ofisinde çalıştığı altı yıl boyunca Nick, Davis'in hiç kimseden bir iyilik istediğini duymamıştı. Bu da isteği geri çevirmeyi imkânsızlaştırıyordu.

İçini çekti. "Evet demiyorum. Ancak merakımdan ötürü soruyorum, görev nedir?"

Davis, Nick'in şartlı kabul eğilimini sezerek koltuğundan doğruldu. "Bir danışmanlık işi diyebiliriz. Mali Şube ve Organize Suçların ortaklaşa yürüttüğü bir soruşturmada

beklenmedik bir gelişme yaşandı ve oraya gizli görevle senin tecrübende birini vermem gerekiyor. İşler biraz sarpa sarabilecek cinsten."

Nick sordu, "Ne tür bir dava bu?"

"Para aklama."

"Soruşturmanın sorumlusu kim?"

"Seth Huxley."

Nick, Huxley'ye ofiste rastlamış, ancak muhtemelen aralarındaki diyalog on kelimeyi geçmemişti. İlk ve tek intibası, Huxley'nin çok düzenli oluşuydu. Nick doğru hatırlıyorsa, Huxley, Büro'ya hukuk programını bitirerek gelmiş ve Mali Suçlara geçmeden önce kalburüstü okullardan birine gitmişti. "Benden ne istiyorsun?"

Davis, "Huxley'nin sana davayla ilgili ayrıntıları aktarmasını sağlayacağım. Birazdan gelir," dedi. "Senin davayı devralmak için getirilmediğine dair ona teminat verdim, bunun üzerinde iki aydır çalışıyor."

Nick, anlaşmasının bunca zamandır bir formaliteden ibaret olduğunu anladı. "O halde bana neden ihtiyacın var?"

"Huxley'nin yetkilerini aşmadığından emin olmak için. Bu onun ilk gizli görevi. Hiçbir ajanı paçasından tutmayı sevmem, Huxley de şimdiye dek ona bunu yapmam için bir malzeme vermedi. Herkesin er geç bir gizli görevi olacaktır. Ancak başsavcının gözü bu dava üzerinde ve bu da hataya yer yok demek oluyor."

"Senin davalarında hiç hataya yer oldu mu?"

Davis bu sözü bir sırtışla karşıladı. "Hayır. Ancak bu defa özellikle hiç hata olmamalı. Ben işleri öyle

sınıflandırırım: temelde sıfır hata, sıfır hata ve özellikle sıfır hata. Tamamen tekniğe dayalı.”

Nick, Davis’in yeni söylediği bir sözü düşündü. “Savcının davayı takip ettiğini söyledin. Bu, Martino soruşturmasının bir parçası mı?”

Davis başıyla onayladı. “Neden hataya yer olmadığını anladın mı?”

Daha fazla söyleme gereği duymadı. Üç ay önce, selexinin tutuklanması ve istifa etmesiyle sonuçlanan bir skandalın ardından yeni savcı, Cameron Lynde atanmıştı. Göreve geldiği andan itibaren, Martino soruşturmasını, işlerinin arasında ilk sıraya yerleştirmişti. Bu aynı zamanda, FBI Chicago bürosunun da öncelik sırasında en tepede yer alıyordu.

Roberto Martino, yıllarca Chicago’daki en büyük suç ağını yönetmişti; örgütü, şehirdeki uyuşturucu trafiğinin neredeyse üçte birinden sorumluydu ve adamları, önlerine çıkan herkesi, gasp, rüşvet, tehdit ve cinayet yoluyla ortadan kaldırıyordu. Son birkaç ay zarfında, FBI, Martino şebekesinin otuzdan fazla adamını tutuklamıştı. Roberto Martino da bunlara dâhildi. Hem Adalet Bakanı, hem FBI Müdürü, tutuklamaları, suçla mücadelede büyük bir zaffer olarak nitelemişti.

Fivestar Operasyonu’nda gizli görev üzerinde olduğu altı ay boyunca Nick, Martino tutuklamalarının içinde bulunmamıştı. Bazı diğer ajanların, o cepheden kendi paylarına çıkardıkları şan ve şeref, onun rekabet egosunu yaralıyordu.

Davis, gözlerinde kurnaz bir pırıltıyla sordu: “Daha fazlasını öğrenmek ister misin?”

Nick düşündü; kahrolası bir haftadan az sürecekti. Önündeki birkaç gün zarfında, edindiği gizli görev uzmanlığını, çömez bir ajana aktarabilir, patronuyla brownie yiyebilir, gangsterlerin kışını tekmeleyebilir fakat yine de pazar sabahı annesine Mutlu Yıllar şarkısı söylemek üzere New York’a gidebilirdi. Bu her halükarda çifte kazanç demekti.

“Tamam,” dedi Nick. “Hadi gidip Huxley’i görelim.”

*

Ajan Huxley onları konferans odasında bekliyordu. Nick, yeni ortağını çabucak tarttı: özenle taranmış sarı saçlar, tel çerçeveli gözlük ve üç parçalı pahalı bir takım elbise. Nick’in gözleri, Huxley’nin ceket altına giydiği şeye takılmıştı.

Bu bir yelekti.

Kurşun geçirmez olanından değildi. Bir süveter yelekti. Huxley, sadece bir takım giymiyor, her şeyi birbirine uydurmasını da biliyordu; koyu kahve pantolon ve ceket, jilet gibi çizgili bir gömlek, yelek ve taba ipek kravat.

Nick’in üzerinde ise, son derece sıradan, düz, gri bir takım ve denizci kravatı vardı. Brooklyn’de büyüyen insanların, uyumlu giyinmek gibi dertleri olmazdı. Kesinlikle takım içine yelek giymezlerdi. Gerçi Chicago’da şubatın başı yaşıyordu ve dışarıda hava on dereceydi, o yüzden, yeleğin sadece Huxley’yi sıcak tutma fonksiyonu olabileceğini de düşündü. Nick’e göre bir FBI ajanının,

takımıyla beraber bulundurması gereken tek aksesuar, omuz kayışı ve silah olabilirdi. Belki, duruma göre bir de kelepçe.

Nick, başıyla Huxley'yi selamladı ve hızlı bir selamlaşmanın ardından mermer konferans masasında onun karşısına oturdu. Davis, masanın baş tarafına oturarak toplantıyı açtı. "Evet, Nick'e, senin Eckhart soruşturmasındaki iki aylık çalışmandan bahsettim."

En azından bir isim öğrenmişti artık, tanıdığı bir isim – Chicago'daki çoğu insanın tanıdığı bir isim. "Xander Eckhart mı? Restoran sahibi mi?"

"Daha doğrusu, gece kulüpleri ve restoranlar sahibi," diyerek düzeltti Huxley. Gözlüğünü düzeltti, sandalyesinde doğruldu. "Eckhart, Chicago bölgesinde hepsi de pahalı, varlıklı kesime yönelik üç restoran ve dört gece kulübü sahibi. En baş tacı olanı ise, Loop'un batısında bulunan Fransız restoranı, Bordeaux. Nehrin kıyısında ve varlıklı müşterilere hizmet veren seçkin bir VIP barı bulunuyor."

Davis araya girdi: "Nick'e soruşturmanın Martino dosyalarıyla bağlantılı olduğunu aktarmıştım. Neden oradan devam etmiyorsun?"

Huxley de dizüstü bilgisayarını çıkarmış, bunu yapmaya hazırlanıyordu. Eline aldığı uzaktan kumandaya dokunduğunda odanın ön tarafında tavandan aşağıya doğru bir ekran açıldı. Konferans odasındaki ışıklar kapandı ve Huxley, sunumuna başladı: "Roberto Martino'nun ve örgüt elemanlarının tutuklanması öncesinde, Martino'nun yasa dışı faaliyetlerinin, beklediğimizden çok daha geniş

boyutlu olduğunu anlamaya başladık. Bu adamla olan bağlantıları gibi.”

Nick’in önündeki ekranda otuzlu yaşların ortalarında, orta uzunluktaki kumral saçları arkaya taranmış bir adam belirdi. Üzerinde Huxley’ninkinden de pahalı gözüken bir kıyafet ve kolunda da yirmili yaşlarda, fidan gibi bir esmer vardı.

Huxley, “Bu, Xander Eckhart,” dedi. “Kızın kim olduğu önemli değil. Geçici tatlardan biri. Birkaç aydır elde ettiğimiz kanıtlardan hareketle, Eckhart’ın Roberto Martino için büyük miktarlarda uyuşturucu parası akladığını düşünüyoruz. Martino, parasını Eckhart’ın restoran ve barlarının gelirine katıyor; özellikle gece kulüplerindeki muazzam nakit akışı mükemmel bir perdeleme oluşturuyor. Eckhart da bu kirli parayı kendi geliri olarak gösterdi mi, işte, temizlendi. Eckhart’ın son iki yıldaki faaliyetlerinin vergi kayıtlarında bir kanıtını bulabilmek için de çalışmalarımız sürüyor, ancak bu arada, savcı da bizden ek kanıt istiyor.”

Davis, Nick’e “Jürinin dikkatini çekecek bir kanıt,” diyerek açıkladı.

Nick, savcının düşüncesini anlamıştı. Savcıların, evrak bazında kanıtların olduğu davaları sevmediğini bilecek kadar çok savcıyla çalışmıştı. Sıkıcı bir müfettişi, tanık sandalyesine koyup deşifre edilemeyen sayfalarca vergi kaydı üzerinden ilerlemek, jüriyi uyuklatma ve suçlamayı düşürmenin en garantili yoluydu.

“Peki elimizde kanıt olarak başka ne var?” diye sordu.

Huxley, "Eckhart'ı birkaç haftadır takip ediyorum, onu bu adamla buluşurken gördüm," dedi ve bir başka adamın fotoğrafı ekrana getirdi. Kırklı yaşların sonunda, simsiyah saçlı bir adamdı bu. Yakası kalkık bir palto giymişti, fotoğraf Nick'in bilmediği bir binaya girerken çekilmişti.

Huxley, "Bu Carlo Trilani, Bordeaux'nun girişinde çekilmiş," dedi. "Birçok kez burada Eckhart ile buluştu, özellikle restoran kapalıyken. Trilani'nin Martino'nun adamlarından biri olduğundan şüpheliyiz, ancak henüz gözaltına almak için bir kanıtımız yok. Bu soruşturma kapsamında hem onu hem Eckhart'ı enelemeyi umuyoruz."

Nick, olan biteni hemen anladı. "İstedığımız somut kanıt galiba bu buluşmalarda gizli."

Huxley başını salladı. "Eckhart ve Trilani'nin sohbetlerine kulak verecek bir yol bulmamız lazım."

Nick, Huxley'nin nereye varmaya çalıştığını gördü: elektronik gözetleme. FBI'ın, sokaktaki insanın düşündüğünden daha çok kullandığından şüphelendiği bir araştırma tekniği idi bu ve genelde istenilen somut bilgileri sağlardı. İşin zor yanı ise, kaydedicileri, şüphelileri uyandırmadan yerleştirebilmektir. Ancak FBI bunun yollarını biliyordu.

Nick sordu: "Bordeaux'da buluştuklarını mı söylemiştin?"

"Daha fazla netleştirmem gerek. Aslında restoranda buluşmuyorlar. Eckhart ya da daha ziyade Trilani, çok zeki." Huxley, iki katlı bir binanın bilgisayar çizimli kat planını açtı. "Bu, Bordeaux'nun bulunduğu binanın planı." Huxley devam ederken, ekranda planın çeşitli bölümlerinin sarı renkle vurgulandığı görüntü geçişleri oluyordu. "Girişte

restoran var, nehre tepeden bakan taraçasıyla birlikte. VIP şarap barı onun hemen yanında, şu boşlukta. Restoran ve barın altında bu alt kat bulunuyor. Eckhart'ın burada özel bir ofisi var. Trilani ile burada görüşüyor."

Nick, "Bardan alt kata geçilebilir mi?" diye sordu.

"Evet ve hayır." Huxley, giriş katı planını yakınlaştırdı. "Barda bulunan bir iç kapı, alt kata inen merdivene açılıyor. Ayrıca burada ana barın arka kapısının yanında ayrı bir dış kapı da var. Sorun da her iki kapının ve pencerelerin alarm sistemiyle korunuyor oluşu."

Nick, "Eckhart, ofisine ayrı bir alarm sistemi mi yaptırmış?" diye sordu.

"Sanırım bu boşlukla daha yakından ilgileniyor." Huxley, alt katın planını açarak Eckhart'ın ofisine bir koridorla bağlanan büyük bir boşluğu gösterdi. "Burası VIP barına ve restorana açılan şarap mahzeni. Güvenlik sisteminin sebebi bu. Eckhart'ın burada altı bin şişe şarabı var. Hem de en iyi cinsten. Biraz araştırdım; görünüşe göre Eckhart, büyük bir koleksiyoncu. Geçen yıl *Wine Spectator* dergisi onunla ve Bordeaux'daki mahzeniyle ilgili bir kapak hikâyesi yapmış. Birkaç hafta önce şarap topluluğunda büyük bir olaya imza attı; bir kasa ender bulunur şaraba iki yüz elli sekiz bin dolar ödedi."

"Şarap için çeyrek milyon dolar ha?" Nick inanmakta zorlanarak kafasını salladı. Zenginlerin paralarıyla yaptıkları işleri düşündü.

"Üstelik bu, altı bin şişe içinde yalnızca bir kasa," diyerek devam etti Huxley. "Her halükarda, şarap veya şampanya olsun, Eckhart, restoranının alt katında içilebilir ve

kolaylıkla nakledilebilir üç milyon doların üzerinde mal bulunduruyor.”

Davis ısıklı çaldı. “Güvenlik sistemini açıklıyor.”

Nick buna karşılık dudak büktü, onu yeterince etkilememiştir. Evet, Eckhart’ın koleksiyonu tonla para ediyordu ancak yine de sadece şaraptı. Onun için ham diyebilirsiniz, ancak o, sadece mayalanmış üzüm suyu için öfkele-nip başını belaya sokmaya niyetli değildi. Erkeğin içkisi burbon sert olmalı ve içini yakmalıydı. “Güvenlik sisteminin şifresini kimler biliyor?”

“Yalnızca Eckhart ve iki genel müdürü. Birisi, açık ol-duğu müddetçe Bordeaux’da olmak zorunda. Raporları-mıza göre şifreyi her hafta değiştiriyorlar.”

“Ne raporları?” Soran yine Nick’ti.

Huxley, “Birkaç hafta önce orada barmaid olarak işe başlattığımız, gizli çalışan bir kadın ajanımız var,” dedi. “Onu restoranın alt katına sokmayı planlamıştık ama Eckhart’ın güvenliği, beklediğimizden daha zorlu çıktı.”

Nick omuz silkti. “Ona neden gerek duyduğumuzu an-layamıyorum, bir sonraki adımımız gayet basit. Eckhart’ın güvenlik şifresini, güvenlik firmasından bir mahkeme ka-rarıyla almak ve bir gece girip böcekleri yerleştirmek.”

“Ne yazık ki bu dosyada böyle bir seçeneğimiz yok,” dedi Huxley. “Eckhart, RLK Security adında bir firmayla çalışıyor. Onları araştırdım; ev ve işyerlerine hizmet veri-yorlar. Roberto Martino’nun evi de bunlardan biri.”

Nick, Huxley’nin kusursuzluğu karşısında etkilenmişti. “Bunun bir tesadüf olduğunu zannetmem. Martino’nun

Eckhart'ı, birlikte çalışmaya başladıkları andan itibaren kendi güvenlik ekibinin kancasına taktığını düşünüyorum."

Huxley, "Bir susma emri ile bile, RLK Security'yi plana dâhil etmek çok riskli. Martino'nun güvendiği hiç kimse, FBI'ın dostu değildir," dedi.

Buna itiraz edilmezdi. Nick, "O zaman durumumuz nedir?" diye sordu.

Huxley, Davis'e doğru döndü. Nick, şimdiki bölümün, kendisine danışılmak için buraya getirilmesinin sebebi olduğunu sezdi.

Huxley, "Bunu göz önünde yapacağız," dedi. "Her yıl Sevgililer Günü'nde Eckhart, Bordeaux'da seçkinlere özel bir hayır daveti veriyor. Yüz kişilik bir liste ve adam başı beş bin dolar. Davetin bir parçası olarak Eckhart, nadir şaraplarından ikram ediyor. Mahzenin yanındaki tatma odasında, tedbir mahiyetinde bir güvenlik görevlisi tutuyor, ancak davetliler alt kata inebiliyor. Bu da, davetli kılığındaki bir ajanın, parti sırasında diğer davetlilerden ayrılarak Eckhart'ın odasına sızıp mikrofonları yerleştirebileceği anlamına geliyor." Boğazını temizledi. "Bu kişi, benim."

Burada Nick'in aklına yatmayan bir şey vardı. "Hali hazırda içeride bulunan ajan bu kaydedicileri yerleştiremez mi? Onu orada başka ne için barmaid olarak tutuyoruz?"

Huxley, bunu başını sallayarak onayladı. "Baştaki planımız buydu. Ancak Ajan Simms, çalışanların parti sırasında alt kata inemeyeceğini öğrenmiş – Eckhart mahzende konuklara en pahalı şarapları sunması için özel bir şarap uzmanı tutmuş. Bu, beklenmeyen bir gelişme, ancak her şey kaybedilmiş değil – ben aşağıda Eckhart'ın

odasına böcekleri yerleştirirken, Simms de yukarıda yardımcı olarak bulunacak.”

Nick, “Peki, partiye nasıl katılmayı planlıyorsun?” diye sordu. “FBI’nın Eckhart’ın davet listesinde olduğunu sanmıyorum.”

“Doğru. Bu yüzden, davetlilerden birinin flörtü rolünü oynayacağım.”

Nick durakladı ve koltuğuna yerleşti, olayı anlamaya çalışıyordu. “Bu, işin içine bir sivil sokmak demek.” Sivilleri gizli operasyonlara dâhil etmekten hoşlanmıyordu. Yapacakları önceden bilinemezdi ve açıkçası bu bir sorumluluktuktu. Ne var ki, bazen durumlar bunu zorunlu kılıyordu.

Huxley, ara vermeden devam etti. “Bu bir seferlik bir anlaşma ve sivil kişinin zarar görme riski çok düşük. Beni partiye sokmak dışında bir şey yapması gerekmiyor. İçeri girdikten sonrasını kendim halledeceğim.”

Huxley, görevinin parametrelerini çizmeye başladığından beri Davis, ilk kez konuştu. “Ne düşünüyorsun, Nick?”

Nick, önündeki ekranda yer alan planlara baktı. Alarm sistemini aşamadıktan sonra bir çıkar yol gözükmüyordu. “İşlemeyeceğini söylemiyorum ama açıkçası bu, kaydedici yerleştirmenin tipik yollarından biri değil.”

Davis, “İyi,” dedi. “Rockfordlu çocuklar özgün materyali hazırlayabilir.”

Nick buna gülümsedi. “Yeterince doğru. Ancak parti için Huxley’e bir sevgili ayarlamak kolay olmayacak. Kim bizimle böyle bir işte çalışır?”

Huxley hemen bilgisayarına döndü. “Aslına bakarsanız, davetli listesini de elden geçirdim. Aklımda mükemmel bir aday var.”

Nick, Huxley’ye döndü: “Sadece merakımdan soruyorum. Bu sunumun daha ne kadar sürecek?”

“Sadece on sekiz slayt daha.”

Nick, Davis’e doğru mırıldandı, “Biraz daha kahve lazımdır.” Sonra ekrana dönerek Huxley’nin Eckhart operasyonuna dâhil etmek istediği kadının resmini gördü.

Oh, *kahretsin*.

Nick, kadını anında tanıdı. Onu şahsen tanıdığı için değil, ama Chicago’nun tamamı ve belki ülkenin yarısı, son gelişmelerden ötürü ondan haberdar olduğu için. İnamayarak sordu. “Jordan Rhodes mu? Chicago’nun en zengin kadını o!”

Huxley eliyle bunu geçiştirdi. “Tam değil. Oprah da var tabii ama kimse Oprah’ı saymıyor.”

Davis masanın başındaki iki senti ileriye atarak işaret etti: “Pritzkers’i de unutmayın bu arada.”

Huxley, “İyi tespit. Sanırım Jordan Rhodes’u zenginler arasında dördüncü sıraya koyacağım,” dedi.

Nick her ikisine de bakarak, “Tamam, ilk beşte diyelim o zaman.”

Huxley devam etti: “Teknik anlamda para onun değil, babasının. Forbes’un en zengin dört yüz Amerikalı listesi, Grey Rhodes’a bir nokta iki milyar dolar değer biçiyor.”

Bir nokta iki *milyar*. “Ve biz de bu adamın kızını bir gizli operasyona mı çekmek istiyoruz?” diye sordu Nick. “En iyi seçeneğimiz bu mu?”

Huxley, “Eckhart’ın partisine katılan davetli listesi gerçekten çok seçkin,” dedi. “Ve bizim de adaylarla mülakat yapma şansımız yok. Bize yardım etmeyi kabul edeceğinden emin olduğumuz birine ihtiyacımız var. İş birliği yapmaya gerçekten istekli birine.”

Nick ekrandaki Jordan Rhodes’un resmine dikkatlice baktı. İstemeyerek de olsa Huxley’nin doğru bir noktaya değindiğini itiraf etti – Chicago’nun dördüncü zengin kadını veya değil, onun üzerinde bir etkileri vardı. Önemli etkileri.

“Sorun nedir McCall? Senin seviyende biri değil mi?” Davis, muzip bir gülüşle devam etti: “Profesyonel konuşmak gerekirse?”

Nick, kahkahasını tutmaya çalıştı. Geçen altı ayda, gizli görev dâhilinde uyuşturucu dağıtıcısından hırsıza, mahkum ressama kadar her kılığa girmiş, hapiste otuz gece geçirmiş ve Chicago polisinden hırsızlık yapan yirmi yedi tane memuru enselemişti. Bir milyarder vârisi hanımla da kesinlikle başa çıkabilirdi.

Şimdiki hedefi en azından önündeki beş gün için Xander Eckhart’tı ve soruşturmayı başarıya ulaştırmak için en iyi şansları olarak Jordan Rhodes görünüyordu. Kendileriyle iş birliği yapıp yapmaması artık sorun değildi, ancak bunu ne zaman yapacağı önemliydi.

Başıyla Davis’i işaret etti: “Yapılmış bil, patron.”

iki

S arap dükkanının kapısı önündeki zil çaldı. Jordan Rhodes öğle yemeğini yediği arka odadan çıkıp geldi, müşterisine gülümsedi. “Sensin demek.”

Geçen haftaki adamdı. Ona vidalı kapağı olan Güney Afrika şarabı önerdiğinde şüpheyle bakmıştı.

“Eee? Excelsior’u nasıl buldun?” diye sordu.

Etkilenmişti, “İyi hafıza,” dedi. “Haklıymışsın. Güzelmiş. Özellikle de bu fiyata.”

“Hangi fiyattan olursa olsun, iyidir,” dedi Jordan. “On dolardan ucuz olması onu kelepir yapıyor.”

Adam gülümseyince mavi gözleri ışıldadı. Lacivert bir kaban ve kot pantolon giymişti. Ayaklarında pahalı deriden makosen ayakkabılar vardı. O akşam beklenen altı ila sekiz santim kalınlığındaki kar yağışı için fazla pahalıydılar. Açık kumral saçları dışarıdaki rüzgârdan dağılmıştı. “Beni ikna ettin. Bir kasa istiyorum. Birkaç hafta sonra evde bir akşam yemeği davetim var ve Excelsior harika olur.” Deri eldivenlerini çıkardı ve barla birleşen uzun abanoz tezgâhın üzerine koydu. “Sanırım karabiberli

ve hardallı kuzu kolu ve patatesle birlikte servis edeceğim,” dedi.

Jordan bir kaşını kaldırdı. Adam yemekten anlıyordu. “Kulağa enfes geliyor,” dedi. Excelsior menüyü tamamlayacak bir içkiydi. Gerçi kendisi, mükemmel yemek-içki uyumuna kafa yormak yerine şarap konusunda “ne istersen onu iç” felsefesinin takipçisiydi. Bu da yardımcı mağaza müdürü Martin’i sürekli mahcup ediyordu. Martin de III. Sınıf sertifikalı bir şarap uzmanıydı ve kendine has görüşleri vardı, Jordan ise mağazanın sahibiydi ve müşterinin şaraba erişiminin mümkün olduğunca kolay olmasına inanıyordu. Şarabın romantizmini seviyordu; DeVine Cellars adlı mağazayı açmasının sebeplerinden biriydi bu. Ancak bu aynı zamanda onun işiydi.

“Anladım aşçım,” dedi adama gülümseyerek. Saçlarının da harika olduğunu fark etti. Saçının uzun bölümünün kesimi güzeldi. Boynuna serbestçe sarılmış gri atkı da ona sofistike bir şıklık katıyordu. Çok titiz değil, ancak hayattaki iyi şeyleri takdir eden bir adam.

Adam omuz silkti. “Yemekten anlarım. İşim bunu gerektirir.”

“Dur tahmin edeyim...bir şefsin,” dedi Jordan.

“Yemek eleştirmeni. *Tribune*’deyim.”

Jordan kafasını salladı, adamı birden hatırladı. “Sen Cal Kittredge’sin.”

Tanıdığı için sevinmişti. “Demek yazılarımı okudun.”

Evet onu ve Chicago'daki birçoğunu daha okumuştı. "Din gibi. Bu kadar bol restoranı olan bir şehirde uzman görüşü alabilmek çok güzel."

Cal tezgâha yaslandı. "Bir uzman... İltifat ediyorsun Jordan."

Demek adını biliyordu.

Ne var ki birçok kişi onun adını biliyordu. Babasının serveti ve erkek kardeşinin kepezelikleri ortaya dökülmüşken Chicago'da Rhodes ailesini tanımayan insana ender rastlanırdı.

Jordan tezgâhın arkasına geçti ve orada bulunan dizüstü bilgisayarını açtı. "Bir kasa Excelsior." Distribütörünün dağıtım planına baktı. "Gelecek hafta mağazaya gelmiş olur."

"Bayağı bir zaman. Şimdi mi ödeyeyim, teslimatta mı?"

"İkisi de olur. Sana güveniyorum. Ayrıca kaçmaya kalkarsan seni nerede bulacağımı da biliyorum."

Evet, Jordan bir parça flört ediyordu. Belki bir parçadan da fazlaydı. Son birkaç aydır, ailesi, kardeşinin çıkardığı rezaletlerden ötürü mercek altındaydı ve doğrusu, aklındaki en son şey, bir ilişkiye girmektir. Ancak ikiz erkek kardeşi hapisteyken işler ne kadar yolunda girebilirdi ki? Flört etmek kendisini daha iyi hissetmesini sağlıyordu. Bahse konu flört, saf ve iyi bakıslı, birinci sınıf biriyse, hepsinden daha iyiydi.

Cal iğneleyici bir dille: "Belki de beni araman için ortadan kaybolmalıyım," dedi.

Belki de tek flört eden Jordan değildi.

Onun karşısında, tezgâhın öbür tarafında dikiliyordu. “Yazılarımı okuduğuna göre, restoran seçimlerime güvendiğini söyleyebilir miyim?”

Jordan, şarap siparişini girdiği bilgisayardan gözünü kaldırıp Cal’a bir baktı. “Herhangi bir şey için tamamen yabancı birine güvenebileceğim kadar sanırım.”

“Güzel. Çünkü Clark’ta yeni açılan şu Tayland restoranı bir harika.”

“Duyduğuma sevindim. Bir ara denemeliyim.”

Mağazaya girdiğinden beri Cal ilk kez duraksadı. “Ah. Demek istediğim; düşündüm ki, belki oraya *benimle* gitmeyi istersin.”

Jordan gülümsedi. Anlamıştı. Ancak kafasında küçük bir alarm zili çalıyordu. Acaba bu Cal Kittredge, “Restoran seçimime güvenir misin?” dizesini daha önce kaç kadına söylemişti? Çekici ve düzgün biri olduğuna şüphe yoktu. Mesele, gerçekten *çok* düzgün müydü?

Bilgisayarın başından doğruldu ve bir kalçasıyla bara yaslandı. “Şöyle diyelim – Excelsior’u almaya geldiğinde, bu restoranla ilgili daha çok şey anlatabilirsin.”

Cal, bu reddediliş karşısında şaşırmıştı, ancak cesareti kırılmadı. “Pekâlâ. Buluşuyoruz.”

“Daha ilerisi diyebilirim... Bir süreç.”

Cal sordu: “Müşterilerine hep böyle zorluk mu çıkarırsın?”

“Sadece beni Tayland restoranlarına götürmek isteyenlere.”

“O halde bir sonraki seferde İtalyan öneririm.” Göz kırarak tezgâhın üzerinden eldivenlerini aldı ve dükkândan çıktı.

Jordan onu, ön camda kaybolana dek seyretti ve dışarıda karın başladığını gördü. Bir kere daha, evinin iş yerine beş dakika mesafede oluşuna ve yanında bir çift kar çizmesi bulundurduğuna sevindi.

“Tanrım, hiç gitmeyecek zannettim,” dedi arkadan bir ses.

Jordan döndü ve biraz ileride, arka koridorda duran asistanı Martin'i gördü. Elinde mahzenden çıkardığı bir kasa Zinfandel şarabını taşıyarak yanına geldi. Kasayı tezgâhın üzerine koydu ve gözleri üzerine düşen birkaç söz dinlemez kızıl kıvrıkcık saçı düzeltti. “Ah. Elimde bu ağırlıkla orada sonsuza dek dikilecektim. Sizi yalnız bırakmak istedim. Geçen hafta geldiğinde de sanırım sana bakınıyordu. Haklıymışım.”

Jordan onun şişeleri çıkarmasına yardım ederken sordu: “Neler duydun bakalım?”

“Cal Kittredge imiş.”

Tabii Martin bunun üzerine odaklanmıştı. Yirmi yedi yaşındaydı, tanıdığı herkesten daha iyi eğitim almıştı, büyük bir yemek ve şarap züppesi olduğunu saklamak için bir çaba göstermiyordu. Ancak şarapla ilgili her şeyi biliyordu ve kendini bu alanda yetiştirmişti. Jordan, onsuz dükkânı çalıştırabileceğini düşünemiyordu.

“Onunla Clark'daki yeni açılan Tayland restoranına gitmemi istiyor,” dedi.

Martin hemen etkilenmişti. “Orası için iki haftadır rezervasyon yaptırmaya çalışıyorum.” Kalan şişeleri bara dizdi ve boş kutuyu yere attı. “Şanslısın. Cal Kittredge ile çıkmaya başlarsan en iyi restoranlara girebilirsin. Hem de bedavaya.”

Jordan alçakgönüllü bir sessizlikle iki şişe Zin şarabı alıp dükkânın ön tarafındaki kutuya doğru götürdü.

“Ah, doğru ya,” dedi Martin. “Senin *bir milyar doların* olduğunu her seferinde unutuyorum. Sanırım restoranlara girerken yardıma ihtiyacın olmaz.”

İki şişe daha alırken ona şöyle bir baktı. “Benim milyar dolarım falan yok.” Her para lafı açıldığında aynı rutini yaşıyorlardı. Jordan Martin’i sevdiği için buna alışmayı tercih etmişti. Ancak o ve en yakın çevresindekiler hariç, mali durumunu başkalarıyla paylaşmamayı tercih ediyordu.

Ancak bunun gizli tarafı kalmamıştı: Babası zengindi. Yani bayağı zengindi. Fakat para içinde büyümemişti; paranın içine dalan ailesiydi. Kardeşi gibi babası da bilgisayar uzmanıydı, Forbes ve Newsweek’in kapak yapmaktan hoşlandığı bir başarı hikâyesi vardı. Illinois Üniversitesinde Bilgisayar Mühendisliği üzerine yüksek lisans yaptıktan sonra Grey Rhodes, Northwestern Üniversitesi’nin Kellogg İşletme Fakültesi’ne devam etmişti. Daha sonra Chicago’da kendi işini kurup bütün dünyaya yayılan bir anti virüs programı geliştirdi. Piyasaya çıkışından iki yıl sonra Rhodes’un antivirüs programı, Amerika’daki her üç bilgisayardan birinde kullanılır hale gelmişti ki babası her

röportajda bu istatistikten bahsederdi. Ardından da para kazanmaya başlamıştı hem de çok para.

Onun yaşam tarzı hakkında, babasının finansal başarısı göz önüne alındığında, bir takım çıkarımlarda bulunmak mümkündü, Jordan bundan haberdardı. Bu kanıların bir kısmı doğru, bir kısmı da yanlıştı. Babası, ilk milyonunu kazandığı andan itibaren kurallar koymuştu. En keskini de Jordan ve kardeşi Kyle'ın tıpkı kendisi gibi, kendi hayatlarını kazanmalarıydı. Yetişkin bireyler olarak babalarından mali açıdan tamamen bağımsızdılar, zaten Jordan'la Kyle da başka türlü olmasını istemezdi. Diğer yandan, babaları, hediye verme yönünden müsrif biriydi, özellikle dokuz yıl önce annelerinin ölümü ardından böyle olmuştu. Söz gelimi, Jordan'ın garajında duran Maserati Quattroporte her İşletme Fakültesi mezununa verilecek bir hediye olamazdı.

“Bu konuşmayı daha önce de yaptık, Martin. Babamın parası, benim değil.” Jordan, tezgâhın altında sakladığı havluya ellerini sildi, şarap şişelerinden eline bulaşan tozu temizledi. Dükkâna göz gezdirdi. “*Burası benim.*” Sesinde açık bir gurur tonu vardı. DeVine Cellars'ın tek sahibiydi ve işleri iyi gidiyordu. Gerçekten iyiydi, aslında yaptığı on yıllık planın bu dönemdeki durumuna göre oldukça ilerideydi. Tabii ki babasının ederi olan veya olmayan 1.2 milyar dolarının yanına yaklaşabilen bir kazancı yoktu, üstelik geliriyle ilgili kesin ifadeler de asla kullanmazdı. Varlıklı Lincoln Park semtinde dört bin metrekarelik bir eve ödeme yapacak kadar iyi kazanıyordu. Aynı zamanda seyahatlerinde iyi otellerde kalabiliyor ve

üzerine iyi ayakkabılar alabiliyordu. Bir kadın bundan fazlasını isteyemezdi.

"Belki. Yine de istediğin restorana girebilirsin," dedi Martin.

"Evet, genellikle böyle. Bunu bilmek seni mutlu eder mi, bilmem ama parasını ödemek durumundayım."

Martin burnunu çekti. "Bir parça. Peki, evet diyecek misin?"

Jordan, "Neye evet diyecek miyim?" diye sordu.

"Cal Kettridge'in teklifine."

"Düşünüyorum." Evet, düşünmek gereğinden fazla bir yumuşaklığı da beraberinde getiriyordu ama işin iyi tarafı da vardı; adam yemek ve şarapla ilgileniyordu, *yemek pişirmeyi de biliyordu*. Pratik bir Rönesans adamıydı.

Martin aklına parlak bir fikir gelmiş gibi "Sanırım Kittredge'ı biraz daha oyalamalısın. Onu buraya çağır-maya devam et. Ona evet demeden önce birkaç kasa daha satalım," dedi.

"Muhteşem fikir. Belki delikli kart bile dağıtmaya baş-larız," dedi Jordan. "Altı kere alışveriş yaparsanız dükkan sahibiyle çıkabilirsiniz, bunun gibi bir şey."

"İğneleme seziyorum," dedi Martin. "Bu çok kötü, çünkü delikli kart fikri hiç de fena değil."

"Esas seni her zaman ödül olarak pazarlayabiliriz."

Martin ufak tefek bedenini bara yaslayıp içini çekti. Bu-günkü papyon seçimi kırmızı renkliydi, Jordan koyu kah-verengi tüvit ceketıyla iyi bir uyum yakaladığını düşündü.

Martin, “Üzülerek belirtiyim ki, ben pek rağbet görmüyorum,” dedi. Sesi, kaderine razı olmuş bir tondaydı. “Büyük, gözü pek salkımların hâkimi olduğu bir dünyada fark edilmeyecek, sıska vücutlu bir şaraplık üzüm.”

Jordan samimi tavrıyla elini onun omzuna koydu. “Belki de senin tüketim tarihin gelmedi. Belki hâlâ rafta duruyorsun, tadının oturacağı günü bekliyorsun.”

Martin bunu düşündü. “Yani demek istiyorsun ki... Ben, Pahlmeyer Sonoma Sahili Üzümüyüm.”

Tam da onu kastediyordu. “Evet, sen busun.”

“Pahlmeyer’den çok şeyler bekliyorlar, biliyorsun.”

Jordan gülümsedi. “O halde dikkatli olmamız lazım.”

Bu düşünce Martin’in neşesini yerine getirmiş gibiydi. Jordan odaya dönüp öğle yemeğini bitirmeye gittiğinde, başka bir kasa Zindanfel getirmek üzere yine keyifli bir şekilde mahzene yöneldi. Saat üçü geçiyordu, Jordan yemeğini hemen bitirmezse dükkânı saat dokuzda kapatana dek bir daha yemek yeme fırsatı bulamayacaktı. Çok yakında müşteriler gelmeye başlayacaktı.

Şarap ticareti kârlıydı; ekonomik durgunluğa karşın iyi iş yapan birkaç endüstriden biriydi. Ancak Jordan, mekânın başarısının genel bir eğilimden daha fazlası olduğunu düşünmeyi seviyordu. Doğru mekânı bulmak için aylarca araştırma yapmıştı: büyük bir caddede, yaya trafiğinin yoğun olduğu bir noktadaydı, içerisi şarap teşhir tezgâhıyla birlikte birkaç masa ve sandalye de sığdırılabilecek büyüklükte bir yerdi. Sıcak renk tonları ve tuğla

kaplamalı duvarlarıyla samimi bir hava yayıyor, müşterileri içeri çekiyor ve bir süre kalmalarını sağlıyordu.

Şüphesiz işle ilgili aldığı en akıllıca karar, iş yerinde içki sunumu lisansına başvurması olmuştu. Müşterilerine bu sayede mekânda şarap doldurup sunabiliyordu. Yola bakan pencerelerin önlerine yüksek masalar ve bar tabureleri yerleştirmiş, şarap varillerinin aralarındaki kuytu, şirin köşelere ise birkaç masa daha atmıştı. Açık oldukları her akşam saat beşten itibaren dükkân bardakla şarap içmek isteyen ve ayrılırken alacakları şişeleri işletleyen müşterilerle doluyordu.

Oysa bugün o günlerden biri değildi. Dışarıda kar sürekli yağıyordu. Saat yedide meteoroloji, tahminlerini güncellemiş ve daha şimdiden yerleri sekiz-on santimlik karla kaplayacak devasa yağışlardan bahsediyorlardı. İnsanlar fırtına beklentisiyle evlerine sığınmışlardı. Jordan o akşam için dükkânda şarap tadımı buluşması düzenlemişti, ancak partiyi ertelemesi gerekiyordu. Martin'in evi daha uzaktaydı, bu yüzden onu erken gönderdi. Saat yedi buçukta dükkânı kapatmaya koyuldu, bu saatten sonra müşteri beklemiyordu.

Jordan ön tarafı bitirince, arka bölüme geçerek ses sistemini kapattı. Mekân, günün fon müziği olarak çalınan Billie Holiday, The Shins ve Norah Jones derlemeleri olmadan esrarengiz bir sessizliğe büründü. Ön kapının çanı çaldığında deri çizimleri yerine giyeceği, kapının arkasındaki kar botlarını alıp masasına oturmuştu.

Sürpriz. Bir müşteri çıkagelmişti.

Ayağa kalkıp arka odadan çıktı. Bu havada dışarı çıktığına göre gelen müşterinin şarap ihtiyacı son derece acil olmalıydı. “Şanslısınız, tam da kapa...”

Sözleri yarıda kesildi, dükkanın ön tarafında iki adam duruyordu. Ensesinde bir karıncalanma hissetti. Belki de kapıya yakın duran adamdan ötürüydü bu. Gözlerini ona dikmişti; her zamanki müşterilerine benzemiyordu. Koyu kestane rengi saçları ve sivri çenesi ona karanlık, kötü bir adam görünüşü veriyordu. Uzun boyluydu, sağlam görünen cüssesinin üzerine siyah yün bir palto giymişti.

Bu adam İtalyan makosenler giyenlerden değildi. Cal Kittredge’in aksine, bu adam sert görünüşlüydü, erkeksiydi ama sanki yontulmamış bir hali de vardı. Gözleri hariç. Ona dikkatle bakan zümrüt yeşili gözleri, koyu renk saçları ve kirli sakalıyla uyum içindeydi.

Adam bir adım ileri attı.

Jordan bir adım geriledi.

Adam bu durumu komik bulmuşçasına dudaklarının ucuyla belli belirsiz sırıttı. Jordan, barın altındaki acil durum düğmesine ne kadar hızla ulaşabileceğini hesaplama çalıştı.

Sarışın olan, gözlük takan ve renkli trençkot giyen adam, boğazını temizledi. “Siz Jordan Rhodes misiniz?”

Jordan buna cevap verip vermemeyi düşündü. Ancak sarışın adam, uzun, esmer olandan daha güvenilir gözüküyordu. “Benim,” dedi.

“Ceketinin iç cebinden bir rozet çıkardı. Ben Ajan Seth Huxley, bu da Ajan Nick McCall. Federal Soruşturma Bürosu’ndanız.”

Jordan hazırlıksız yakalanmıştı. FBI mı? FBI’dan birini en son Kyle mahkemeye çıkarıldığında görmüştü.

Sarışın adam devam etti: “Sizinle, kardeşiniz hakkında konuşmak istiyoruz.” Ona söylemek istediği her ne ise çok ciddi olduğu belliydi.

Jordan’m midesinin düğümlendiğini hissetti. Ancak paniklememek için kendisini zorluyordu. Şimdilik.

“Kyle’a bir şey mi oldu?” Kardeşi hapiste bulunduğu dört ay içinde birçok kavga çıkmıştı. Görünüşe göre, Metropolitan Cezaevi’ndeki bir kısım mahkûm, varlıklı bir bilgisayar uzmanının kolay bir hedef olduğunu düşünüyordu. Ziyaretlerinde, kavgalardan konu açıldığında Kyle onu, kendi başının çaresine bakabileceği konusunda rahatlatmıştı. Ancak cezasını çekmeye başladığından beri Jordan onu haksız çıkartacak bir telefon alacağından endişe etmeye başlamıştı. FBI yaklaşmakta olan fırtınasına rağmen dükkânına iki ajan yolladıysa, söyleyecekleri belli ki iyi şeyler olmayacaktı.

Koyu renk saçlı adam ilk kez konuştu. Sesi kısıktı ancak Jordan’m beklediğinden daha düzgün konuşuyordu.

“Kardeşinizin durumu iyi. Bildiğimiz kadarıyla.”

Jordan kafasını kaldırdı. Bu söylediği tuhaftı. “Bildiğiniz kadarıyla mı? Ondan sanki kayıpmış veya onun gibi bir şey olmuşçasına bahsediyorsunuz.” Biraz durakladı,

sonra kollarını çaprazlama göğsünde birleştirdi. *Oh..hayır.* “Bana firar ettiğini söylemeyin,” dedi.

Kyle bu kadar aptal olamazdı. Evet, bir zamanlar bu aptaldı, ki yaptıkları, onu hapse attırmıştı. Ancak bir daha aynı aptallığı yapamazdı. Bu yüzden mahkemeye çıkmak yerine suçunu kabul etmişti. Hatalarını kabullenmeyi ve sonuçlarına katlanmayı tercih etmişti.

Jordan kardeşini herkesten iyi tanırdı. Bir teknoloji dâhisi olduğu doğrudu, mahkûmların erişimine açık bilgisayarlar olduğuna bakılırsa, Kyle’ın hücre kapılarını açıp izdiham yaratarak mahkûmları kaçmalarına önayak olacak bir kod, bir virüs yüklemesi ihtimal dahilindeydi ama Kyle böyle bir şey yapmazdı. Yapmayacağını umuyordu.

“Kaçmak mı? Bu dediğiniz çok ilginç.” Ajan McCall ona doğru baktı. “Bizimle paylaşmak istediğiniz bir şey var mı, Bayan Rhodes?”

Bu özel ajanla ilgili bir şeyler Jordan’ı ters köşeye yarıyordu. Elinde floş royal tutan rakibe karşı olduğunun farkında olmadan poker oynuyormuş gibi hissediyordu. Üstelik ne o sırada ne de başka bir zaman FBI ile oyun oynayacak halde değildi. Kardeşini suçlamak için hukukun içindeki her şeyi kullanmışlar, onu MCC’ye tıkmışlar, topluma karşı bir tehlike olarak lanse etmişlerdi. Bu, onun tek taraflı görüşüne göre korkunç bir hataydı. Kardeşi önceden sabıkası olmayan biriydi. Kyle kimseyi öldürmemişti, sadece aşağı yukarı elli milyon kişiyi paniğe ve kargaşaya sevk etmişti, o kadar.

Soğukkanlı bir dille, “Bunun kardeşimle ilgili olduğunu siz söylediniz. Size nasıl yardım edebilirim, Ajan McCall?” dedi.

“Ne yazık ki, ayrıntıları burada konuşma serbestliğim yok. Ajan Huxley ile beraber buna özel olarak devam etmeyi tercih ederiz. FBI bürosunda.”

Jordan eğer konu Kyle ile ilgili olmasaydı FBI’a hiçbir şey söylememeyi tercih ederdi. Dönüp boş şarap dükkânına baktı. “Söyleyeceğiniz her ne ise, chardonnaylar* sır saklamasını bilir.”

Ajan McCall, “Chardonnaylara hiç güvenmem,” dedi.

“Ben de FBI’a güvenmem.”

Sözcükler havada asılı kaldı. Beraberlik vardı. Ajan Huxley müdahale etti. “Bayan Rhodes, tereddüdünüzü anlıyorum, ancak Ajan McCall’un da belirttiği gibi bu, gizli bir mesele. Dükkânın önünde bekleyen bir aracımız var, bizimle FBI bürosuna gelerseniz iyi olur. Orada her şeyi memnuniyetle açıklayacağız.”

Jordan düşündü. “Peki. Avukatımı arayacağım ve orada bizimle buluşmasını isteyeceğim.”

Ajan McCall başını salladı. “Avukat yok, Bayan Rhodes. Sadece siz.”

Jordan’ın yüzü vurdumduymaz bir ifadeye büründü, ancak içindeki kızgınlık giderek büyüyordu. Kardeşine takındıkları tavırdan ötürü FBI’a olan öfkesi bir yana, burada bir kibir söz konusuydu. Dükkânına pervasızca

* Bir çeşit üzüm. Özellikle beyaz şarap yapımında kullanılır.

gelmişlerdi ve bu Nick McCall denen adam sırf emretti diye peşinden tıpış tıpış gideceğini zannediyordu.

Bu yüzden geri adım atmadı. "Daha iyisini yapabilirsiniz, Ajan McCall. Bu fırtınanın ortasında gelip beni bulmanız, benden bir şey istediğinizi gösteriyor. Bana daha fazlasını vermeden karşılığını alamazsınız."

Adam, seçenekleri değerlendiriyor gibiydi. Jordan bu seçeneklerin arasında, onun kendisini omzuna atarak dükkândan bir güzel çıkartma ihtimalinin de olduğunu düşündü. Bunu yapabilecek biriydi.

Bunun yerine, bardan uzaklaşıp, ona yaklaştı. Kadını baştan aşağı süzdü. "Kardeşinizin hapisten çıkarılmasına ne dersiniz, Bayan Rhodes?"

Teklif karşısında donakalan Jordan, ajanın gözlerini dikkatle inceledi, ne dediğini anlamaya çalıştı. Nick McCall'un gözleriyle ona açık vereceğinden şüphelenmesine karşın, gözlerinde bir aldatma, kandırma işareti aradı.

Birden içinde bir güven duygusu yükseldi. Ona inanıp inanmayı kafasında tarttı.

"Paltomu alıp geliyorum," dedi.

üç

*H*ava koşullarından ötürü FBI bürosuna gidiş beklenenden uzun sürdü. Yollar felaket durumdaydı ancak on üç kilometrelik yol sorunsuz atlatıldı. Kar ve buza karşın direksiyonda gayet rahat olan Nick, dikiz aynasından arka koltukta oturan yolcusuna bakacak kadar gözlerini yoldan ayırabiliyordu üstelik.

Jordan Rhodes. Milyar dolarların vârisi, Nick'in Chevy Tahoe'sinin arka koltuğunda yolculuk ediyordu. Nick'in mesaisinin son saatlerinde pek sık rastlanan bir durum değildi bu.

Jordan sessizce camdan dışarı baktı. Sarı saçları, siyah paltosunun omuzları üzerine dökülüyordu, boş bakışlara dışarıyı izliyordu. Boynuna krem rengi kaşmir bir şal atmış – en azından kaşmir olduğunu düşünüyordu – rengi şalına uyumlu eldivenler takmıştı.

Nick kadının fotoğraflarını daha önce de görmüştü, hatta kusursuz bilgilendirme sunumu sırasında Huxley'nin gösterdiklerinden daha fazlasını da biliyordu. Ailesinin zenginliği, kardeşinin davasına halkın gösterdiği ilgi yüzünden, neredeyse her gazete, televizyon, kablolu yayın

ve internet medyası, Kyle Rhodes'un tutuklanmasını ve ona yöneltilen suçlamaları çarşaf çarşaf yayınlamışlardı. Nick bunların içinden Jordan'm ve babasının mahkemede Kyle'in yanında durdukları bazı resimleri hatırlıyordu.

Açıkçası Nick onun göz kamaştırıcı olduğunu düşünüyordu. Şüphesiz uzun sarı saçları, fidan gibi boyu ve okyanus mavisi gözleri, birçok erkeği büyüleyecek türdendi. Üzerindeki pahalı kıyafetleriyle, moda evlerinden aşırı şık giyinen Manhattanlıları hatırlatıyordu. Nick New York günlerinde onun gibilere sık sık rastlardı.

Ama tipi değildi.

Her şeyden önce o, esmerleri tercih ederdi. Vücut hatları belirgin olanları... Maksimum güvenli hapis hane direkt ilişkiden mahrum kalan kadınları... Yoksa küçük bir ülkenin milli geliriyle yarışacak miras sahibi olanları değil. Bu kadar mal varlığının bir insanı tuhaflaştırması gerekirdi. Muhtemelen bir züppe veya gösteriş budalasıydı. Yürümeyi zorlaştıran yüksek topukları bunun bir kanıtıydı.

Jordan'm çenesindeki gerginlikten Nick, kendisinin onu seyrettiğinin farkında olduğunu söyleyebilirdi.

Kız ondan pek hoşlanmışa benzemiyordu. Fakat bu onu rahatsız etmezdi. Bu görevin güzelliği, Jordan Rhodes'un ondan hoşlanmak zorunda olmamasıydı. Eckhart'ın partisinde ona Huxley eşlik edecekti.

Öte yandan, Nick'in sorumluluğu, yalnızca Jordan Rhodes'un iş birliğini garanti altında tutmaya yönelikti. Bunu yapmak için de cevap verilmemiş birkaç soruyu aydınlatmalıydı.

"Pekâlâ, bugünlerde şarap işi nasıl gidiyor?" diyerek sessizliği bozdu.

Jordan başını pencereden çevirince dikiz aynasında onun bakışıyla karşılaştı. "Benimle havadan sudan sohbetler yapmanıza gerek yok, Ajan McCall. Bunun sosyal-lik içeren bir davet olmadığının farkındayım."

Nick omuz silkti. "Ne söyleyebilirim? Gergin sessizliklerle aram iyi değildir."

"Gergin sohbetlerle aranız nasıl?"

Nick bunun üzerine sırtımayı kesti. *Tanrım, ne arsız bir kadın* diye düşündü.

Huxley, arayı yumuşatmak için araya girerek, "Ne hava ama," dedi. "İyi ki araç dört çekerli, Nick."

"Doğru," diyerek onayladı Nick. "Her ne kadar bir Chevy Tahoe, bir Maserati Quattroporte kadar keyifle sürülmesine de."

Jordan, şaşkınlık ve kızgınlık karışımı ifadesiyle Nick'e döndü. "Nasıl bir arabam olduğunu biliyor musunuz?"

"Birçok şeyi biliyorum. İnanın bana, bu dondurucu soğukta saatte böyle sürünmeye devam ederken, can sıkıcı sohbetlere konu olacak tonlarca kadar dosya var elimde. Şarap konusu en zararsız gibi gelmişti."

Jordan içini çekti, sanki kaderine razı oluyordu. "Şarap işi güzel."

"Merak ediyorum... Tipik müşteriniz kimler?" diye sordu Nick. "Çekirdek kadro gibi koleksiyoncularınız var mı yoksa daha çok bu muhitin insanları mı?"

"Her kesimden var. Bazı insanlar yeni yeni şarapla ilgilenmeye başladıklarında fazlasını öğrenmek için rahat bir yer ararlar. Tabii sunduğumuz şarapları tadarken rahatlamak isteyen daha tecrübeli içicilerimiz de var. Üçüncü grubumuzu da ciddi koleksiyoncular olarak tanımlayabiliriz."

Nick'in tahmin ettiği gibi, şarap konusunu konuşurken Jordan rahatlamıştı. İyiye işaretledi bu. "Ben şaraptan çok anlamam. Birkaç hafta önce Chicagolu bir koleksiyoncunun bir kasa şaraba iki yüz elli bin doların üzerinde para saydığını duymuştum." Huxley'ye döndü. "İnanabiliyor musun? İki yüz elli bin!" Dikiz aynasından arkaya baktı. "Siz işin uzmanısınız, Bayan Rhodes, şarap dünyasında, çeyrek milyon dolara ne alınır?"

"1945 Chateau Mouton-Rothschild."

"Vay be. Çok çabuk yanıtladınız. Açık arttırmadan da haberiniz var mı?"

"Aslında o koleksiyoncuya istediği şarabı bulmasında yardımcı olan benim. Açık arttırmaya gideceğini ve onun ilgileneceğini biliyordum."

"Adamın garip bir ismi vardı... Sanırım bir de restoran ya da öyle bir şey sahibi."

Huxley, Nick'e baktı ancak bir şey söylemedi. Jordan Rhodes'u sorgulamaya başlamışlardı.

"Xander Eckhart," dedi Jordan.

"Çeyrek milyon dolarlık şarap alan bir müşterinizin olması güzel bir şey."

Jordan kısa bir süre tedbiri elden bırakır gibi oldu. "Ne yazık ki, satış Sothebys'in oldu," dedi gülümseyerek. "Ama evet, Xander iyi bir müşteri."

İşte tam da bu konuyla ilgili, Nick'in aklında bir soru vardı. *Ne kadar iyi bir müşteri peki?* "Anladığım kadarıyla onu iyi tanıyorsunuz?"

"İyi tanıdığımı zannediyorum."

"Ne kadar?"

Bir sessizlik oldu, Nick, Jordan'ın duruşunun dikleştiğini hissetti.

"Xander hakkında bilgi toplama peşindesiniz. Bütün hikâye bu, değil mi?"

"Evet."

Jordan şimdi tam bir şoktaydı. "Neden Xander'i araştırarsınız ki?"

Nick bu soruyu geçiştirdi, sorguya başladı, "Eckhart'la olan ilişkinizi nasıl tanımlarsınız?"

Jordan cevap vermeden önce seçeneklerini tartıyor gibiydi. Dondurucu bir gecede, bir SUV'un arka koltuğunda oturuyor, önünde de iki FBI ajanı varken pek seçeneği bulunmuyordu. "Xander birkaç yıldır dükkânımın düzenli bir müşterisi. Genelde, distribütörlerde bulamayacağı pahalı veya az bulunan şarapları içeren özel siparişlerini karşılarım."

Nick derinlere inmeye karar verdi: "Dükkânınız dışında onunla herhangi bir temasınız oldu mu?"

“Belki de gerçekten avukatımı aramalıyım. Durumumdan aniden çok rahatsız olmaya başladım, Ajan McCall.”

Nick dikiz aynasında onun gözlerini yakaladı. “Xander Eckhart’tan bahsetmek sizi neden rahatsız etsin?”

Jordan, arka koltukta duruşunu düzeltti, bacak bacak üzerine attı. “Sorgu faslını geçip neden esas meseleye gelmiyorsunuz?”

“Dükkânınızın dışarısında, Eckhart’la sosyal anlamda görüşüyor musunuz?”

“Zaman zaman. Ortak tanıdıklarımız var, onun için bazen bir partide veya onun restoranlarından birinde onunla karşılaşabiliyorum. Her sene Bordeaux’da düzenlediği bağış etkinliğine katılıyorum. Parti bu hafta sonu, aslına bakarsanız.”

“Kişisel ilişkinizin tüm boyutu bu kadar mı?”

Jordan aynada Nick ile göz göze geldi. “Ajan McCall, daha başka ne boyutu olabilir?”

“Eckhart’a karşı kişisel bir samimiyetiniz var mı?”

“Sadece şarap zevkine dair derin takdir duygusu.”

Jordan yüzünü çevirerek pencereden dışarı bakmaya başladı. Nick, mesajı almıştı: *Sohbet bitti.*

FBI bürosuna vardıklarında, Nick orta yükseklikteki cam ve çelikten yapılmış binanın girişine en yakın noktaya arabayı park etti. Kar fırtınasından ötürü herkes eve döndüğü için park yeri bomboştu. Başıyla Huxley’ye Jordan’ı almasını işaret etti, arabadan inerek arka kapıyı açtı.

Jordan koltuktan inmeden önce tereddüt etti. SUV'dan önce yüksek topuklu deri çizmeli ayaklarından birini sonra diğerini uzattı. Nick kapıyı açık tuttuğundan, birbirlerine yakın duruyorlardı. Etraflarına lapa lapa kar yağıyor ve saçlarının aralarına giriyordu. Jordan'ın sesi alçak çıkıyordu, ses tonu ise hava kadar soğuktu. "Bir dahaki sefer bir şey öğrenmek istediğinizde Ajan McCall, tatlı dille kandırmaca oynama zahmetine girmeyin. Sadece sorun."

"Sizi temin ederim Bayan Rhodes, bir kadına tatlı dille yaklaştığımda o bunu anlar." Elini açık tutarak kibarlık gösteriyordu. "Bu ayakkabılarla fazla uzağa gidemezsiniz."

Jordan uzanan eli görmezden geldi. "Beni seyredin." Topuklarıyla dönerek arabadan uzaklaştı, yarısı kürenmiş kar ve buz kaplı park yerinden bölge başkanlığının girişine yöneldi.

Hiç tökezlemedi.

Bu esnada Huxley, Nick'e "Onu arabada sorgulayacağına dair bana bir işaret verebilirdin. Neden Eckhart konusunu ofiste açmayı beklemedin?" diye sordu.

"Onu savunmasız yakalamak istedim. Onun, ayın tatlarından biri olmadığından emin olmamız lazımdı."

"Onu böyle öfkelenlendirmek iyi bir fikir mi? Ona bizimle iş birliği teklif etmek üzereyiz."

"İş birliğini yapacak." Nick'in bundan şüphesi yoktu. Bunu, onun dükkânına girişinin otuzuncu saniyesinde anlamıştı. Ona kardeşinden bahsettikleri an kadının yüzüne endişe çökmüştü.

Kyle'in canını yakmışlar mıydı?

Jordan Rhodes ondan çok hoşlanmamış olabilirdi, ancak kardeşini kesinlikle önemsiyordu. Günün sonunda önemli olan tek şey buydu.

*

İki ajan, Jordan'ı on birinci kattaki konferans odasına götürdü. Onlar "dosyayı geri alırken", Jordan'ın kendini rahat hissetmesini istiyorlardı. Jordan bunun karanlık bir eylem için kullanılan bir FBI kodu olduğundan şüphelendi, ancak ne olduğundan emin değildi. Tek bildiği, kendisini yolda masum olmayan bir sorgudan geçiren Ajan McCall'a karşı tetikte olması gerektiğiydi. Aslında her ikisine karşı dikkatli olmalıydı.

Jordan paltosunu, atkısını ve eldivenlerini çıkardı, ayak-kabılarındaki karları silkeledi. Evet, doğru, McCall'un sinir bozucu bir dille belirttiği gibi, Christian Louboutins dayanıklı ve her hava şartına dayanıklı bir ayakkabı markası değildi. Dükkânda, arka odadan paltosunu aldığı sırada onları da değiştirmeyi düşünmüştü. Ancak geçen kasımda böyle tatsız bir duruma düşeceğinden habersiz aldığı kar botları iş için uygun değildi. Gördüğü kadarıyla, stilin, pratikliğin önüne geçtiği birçok durum vardı.

Jordan konferans masasının yanındaki koltuklardan birine oturdu. Yerden tavana kadar uzanan pencerelerden dışarıda son sürat devam eden kar fırtınasını seyrederken, eve döndüğünde küremek zorunda kalacağı karları düşündü. Belki de şu akülü kar küreyicilerden alabilir veya bir adam tutabilirdi. Her ikisi de sert havalarda gayet kullanışlı olurdu. Ancak kar küreyici makineler garajda çok yer kaplardı oysa Maserati'sinin etrafında üç

metre boşluk bırakmaya alışkındı. Tanıdığı adamların çoğunun kar küremeye kendinden daha az hevesli olduğundan bahsetmeye de gerek yoktu, genelde bu iş için başkalarını tutarlardı. *İtalyan makosenli tiplerle randevulaşmanın olumsuz yönleri* diye düşündü.

Belki de bir erkekten fazlasını bulması lazımdı. İki tahta parçasıyla ateş yakabilen, bir eli arkadan bağlı iken patlak lastiği değiştirebilen ve kar küreğinin, kaşmir şeritli deri Burberry eldivenlerini aşındırmasına aldırmayacak adamlardan biri...

Kapı ardına dek açıldı ve Nick McCall içeriye girdi.

"Sizi beklettiğimiz için üzgünüm, Bayan Rhodes."

Huxley de Nick'in arkasından konferans salonuna geldi. Jordan, iki adamın da paltolarını çıkarmış olduklarını fark etti. Silahlı olduklarını, ceketleri altından gözüne çarpan omuz askıları ve silahlardan anlamıştı.

"Dosyanıza ne oldu?" diye sordu.

"İnanır mısınız? Lanet şeyi bulamadık," dedi Nick. "Sanırım o olmadan devam etmek zorundayız." Başıyla Huxley'yi işaret etti.

Huxley, "Size anlatmak üzere olduğumuz şeyler son derecede gizlidir, Bayan Rhodes," diyerek söze başladı. "Bu toplantının amacından kimseye bahsedemezsiniz."

Buna uyması yeterince kolaydı; zaten toplantının amacını bilmiyordu. "Peki."

"Bunun Xander Eckhart ile ilgili olduğunu zaten biliyorsunuz. Bir süreden beri onun hakkında araştırma içindeyiz. Kendisine ait gece kulüpleri ve restoranlar aracılığıyla,

Roberto Martino'nun yönettiği organize bir suç örgütünün para trafiğini yönettiğine inanıyoruz. Martino ve organizasyonundaki diğer adamlar hakkındaki suçlamalardan haberiniz vardır." Huxley, Jordan'a bu bilgileri sindirmesi için bir an müsaade etti.

"Şaşırmış görünüyorsunuz," dedi Nick.

Jordan ona baktı. "Tabii şaşırdım. Xander'in böyle işlere karıştığı hakkında en ufak fikrim yoktu. Bundan emin misiniz?"

Huxley başıyla onayladı. "Evet. Eckhart'ı takip ediyoruz. Onu birkaç kez Martino'nun yardımcılarından olduğunu bildiğimiz biriyle beraber gördük. Restoranı Bordeaux'nun giriş katının altında bulunan ofisinde buluşuyorlar."

"Şarap mahzeninden gidilen holün sonundakini diyorsunuz," dedi Jordan. Nick sandalyesinde doğruldu, konuşma ilgisini çekmişti. "Eckhart'ın ofisine girdiniz mi?"

"Evet. Geçen sene Sevgililer Günü partisinde, bana Bordeaux'nun tamamını gezdirmişti."

Huxley, "Ofisin içini ne kadar iyi hatırlıyorsunuz?" diye sordu. "Tanımlayabilir misiniz, mobilyaların yerleşimi ve benzeri şeyleri?"

"Kesinlikle deneyebilirim. Bütün olanlar bunun için değil mi? Xander'in ofisini tarif etmemi istiyorsunuz." Bütün bu gizli servis saçmalığı için çok önemsiz görünüyordu.

Nick kafasını salladı. "Ne yazık ki, bu kadar basit değil. Bize, Eckhart'ın ofisinin içine girebilmemiz için yardım etmenizi istiyoruz. Bu cumartesi akşamı."

Bir an düşündü. "Yani parti sırasında mı?"

Nick kollarını masanın üzerinde birleştirdi. "Bir gizli ajanı, flörtünüz olarak oraya götürmek size nasıl gelirdi, Bayan Rhodes?"

Jordan da onunla ortada buluşurcasına öne eğildi. "Sanırım bu, flörtün kim olduğuna bağı, Ajan McCall."

Nick'in yanında oturan Huxley, gözlüğünü düzelitti. "Benim."

Jordan ona döndü. "Ah, tamam."

Nick soğuk bir tavırla, "Bu kadar rahatlamış görünmemeye çalışın," dedi.

"Özür dilerim. Sadece Ajan Huxley'nin görüntüsü daha..." Doğru kelimeyi bulmaya çalıştı.

Nick, alaycı bir tavırla sordu: "Şarap meraklısı gibi mi?"

"Hoş demek üzereydim."

"Esasen, bu görev için epey bir şarap araştırması yaptım," dedi Huxley. "Okuduklarımdan çıkardığım kadarıyla Eckhart'ın gayet etkileyici bir koleksiyonu var. Nick'e baktı ve boğazını temizledi. "Tabii o akşam ben içmeyeceğim."

Huxley'nin gergin görüntüsünden, Jordan, Nick'in genç ajan üzerinde bir otoritesi olduğunu tahmin etti. FBI'ın bir başka sorgulanabilir yargısı. "Peki, sizi flörtüm olarak götürüyorum. Sonra ne oluyor?" diye Huxley'ye sordu.

"Bir noktada partiden sıyrılarak Eckhart'ın ofisine küçük kaydedici cihazlar yerleştireceğim."

Bunu kulağa çok kolay gelen bir tonda söylüyordu. Yine de belki onlar için kolaydı. "Bana, kardeşimin bu işteki rolünü söyleyin."

Nick burada sözü aldı. "Savcı, kardeşinizin cezasını, yattığı kadarına indirmeye razı oldu. Eğer bizimle iş birliği yaparsanız pazartesi günü teklif işleme konacak. Mahkemenin karar vermesini beklerken, kardeşinizi ev hapsine nakledebiliriz."

Jordan iki ajana da dikkatle baktı. "İşin içinde ne var? Madem Kyle'ı serbest bırakıyorsunuz bir şey olmalı. Birkaç ay önce başsavcı, davayı kamuoyuna yansıtıp epeyce tantana koparmıştı. Suça karşı sert duruşundan kaynaklanıyordu sanırım."

Nick, "o tantana *eski başsavcıya* ait," diyerek düzeltti. "Yeni savcının farklı bir yaklaşımı var."

Huxley ekledi: "Her gizli görevde bir parça tehlike riski olduğunu bilmelisiniz. Bu riski en aza indirebileceğimizi düşünüyoruz, ancak yine de bunu göz önüne almanız gerekir."

Jordan, "Kararımı ne zamana kadar vermem gerekiyor?" diye sordu.

"Sanırım hepimiz biliyoruz ki kararınızı vermiş durumdasınız, Bayan Rhodes," dedi Nick.

Jordan Nick'e yanıldığını söylemeyi ne çok isterdi. Ancak ne yazık ki bu konuda haklıydı. "Bir şartım var. Kyle iş birliğimiz hakkında hiçbir şey bilmemeli. Benim hakkımda çok endişelenecektir."

Huxley vurgulayarak, "Bu iş bitene kadar, hakkında *hiç kimse* bir şey bilemez," dedi. Bu düzeneğin yürümesini sağlamak için, etrafımızdaki herkes o akşam sizinle gerçekten çıktığımı düşünmeli." Yüzü kızardı. "Aramızda

romantizm veya başka bir şey olması gerektiğini söylemiyorum.”

Nick gözünü Jordan’dan ayırmıyordu. “Anlaştık mı?” diye sordu

Cumartesi gecesi Huxley ile bir çift olacakları gerçeğine rağmen, Jordan, şeytanla yatağa girmek üzere olduğu düşüncesinden kendini alamıyordu.

Yeşil gözlü bir şeytanla.

Başını salladı. “Anlaştık.”

*

Toplantının sonunda Jordan ve Huxley perşembe akşamı buluşmak üzere hazırlık yaptılar. O akşam dükkânı kapatma görevi Martin’deydi. Günün planı, cumartesi akşamının detaylarını gözden geçirmek olacaktı.

Jordan’a lobiye kadar eşlik ettikten sonra Huxley, Nick’e döndü. “Neden Jordan’ı eve bırakmıyorum?” Jordan’a gülmüsedü. “Yeni flörtümü daha iyi tanımak için bana fırsat olur.” Pencereden lapa lapa yağan kara doğru baktı. “Ben Nick kadar yakına park etmemiştim, gidip ön tarafa getireyim.” Eldivenlerini giyerek koşturdu.

Nick ve Jordan yalnız kaldılar.

Jordan ona dikkatle bakıp kendini can sıkıcı bir yoruma daha hazırladı çünkü anladığı kadarıyla Nick’in uzmanlık alanı buydu.

“Sanırım buraya kadar.”

“Cumartesi gecesi büyük buluşmada ortalarda olmayacak mısınız?” diye sordu Jordan.

Nick, “Elbette orada olacağım,” dedi. “Ama Bordeaux’dan birkaç cadde geride, bir minibüsün içinde teknik ekiple beraber, kayıt cihazlarının düzgün çalışıp çalışmadığını kontrol ediyor olacağım. Onun için, eğer beni cumartesi ortalıkta görürseniz, bu gizli operasyonda bir şeylerin ters gittiğine işaretler.”

Jordan ve Nick arasında bir sessizlik oluştu. Jordan Nick’in bakışlarından kaçmaya çalışıyordu, ancak bu imkânsızdı. Sonunda “Ne?” diye sordu Jordan.

“Sadece, onun için böyle bir şeye kalkışan bir kız kardeşi olduğundan ötürü, Kyle’ın çok şanslı olduğunu düşünüyordum.” diye yanıt verdi Nick.

Nick’ten bir iltifat beklemeyen Jordan, gözlerindeki kâkülleri düzeltti. Evet, o sakar, baş belası ikiz kardeşi çok şanslıydı. Ancak işin aslı, Jordan’ın yerinde Kyle da olsa onun da aynısını yapacağını biliyordu. Nick’in yüzündeki şüpheli bakışı görerek iç çekti. “Devam edin, Ajan McCall. Kardeşim hakkında söyleyecekleriniz, daha önce de duyduğum şeyler.”

“Benim de iki erkek kardeşim var, Bayan Rhodes. Aile bağlarından iyi anlarım.”

Jordan devamının gelmesini bekledi. “Ama?”

“Ama kardeşiniz kanunları çiğnedi. Yaklaşık on tane-sini, sanırım. Bir uluslararası haberleşme ağma saldırdı, milyonlarca insanı etkileyecek bilgi kayıplarına sebep oldu ve muazzam bir paniğe yol açtı.”

Jordan gözlerini devirdi. “Dramatik lafları kesebilir-siniz Bay FBI. Kardeşim, kız arkadaşı başka bir adamla

banyoda oynasırken çekilmiş videosunu yükleyince, Twitter'ı hackledi .”

“Siteyi iki gün boyunca çökertti!”

“Sadece Twitter’dı. Savunma Bakanlığının veya Ulusal Güvenlik Ajansı’nın internet sitesi değil. Geçen sene Facebook’a saldıran adam para ve hizmet cezası almıştı. Ama bu olayda, savcı... özür dilerim, eski savcı hakime, babamın varlığından ötürü, para cezasının Kyle için ağır gelmeyeceğinde diretti. Yazık ki, Kyle ve ben, babamın parasıyla yaşamıyoruz.”

Nick işaret etti. “Araç geldi.”

Jordan durdu ve pencereye baktı. Ön tarafta Huxley’nin arabasını gördü. Bu seferki araç bir Range Rover’dı.

Jordan Nick’e döndü. “Merak ediyorum, bana üstünlük taslamaya mı çalışıyorsunuz yoksa bu derece itici olmak sizin doğanızda mı var?”

Nick gözlerini muzip bir bakışla Jordan’ın üzerinde gezdirdi. “Sanırım sizi bir parça kızdırmaya çalışıyorum.”

Jordan öfkeyle sordu, “Neden?”

Nick bunu bir müddet düşündü. “Becerebildiğim için belki. Görünüşe göre, çok kolay oluyor.” Ona bir adım yaklaştı ve yüzünü inceledi. “Hayatınızda sizi kızdıracak birkaç kişiye daha ihtiyacınız olduğuna bahse girelim, Bayan Rhodes.”

Aslında, hapisteki ikiz kardeşi, bu görevi çok iyi yerine getiriyordu. Jordan, Nick McCall’un da tespit ettiği gibi, babasının zenginliğinden ötürü insanların onun hakkında peşin hüküm vermelerine alışkındı. Ancak bu

konuda çok dürüst oldukları söylenemezdi. Nick'e sordu: "Cidden, kimsiniz siz?"

Nick gülümsedi. "Güzel soru. Kim olduğum altı ya da dokuz ayda bir değişiyor."

Jordan FBI binasından çıkıp Huxley'nin arabasına binmeden Nick'in sarf ettiği son sözlerdi bunlar. Jordan dönüp arkasına baktığında Nick'in çoktan lobiyi terk etmiş olduğunu gördü.

Huxley sordu: "Gitmeye hazır mısınız?"

Jordan önündeki yola doğru döndü. "Kesinlikle."

DÖRT

Jordan, Van Buren Caddesi'ndeki yeşil ışığı yakalamak için acele ediyordu. Metropolitan Islah Merkezi'ni gelecek haftadan sonra bir daha görmezse çok iyi olacağını düşündü. Bina göz zevkini bozan türdendi. Pencerelerinde ince parmaklıklarla kat kat yükselen çirkin, gri bir üçgendi.

Jordan Kyle'ı her çarşamba ziyaret ediyordu. Martin'le programını bu rutine göre ayarlamıştı. Cadde ve Çevre Temizlik Dairesi'nin de sokaklarda temizlemeye çalıştığı diz boyu kara rağmen asistanı o sabah vaktinde gelirse çok sevinecekti. Kendi arabası karlar altında olduğundan ve bu havalarda taksi zor bulunduğundan şehir merkezine L treniyle gitmek zorundaydı; bu da fazla zaman alıyordu. Cezaevi ziyaretçileri, içeriye geliş sırasına göre alındığından, ziyaret saatinin başlangıcı olan öğle vaktinde Jordan orada olmak istiyordu.

Binaya yaklaşırken saatine baktı ve tam zamanında geldiğini gördü. Kapıyı iterek giriş holüne girdi. En azından içerisi dışarının dondurucu havasından daha sıcaktı. Asgari düzeyde de olsa hapishanenin bu yönü işliyordu. Ön masadaki Ziyaretçi Bilgi formunu doldurdu ve onu

ehliyetiyle birlikte sorumlu gardiyan Dominic'e teslim etti. Kyle'ı geçen dört ay içinde her çarşamba ziyarete geldiğinden rutine alışkındı.

Dominic ona, "*Lost*'un ikinci sezonunun yarısına geldim," dedi. Kyle'ı görmek dışında, MCC'de gerçekten hoşuna giden tek şey bu gardiyan ve TV dizileri hakkındaki sohbetleriydi.

Jordan, "Vay, birinci sezonu çok hızlı geçmişsin," dedi.

"Adada neler oluyor?" diye sordu gardiyan. "Korkunç tipler var."

"Yüz bölüm sonra anlarsın. Bir bakıma."

"Ah, bana bunu söyleme." Dominic, ehliyetini ona geri verdi. "Sen ve kardeşin, bir üçüzünüz olmadığına emin misiniz? Çünkü benzerlik müthiş."

Jordan gülümsedi. *Lost* ilk gösterilmeye başladığından beri insanlar onun kardeşinin dizideki iyi bilinen, ancak Kyle'ın nefret ettiği bir karaktere benzediğini söylüyorlardı. Muhtemelen bu yüzden, hapisane görevlileri ve diğer mahkûmlar, onunla mümkün mertebe dalga geçiyordu.

Jordan, "Bir ilişkimiz olmadığına eminim," dedi. Ya böyleydi ya da babasının açıklaması gereken ciddi şeyler vardı.

Dominic, onun boynuna doğru baktı. "Eşyalarını verirken atkını bırakmayı unutma. Haftaya görüşürüz, Jordan."

Her şey plandaki gibi giderse görüşmeyeceğiz. FBI ile anlaşmasının gizli bilgisi altında kendini çok tuhaf hissediyordu. Bunu Kyle'a hissettirmemesi gerektiğini hatırladı. Çoğu kez, Jordan'ı gözlerinden çok iyi okuyabiliyordu.

Hapishane kuralları gereği Jordan, palto, cüzdan, atkı ve eldivenlerini ön masanın arkasındaki kasalardan birine bıraktı. İkinci bir görevli onu ve birkaç diğer ziyaretçiyi asansörlerden birine götürdü ve onları sekizinci kattaki ziyaret salonuna yönlendirdi. Asansörler açıldı ve Jordan, diğer ziyaretçilerle birlikte bir güvenlik kontrol alanına alındı. Metal detektörlerden geçti, üçüncü bir gardiyanın, çelik ve kurşun geçirmez camdan yapılmış ağır kapı grubunu açmasını bekledi ve ziyaret odasına girdi.

Kyle'ı ilk ziyaret ettiğinde şaşırmıştı. Belki çok TV seyretmenin sonucu olarak, bir cam bölmenin kendilerini ayıracağı ve telefon aracılığıyla konuşacaklarını düşünmüştü. Mahkûmların, ziyaretçilerini ortak bir salonda karşıladıklarını görünce çok sevinmişti. Tabii ki tüm görüşme boyunca onları izleyen silahlı dört gardiyan vardı, ancak en azından kardeşiyle oturup yüz yüze görüşebilecekti.

Kahve dedikleri ve ilk ziyaretinde yaptığı ve tekrarlamayacağı bir hata olanı acı çamuru atlayıp otomatik makineden bir şişe su aldı. Demir parmaklıklarla çerçevelenmiş pencere önünde bir masa seçip oturdu. Her hafta yaptığı gibi, kendi işiyle ilgilenip etrafa fazla bakmamaya çalışıyordu. Diğer ziyaretçiler de tıpkı kendisi gibi biraz mahremiyet tercih ederdi. Geçmişini hatırlamaya çalıştı, ne de olsa Kyle da çeşitli güvenlik kontrollerinden geçerek yanma gelene kadar birkaç dakikası vardı.

Jordo – her şeyi mahvettim.

Beş ay önceki o gece kendisini aradığında, Kyle'ın ağzından çıkan ilk sözler bunlardı. Neler olduğuna dair Jordan'ın bir bilgisi yoktu.

"Düzeltebileceğin bir şey mi? Nedir?" diye sormuştu Jordan.

Telaşla, "Bilmiyorum," diye homurdanmıştı Kyle. Sonra Jordan sert bir çarpma sesi duymuş, kardeşinin kafasını duvara vurduğunu zannetmişti.

"Neredesin? Gelip seni alayım, sonra birlikte karar veririz."

Kyle geveleyerek konuşuyordu. "Tijuana. Çoookk sarhoşşuum."

Ah be oğlum. "Kyle. Ne yaptın sen?"

Sesi öfkeyle yükseldi. "Twitter'ı çökerttim, yaptığım bu. Siteyi kapattım. Dani'nin canı cehenneme."

Jordan tamamını anlayamasa da bilgisayar dehası kardeşinin, kız arkadaşı Daniela yüzünden çok çok kötü bir şey yaptığını sezmişti.

Kyle, yanlış kızın ilgisini çekmek konusunda çok marifetliydi. Yani yavan, para budalası, hafifmeşrep olanlar... Jordan o akşam kardeşinin zil zurna saçmalamalarından, Brezilyalı Victoria's Secret modeli Daniela'nın da onlardan biri olduğuna hükmetmişti. Ortak bir arkadaşlarının New York'taki sergisinde tanışmışlardı. Uzak mesafeden altı ay boyunca flörtleri sürmüştü; Kyle'ın rekoruydu bu. Sonra Daniela büyük bir fırsatı değerlendirerek, bir müzik klbinde oynamak için Los Angeles'e gitmişti. Bunu büyük bir fırsat addediyordu çünkü bir aktris olmak istiyordu.

Seyahatinin ikinci gününde Kyle'ı aramayı kesmişti. Kyle telaşla cep telefonuna, daha sonra otele cevapsız

kalan mesajlar bıraktı. Dördüncü gece geç vakitte niha-
yet bir cevap aldı.

Twitter aracılığıyla.

*@KyleRhodes Üzgünüm ki ilişkimiz yürümeyecek. LA'da ta-
nıştığım biriyle takılacağım. Bence çok tatlısın ama bilgisayar-
lar hakkında çok fazla konuşuyorsun.*

Yirmi dakika sonra gönderdiği ikinci tweette, Dani-
ela, sinema oyuncusu Scott Casey ile Hollywood'da kü-
vette sevişirken çekilen videosunun linkini paylaşıyordu.

Kyle'ı neyin daha çok rahatsız ettiğini söylemek zordu.
Twitter üzerinden aldatılmak mı yoksa Daniela'nın onu
kamuoyu önünde boynuzlayacak kadar vicdandan yok-
sun oluşu mu? Kyle'ın varlığı ve Daniela'nın henüz parla-
yan şöhreti birleştğinde, ilişkileri hem New York'ta hem
de Chicago'da dedikodu sütunlarında konuşulmaya baş-
lamış, birkaç kez de TMZ.com'da bahsedilmişti.

Kyle teknoloji alanında çalışıyordu; Daniela'nın A-listesindeki
bir aktör ile birlikte çekilen videosunun yayılması ve her
tarafa ulaşmasının an meselesi olduğunu biliyordu. Bu
yüzden, kanı beynine sıçramış bir bilgisayar programcı-
sının, kız arkadaşını bir başka adama su altında zevk ve-
rirken yakaladığında yapabileceği şeyi yaptı: Twitter'ın
içine sızdı ve hem videoyu hem de önceki tweetini sildi.
Sonra, 140 karakterden oluşan mesajlarla ayrılımların nor-
mal karşılandığı bir dünyanın medenileşme hızına hid-
detlenerek, ağın tamamını, erişim engeli saldırısı kapsa-
mında iki günlüğüne çöktetti.

2011'in Büyük Twitter Sızıntısı başlamıştı.

Dünya neredeyse yörüngesinden çıkacaktı. Twitter, yaşadıkları en sofistike saldırı olarak nitelediği eyleme karşı koymaya çalıştıysa da başarılı olamadı ve panik havası oluştu. Bu arada FBI bu sözde Twitter Teröristi'nden bir fidye talebi ya da siyasi bir açıklama bekledi. Ancak ikisi de gerçekleşmedi. Çünkü Twitter Teröristinin siyasi bir planı yoktu, zaten milyonlarca doların sahibiydi ve en kötüsü, Esteban adlı sekiz parmaklı bir barmenin sunduğu ucuz tekilayla, kör kütük sarhoş olmak için Meksika'ya, Tijuana'ya gitmişti.

İkinci gece, geç saatte, Esteban'ın barından çıkıp kucacakken, eğilince alnını çarptığı kaktüs sebebiyle görüşü yarı körelen Kyle, otel odasına güç bela geçerek Jordan'ı aradı, sonra, hatasını anlayarak dizüstü bilgisayarını açtı. Hatasını düzeltmeye kararlıydı; Twitter'a ikinci kez sızdı ve önceki saldırısını durdurdu.

Yalnızca bu sefer, Kyle o kadar dikkatli değildi. Sekiz parmaklı barmenin ucuz tekilası kendisine pahalıya patladı. Ertesi gün, ayık ve üzgün Kyle, Chicago'ya geri uçtuğunda FBI'ı kapı eşiğinde kendisini beklerken buldu.

Bütün avukatların kendisini vazgeçirme çabalarına karşın Kyle sabit fikirli bir şekilde suçlu müdafaası yapmakta ısrar etti. Suçu işlemiştii, öyleyse cezayı çekecekti, böyle diyordu. Jordan bunun takdir edilecek bir duygu olduğunu düşünüyordu, ancak önemli olan, bunun, onun hayatının bir buçuk yılına mal olacağıydı.

Çift ağır kapı kayarak açıldı ve Jordan'ı gerçeğe geri döndürdü. Kurşun geçirmez camların, parmaklıklılı pence-relerin ve silahlı gardiyanların somut gerçekliğini fark etti.

Mahkûmlar ziyaret salonuna tek sıra halinde girdiler. Jordan, gelen ilk iki adamın kendi ailelerini tespit edişlerini ve onların masasına doğru yönelişlerini izledi. Kyle, bilgisayar ustası kardeşi, üçüncü sıradaydı.

Her ziyarete geldiğinde onun yüzünde gördüğü gülümsemeyi yine gördü: Yüzünde, durumu karşısında hissettiği bir parça mahcubiyet ve onu görmesinden kaynaklanan eğreti bir sevinç vardı. Jordan ayağa kalkarken o da turuncu tulumu ve mavi ayakkabılarıyla yaklaştı.

Çocukluklarından beri onun için kullandığı takma adı söyledi: "Jordo." Anne karnındayken boy uzunluğu genlerinin hepsini ondan araklamıştı ve Jordan bundan ötürü onu hiç affetmiyordu. Ona sarılmak için öne doğru eğildi. Bu ve ziyaret sonundaki kısa bir sarılış, izin verilen bütün temastı.

Jordan, alaycı gülüşüyle, "Turuncu denince aklıma sen geliyorsun," dedi.

"Ben de seni özledim kardeşim."

Masaya oturlurken, Jordan, bayan ziyaretçilerin, Kyle'a çok fazla ilgi göstermediklerini fark etmişti. Beşinci sıfırtayken, kız arkadaşları ona, Kyle'a iletmek üzere notlar vermeye başlamışlardı ve o günden beri ilgi hiç eksilmemişti. Bütün bu olanlar onu çok şaşırtmıştı. Gelen *Kyle'di* .

"Dışarısı söyledikleri kadar kötü mü?" diye sordu. "Minicik penceremden sadece kar kıyamet görünüyor."

Jordan, "Bu sabah, kaldırımı kürekle temizlemek bir saatimi aldı," dedi.

Kyle, boynuna kadar inen uzun, koyu sarı saçlarını eliyle düzeltti. “Gördün mü? Hapiste olmanın iyi yanlarından biri. Kar küremek yok.”

Kardeşi, ziyaretlerle ilgili kurallarını uzun zaman önce koymuştu. Hapiste olmakla ilgili şakalar bekleniyor ve teşvik ediliyordu, acımak yasaktı. İkisi için de bu daha iyiydi, çünkü anne ve babasının çocuklarına karşı aşırı duygusal konularla pek arası olmamıştı.

“Sen çatı katı bir malikanede yaşıyorsun ve yıllardan beri kar küremiş değilsin,” diye hatırlattı Jordan.

“Küçüklük travmalarımdan ötürü bilerek yaptığım bir seçim,” dedi Kyle. “Babamın her kar yağdığında bana bütün sokağı nasıl temizlettiğini hatırlıyor musun? Bu planla ortaya çıktığında ben henüz sekiz yaşındaydım, kürekte birazcık daha uzundum.”

“Ben de evde annemle birlikte sıcak çikolata yapıyordum.” Jordan gelmekte olan sert cevabı savuşturdu. “Senin için iyi oldu, kişiliğini geliştirdi,” dedi. Bir an durdu, etrafındaki çelik parmaklıkları hatırladı. “Belki de babam sana yan sokağı da temizletmeliydi.”

“Bu komik.”

“Ben de öyle düşündüm.”

Salonun öbür tarafından bir mahkûm onlara seslendi. “Hey, Sawyer! *Sawyer!* Kardeşinle beni ne zaman tanıştıracaksın?”

Kyle’ın yüzünü kızgın bir bakış kapladı, duymazdan geldi.

"Hey! Sawyer!" Mahkûm, silahlı bir gardiyanın yaklaşmasıyla sustu.

Jordan, yüzündeki sırtışı saklama ihtiyacı duymuyordu. "Galiba biri senin dikkatini çekmeye çalışıyor."

Kyle homurdanarak, "O isme karşılık vermiyorum," dedi.

Jordan alaycı bir tavırla, "Aslında saçlarını kessen," diye öneride bulundu.

Kyle'in öfkeli sesi neredeyse bağırma tonunda çıktı. "Josh Holloway'i sikeyim. Ben yıllardır saçımı böyle kesiyorum."

Masalarının yanından geçen bir gardiyan uyardı: "Senin yüksek çıkıyor, Sawyer."

Jordan, kardeşinin galeyana gelişini muzipçe seyretti. "Ama o saç, Sawyer'a yakışiyordu, çünkü adada zor anlar yaşıyorlardı. Gerçi, Diğerleri'nin kampında da bir tür salon veya kaplıca olması gerekirdi. Yani, insanları ameliyat ettiklerine göre, bir yerlerde de saç kesimi için uygun bir makas bulabilirlerdi..."

"Bu konuyu kapatmazsan, yemin ederim, ziyaretçi listemden seni sildireceğim."

Jordan bunun *mümkün olmadığını* düşünüp güldü. "Doğuştan ayağımın altına yapışmış bir sakız gibisin. Benim haftalık esprilerim olmadan nasıl yaşacaksın?"

Otuzlu yaşlarda bir mahkûm, onların masası önünde durunca, Jordan başını kaldırıp baktı. Konuşunca, salonun öteki ucundan onlara seslenen adamın sesini tanıdı.

“Demek kız kardeş sensin.” Adam ona dikkatle bakarak gülümsedi; sağ ön kolundaki siyah yılan dövmesine rağmen zararsız görünmeye çalışıyordu. “Tanışma faslında bana yardımcı ol Sawyer – bu işi düzgünce yapalım.”

Salonun ucundan bir gardiyan seslendi. “Bir daha uyarımayacağım, Puchalski. Diğer ziyaretçilerle konuşmak yasak.” Mahkûm, pişmanlık dolu bir bakış atıp sıvıştı.

Jordan, Kyle’a döndü. “Babam pazartesi buradaymış, öyle mi?” Acil bir iş çıkmadıkça, babası da onun gibi düzenli bir şekilde ziyaretlere geliyordu.

“İşleri iyiye gidiyor gibi. Sanırım ortalık yatışıyor,” dedi Kyle. Babasının şirketi, ilginçtir ki çok hasar görmemişti. Bir yazılım firmasının başkan yardımcısı ve CE-O’sunu oğlu, bilgisayar korsanlığıyla suçlanıp hapse girdi diye insanların hemen üzerini çizme eğilimleri ne tuhaftı.

Kyle, daha rahat oturmak için sandalyesini çevirdiğinde, Jordan, cevap vermeye hazırlanıyordu. Gözüne bir şey çarptı: Kyle’ın çenesinin solunda, iyileşmek üzere olan sararmış bir yara izi vardı. Başını eğip masaya doğru baktığında da, sağ yumruk eklemleri üzerindeki her şeyi ifşa eden çizikleri fark etti. “Yine kavga etmişsin.”

“Önemli değil.”

“Bana öyle gelmiyor. Şuna bir bakayım.” Yaklaşarak daha iyi görebilmek için çenesine dokundu.

“Jordan, bunu bunu yapamazın...”

Aynı anda masanın yanında bir gardiyan bitiverdi. Jordan’a kaşlarını çattı. “Üzgünüm hanımefendi. Fiziksel temas yok.”

Ellerini geri çekti. "Özür dilerim." Derin, sabit bir nefes aldı. Normalde, hapisane kurallarının tümüne, beklendiği üzere uyuyordu, ancak ara sıra bazı şeyler ona da fazla geliyordu. Kardeşi zarar gördüğünde ona dokunamamak gibi.

Gardiyan gittiğinde sordu. "Bu sefer ne oldu?"

Baştan savma tavrıyla, "Sohbetin teki çığırından çıkıverdi," dedi. "Buradaki bazı insanlar, ağızlarından pislik akıtmaktan başka işe yaramıyorlar."

"Kyle, uydurma gene."

"Altıncı sınıfta Robbie Wilmer'la kavga ettikten sonra eve döndüğümde annem de böyle demişti. İlk kez gözüm morarmıştı."

"Evet, annem burada olmadığına göre, bunu başkasından duymak zorundasın."

"Jordo, başımı belaya sokmaya çalışmıyorum." Kyle, onun gözlerinin içine baktı. "Ama burası Jane Addams İlkokulu değil. Burada kurallar farklı ve kalan on dört ayı kazasız belasız atlatmak istiyorsam, o kurallara göre oynamam lazım."

Ona o an FBI ile yaptığı anlaşmadan bahsetmeye nasıl can atıyordu. *On dört ay değil. Sadece bir haftan kaldı.* Fakat ağzını kapalı tuttu. "Kavgadan ötürü gardiyanlarla başın belaya girdi mi?"

"Küçük bir hücre cezasının kimseye zararı dokunmaz. Sanki başka bir şey söyleyecek gibiydin."

Kyle, onu gerçekten çok iyi tanıyordu. "Seni paylayacaktım ama nafile bir çaba olduğuna karar verdim."

“Nedense, söylemediğin bir şeyler varmış gibi geliyor bana.”

“Çünkü senin... bu aralar epeyce boş vaktin var ve öküz altında buzağı arıyorsun,” diye cevapladı Jordan.

“Ya da belki de sadece kavrayışı güçlü biriyim. Eğer benden bir şey saklıyorsan, Jordo, bunu yakalarım.”

“Uyarı için teşekkürler, Bay Kavrayışı Güçlü. Bundan böyle kavrayışını, kendini tekrar hapse tıktırmamakta kullanırsan, bayağı faydalı olacaktır.”

Kyle onun elini sıktı. “Ah, geldiğine çok memnun oldum, kardeş. Bu küçük görüşmelerimizden ne kadar hoşlandığım hakkında hiçbir fikrin yok. Ah... lanet olsun!”

Gardiyana tekrar yanlarına geldi.

Kyle, elini, Jordan’dan çekti. “Biliyorum, biliyorum. Temas yok.”

Jordan, gardiyana döndü. “Bu kurallar da ne anlama geliyor böyle? Hapishanede olduğumuzu mu sanıyorsunuz? ”

Gardiyana, donuk bakışlarını değiştirmeden masadan uzaklaştı.

Jordan, Kyle’a döndü. “Cidden, buna karşılık bir gü-lücük alamaz mıyım? Ne kaba adamlar varmış burada.”

Kyle, etrafındaki turuncu tulumlu mahkûmlara ve silahlı gardiyanlara baktı. “Sahiden mi? Hiç fark etmemiştim.”

Jordan kardeşinin bakışlarını yakaladı ve gülümsedi. Ama bu sefer, duygularını ele vermemek konusunda daha dikkatliydi.

Yalnızca bir hafta daha, Kyle. Biraz daha sabır.

BEŞ

“*P*eki Kyle nasıl?”

Jordan üç kadeh şarap doldurarak Melinda’ya ve Corinne’ye birer tane verdi. “Kyle’ı bilirsiniz. İyi olduğunu söylüyor.” Şarap şişesini kenara koydu ve üçüncü kadehi de kendisi aldı. “Ancak yüzündeki yaradan ve elindeki kesiklerden anladığım kadarıyla, onun ‘iyi olma’ için tarifi, benimkinden farklı.”

Jordan iki arkadaşıyla beraber DeVine Cellars’da, dükkânı kapattıktan sonra buluşmuş, köpüklü şarap ve şampanya fiçilerinin yan tarafındaki masaya oturmuşlardı. Her zaman yaptıkları üzere, Jordan içkiyi, Melinda ve Corinne de, yemek ve tatlıyı getiriyordu.

Melinda, “Yine kavga mı etmiş?” diye sordu. “Bu hapisanede neler dönüyor? Gardiyanlar ne yapıyormuş, yoksa orayı mahkûmlar mı yönetiyor?”

Corinne’nin yaklaşımı biraz daha diplomatikti. “Kyle’ı, onunla uğraşan adamlardan ayırabilirler mi?”

“Kyle, özel muamele istemediğini söylüyor. Pes etmeden devam ederse günün birinde onu bırakacaklarını düşünüyor. Bana, gerçekten can yakmak isteseler, silah

kullanırlardı, dedi.” Jordan, kadehini çevirdi. “Otuz üç yaşındaki kardeşimin hayatının en olumlu tarafının kavgalarının *silah* içermemesi olduğuna inanamıyorum.”

Jordan Melinda ve Corinne’nin yüzündeki endişeyi gördü. “Özür dilerim. Benim ve ailemin sorunlarını dinlediğiniz yeter. Başka şeylerden bahsedelim. Sizler ne yapıyorsunuz?”

Yemek yerken, işten bahsettiler. Hem Melinda hem de Corinne öğretmendi: Corinne şehrin en fakir mahallelerinden birindeki bir devlet lisesinde çalışıyor, Melinda ise, daha evvel üçünün de gittiği Northwestern Üniversitesi’nde müzikal tiyatro dersleri veriyordu.

Melinda şaraptan bir yudum daha içip bardağını Jordan’a uzattı. “Bu gerçekten güzelmiş. Merlot mu demiştin?”

“Güney Avustralya’dan. 2008 Marquis Phillips.”

“Bol meyveli oluşunu seviyorum.”

Jordan etkilenmişti. “Bak sen. Şarap terminolojisini nasıl da öğrenmiş.” Ağlıyor numarası yaparak, gözlerini peçeteyle kuruladı. “Çocuğun ilk adımlarını atışını izlemek gibi. Çok gururlandım.”

Melinda ona bir peçete attı. “Gitmeden bir şişe alacağımı bana hatırlat. Pete’in bunu tatmasını istiyorum. *Sideways* yüzünden Merlot’a elini sürmüyor.”

Jordan bunu hep işitiyordu. *Sideways* filminde zavallı Merlot hep hor görülüyordu ve itibarını hâlâ kurtaramamıştı. “Görüştüğümüzde Pete’in şüphelerini gidereceğim.”

Corinne, “Şimdi hatırladım; önümüzdeki cumartesi beraber yemek yiyoruz değil mi?” diye sordu.

Jordan yudumunun yarısında durakladı. *Bu hafta sonu mu? Aslında özel bir planım yok. Yalnızca adı çıkmış bir uyuşturucu çetesi için para aklayan kodaman bir lokantacılar kralının inine sızması için FBI'a yardım edeceğim. Peki siz? diye içinden geçirdi.*

Corinne "Bu hafta sonu Xander Eckhart'ın partisi yok mu?" diye hatırlattı.

"Evet." Jordan sessiz bir yalvarış eşliğinde nefesini tutuyordu. *Birini getirip getirmediğimi sorma. Birini getirip getirmeddiğimi sorma.*

"Peki sen kimseyi getiriyor musun?" diye sordu Melinda.

Jordan taş kesildi.

Neyse ki bu sorunun gündeme gelme ihtimalini kavrayarak, potansiyel cevaplar üzerinde biraz vakit harcamış ve nihayetinde sıradanlığın en iyi yaklaşım olacağına karar kılmıştı. "Ah, birkaç gün önce tanıştığım biri var, ona konuyu açmayı düşünüyordum." Omuzlarını silkti. "Veya belki de yalnız gelirim, kim bilir?"

Melinda bir çatal dolusu gnocchiyi tabağına bıraktı, hedefine yönelmiş, ateşlenmeyi bekleyen bir füze gibi bu sözün üzerinde duracağı belliydi. "Birkaç gün önce kimle tanıştın? Neden bu vesileyle duyuyoruz bunu?"

"Çünkü onunla daha birkaç gün önce tanıştım."

Corinne, detayları dinlemek için sabırsızlanarak ellerini ovuşturdu. "Eee? Anlat. Nasıl tanıştın?"

"Ne iş yapıyor?" diye sordu Melinda.

“Çok güzel, Melinda. Çok sığsın” Corinne Jordan’a döndü. “Ateşli biri mi?”

Tabii ki, Jordan, sorular geleceğini biliyordu. Üçü de üniversiteden beri arkadaşılar ve yoğun iş programlarına rağmen düzenli olarak görüşmeye devam etmişlerdi ve yaptıkları da buydu. Corinne evlenmeden önce, şimdi kocası olan Charles hakkında konuşmuşlardı. Melinda ve çok yakında nişanlısı olacak Pete için de aynı şeyler geçerliydi. Bu yüzden Jordan da benzer şartlar altında eteğindeki taşı dökmek zorundaydı. Ancak aynı zamanda, arkadaşlarına yalan söylemek istemediğinin de farkındaydı.

Bu düşüncelerle, sohbet bu yöne evrildiğinde bir yedek planla ortaya çıkacaktı. Seçeneği yoktu. Zor durumlarda kaldığında uyguladığı stratejiye başvuracak, suçu Kyle’in üzerine atacaktı.

Akademiye teşekkürlerimi sunarım... “Tabii, bu adamla ilgili anlatacaklarım var. Önceki gün tanıştık ve o....şey...” Durdu, ellerini saçlarına götürdü ve dramatik bir iç çekti. “Özür dilerim. Bunu sonra konuşsak olur mu? Kyle’in yüzündeki yara izini gördükten sonra, Xander’in partisiyle ilgili gevezelik edince vicdanım sızlıyor. Kardeşimin hastane durumu yeterince ciddiye almıyordum gibi geliyor.” Söylediği yalandan duyduğu suçluluk duygusuyla dudagını ısırды. *Çok üzgünüm, kızlar ama bu, şu an için benim sırrım olarak kalmalı*

Oyalama taktiği tıkr tıkr işledi. Belki de Twitter Teröristi namı bir kardeşe sahip olmanın birkaç faydasından biri de, istenmeyen sohbetlerden sıyrılmaya yarayan fırsatlardan hiç mahrum kalmamaktı.

Corinne ona yanaştı ve elini sıkı. "Kimse Kyle'ı senin gibi desteklemedi Jordan. Bunu anlıyoruz. Daha sonra konuşuruz. Endişelenme, Kyle başının çaresine bakar. O artık büyüdü."

Melinda'nın gözünde bir parıltı oluştu, "Evet, gerçekten öyle," dedi.

Jordan gülümsedi. "Teşekkürler." Kendinden tiksiniyordu.

Melinda omuzlarını silk. "Hem Kyle senin kardeşin. Ama, dışı nüfusun kalanı için belli bir çekiciliği var."

"Bizim Bay Kaplumbağa havuzumuzda osurur ve buna jakuzi derdi. Bu çekiciliğe ne dersin?" dedi Jordan gülerek.

Corinne, sırtarak: "Ah... zengin ve ünlülerin yaşam tarzları."

"Kyle Rhodes hakkındaki gizli fantezilerim tamamen yıkılmış olarak diyorum ki, cinsiyetlerin daha dalavereci olanıyla ilgili her tartışmaya geçici olarak ara veriyoruz," dedi Melinda.

"Katılıyorum," dedi Jordan ve üç kadın fikir birliği içinde kadehlerini tokuşturdular.

Jordan şarabından bir yudum aldı, rahatlık içinde içti. Üç gün daha; yapması gereken bu kadardı. Sonrasında, her şey normale dönecekti.

ALTI

*S*on derece akıllı ve yetenekli bir FBI ajanının zaman zaman boş konuşması genel kabul gören bir gerçektir.

Bu yetenek ve niteliklerin hepsine şâhip olan Nick o perşembe akşamı, ortağı Jack Pallas yani Davis'in "tepedeki" diğer ajanıyla bu eylemi pratiğe döküyordu. İkisi, binanın ikinci katındaki yedi-yirmi dört açık olan teknoloji harikası spor salonundaki egzersizlerini yeni bitirmişlerdi. Bazı ajanların Akademi'den mezun olduktan sonra vücut şekilleri bozulmuştu, ancak Davis'in bölgesindeki-ler değil. O, ajanlarının fiziksel standartlarını yüksek tutuyor ve yeni gelen herkese, Chicago'ya hoş geldin konuşmasında kıçlarını spor salonunda görmeyi istediğini dobra dobra söylüyordu.

Terli tişörtleriyle Nick ve Jack soyunma odasına girip raftan havlu aldı. Saniyeler önce salon içi etabında on kilometrelik bir koşuyu tamamlamışlardı. Kurnazca birbirlerini geçmek ve tur bindirmek için çalışırlarken, Nick'in beş ay boyunca Fivestar'daki gizli çalışması sırasında kaçırıldığı ıvır zıvırdan bahsetmişlerdi. Sonunda, muhabbetin konusu dönüp dolaşıp Roberto Martino'nun ve diğer

örgüt üyelerinin tutuklanmalarına ve Xander Eckhart soruşturmasına geldi.

“Bugünlerde Seth Huxley’den emirler aldığını duydum,” dedi Jack. Kalabalık soyunma odasından çıktılar. İş gününün bitimi, spor salonunun en kalabalık zamanıydı. Çoğu ajan, evine dönmeden önce salonda ter atıyordu. “Nasıl gidiyor?”

“‘Emir almak’ derken geniş gizli görev tecrübemi patronumun menfaatine kullandırdığımı kastediyorsan, harika gidiyor.” Nick, kafası karışmış gibi yaptı. “Davis’in bu soruşturmayı neden bana verdiğini anlamaya çalışıyorum. Bir başka ajanın Martino soruşturması üzerinde zaten çalışmakta olduğundan emimdim... Ah, bekle – bu ajan da sendin, Jack.”

Jack, dolapların önündeki sandalyeye oturdu. “Bu günlerde biraz meşgulüm. Son dört ay içinde otuz dört tutuklama yaptım, McCall. Bu benim için yeni bir rekor.”

Nick, tişörtünü çıkardı, göğsü açığa çıktı. “Geçen hafta içindeki yirmi yedi tutuklamayı düşün. Bu ofis için de yeni bir rekor.”

“Hâlâ benden yedi tutuklama geridesin, dostum.”

Nick’in bununla ilgili söyleyecek şeyi olmasaydı, bu da uzun sürmeyecekti. “Eckhart ve Trilani’nin ardından, geriye sadece beş kalacak.”

Jack dudak büktü. “Eckhart, para aklama dosyası. Mali konulardan ancak yarım puan alırsın.” Ayağa kalktı ve kendi tişörtünü çıkardı. Vücudunda yara izleri, elektrik yanıkları ve göğsünde bir kurşun yarasının izi vardı.

Nick Jack ile birkaç yıldır beraber çalışıyordu ve ikisi de spor salonunun müdavimlerindendi. Nick daha önce de diğer ajanlarda yara izleri görmüştü; ama Roberto Martino'nun adamlarının iki gün boyunca Jack'e yaptıkları işkencenin izleri hiçbirleriyle yarışamazdı. O iki günde Jack'e yaptıklarına karşılık Jack onlara hiçbir şey vermemişti. Yaralar, Nick'e sadece ülkenin en gaddar işlerle uğraşan FBI ofisinin bir ajanı olduğunu değil, Jack'e duyduğu kıskanç hayranlığı da hatırlatıyordu. Saçma laflar bir yana, ikisi de birbirinin işe bağlılığını çok iyi anlıyordu.

Davis de yaşını başını almıştı ve yetkili ajan olarak emekli olduğunda ya Nick ya da Jack onun yerini dolduracaktı. İkisi de onun bunu istediğinden emin değildi. En azından o koltuk için diğerini devirmenin getireceği tatmin bu ihtimali düşünmek için kuvvetli bir motivasyon sağlıyordu.

Beklendiği gibi Nick, Jack'in göğsündeki yaraları görmezden geldi. Geri kalan kıyafetlerini çıkardı ve kalçasına bir havlu sardı. "Biliyor musun, biraz önce emir almaktan bahsetmen çok ilginç geldi. Duyduğuma göre sen de bugünlerde bayağı emir alıyormuşsun. Yeni savcıdan." İşin aslı, bürodaki birkaç kaynaktan Jack'in yeni savcıcı, bir cinayet davasıyla ilgili koruma görevinde olduğunu ve kadın savcının hayatını kurtarmak için üçüncü kattan atladığını duymuştu. Yine bu kaynaklara göre ikisi beraber yaşıyorlardı ve Jack önceki günlerine göre biraz "yumuşamıştı."

"Hepimiz burada savcıdan emir alırız," dedi Jack. "O, işini biliyor." Pantolonunu çıkarırken ağzının kenarları kıvrıldı.

Nick dehşet içinde onu izliyordu. “Gerçekten gülümseydin mi sen? Kahretsin, Pallas, bunca yıldır beraber çalışırız, senin dişlerin olduğundan bile şüpheliydim.”

Köşeden bir ses cevap verdi: “Jack’in denediği, yumuşak yönünün bir parçası.” Daha genç, iri yapılı bir Afro-Amerikan, duştan çıkıverdi. Jack ve Nick gibi, kalçasındaki havlu haricinde çıplaktı. “Aslına bakarsan bu güzel – artık insanları hiç öldürmekle tehdit etmiyor.” Genç ajan koridorun ortasındaki sıraya gelerek elini Nick’e uzattı. “Ben Jack’in ortağı, taklit edilemez Sam Wilkins,” diyerek kendini tanıttı. “Geçen birkaç gündür seni ofiste görüyorum.”

Nick elini sıktı. “Nick McCall. Sen Yale’den yeni geldin, değil mi? Hakkında biraz bilgim var. İnsanlar senin gardırobunun Huxley’ninkiyle yarışabileceğini söylüyor.”

“Benim gardırobumla kim yarışıyormuş?” Huxley üzerinde bir havlu ve Polo duş terlikleriyle köşeden çıkıverdi. Dolabından gözlüklerini alıp taktı. Wilkins’i gördü. “Ah. Merhaba... Wilkins.”

Wilkins soğuk bir tonda yanıtladı: “Merhaba, Huxley.”

Nick aralarına girerek ikisine de işaret etti. “Sizin bir sorunuz mu var?”

“Sorun yok,” dedi Huxley. “Yalnızca dostane bir okul rekabeti.”

Wilkins düzeltti: “O kadar rekabet sayılmaz. Ben bunu uzlaşi olarak görüyorum. Huxley, seçkin okullar arasında Yale’den sonra ikinci sırada bulunan hukuk okuluna gitti.”

Huxley, “Aynı zamanda teorik olarak Wilkins’in gitmediği Harvard’ın, seçkin okul olarak görünmesine rağmen

öğrencilerine Hukuk ve Kelebek gibi tamamen faydasız, boş derslerin gösterildiği bir okul olduğunun da kabulü," diye ekledi.

Jack, kıkırdayarak Nick'e fısıldadı: "İkimizin boş konuşan soylu lise öğrencisi hallerimizi seyretmek gibi."

Huxley buna bozuldu. "Ben o lise öğrencisi değilim." Ayağındaki duş terlikleri dışında tamamen çıplak halde, çantasından düzgünce ütülenmiş külotunu çıkarıp giydi.

Nick konuyu değiştirmeye karar verdi. "Peki, Jordan Rhodes ile bugünkü randevun nasıl geçti?"

"İyi. Onun evinde buluştuk ve cumartesi için detayların üzerinden geçtik. Partide nasıl tanıştığımız sorulursa, benim, dükkânın müşterisi olduğumu söyleyeceğiz. Bir sorun çıkarmadan bunu başarabilecek kadar şaraplar hakkında bilgim var. Açıkçası operasyon için daha uygun birini bulamazdık. Jordan bana Eckhart'ın ofisinin detaylı bir tarifini verdi. Böcekleri yerleştirirken bir problem olacağını düşünmüyorum."

Nick hatırlattı: "Diğerlerinden sıyrılmanın bir yolunu bulman gerek."

Huxley, açık mavi bir gömlek giydi. "O işi hallettim. Jordan, Eckhart'ı kenara çekip onun için ayarlamaya çalıştığı özel bir şarap hakkında konuşacak. O meşgul edilirken ben de diğer konuklardan ayrılarak ofise yöneleceğim."

Huxley gömleğinin düğmelerini iliklerken Nick'e kurnaz bir bakış attı. "Dinle, Davis'in bu olayda bana dadılık etmeni istediğini biliyorum." Elini kaldırdı. "Anlıyorum, bu benim ilk gizli görevim. Fakat inan bana, bu

dava hakkında üç ayımı harcadım – Cumartesi akşamı işlerin düzgün gitmesini benden daha çok kimse isteye-
mez. Buna hazırım.”

Nick’in buna bir itirazı yoktu.

*

Yirmi dakika sonra, Nick otoparktaki SUV’unun yanına yanma geldi, kapısını açarak içeri girdi. Hava çok soğuktu. Altı yıl ona, New York’un sert kışlarının Chicago ile hiç-
bir alakası olmadığını göstermişti. Arabayı çalıştırdı, içi-
nin ısınması için bir müddet bekledi. Cep telefonu çaldı-
ğında otoparktan dışarı çıkıyordu. Ses, Bluetooth sistemi
aracılığıyla aracın hoparlörlerine veriliyordu. Nick ekran-
daki arayan ismine baktı.

Lisa.

Altı ay önce Fivestar operasyonuna başladığından beri
onunla konuşmamıştı. Doğrusu, onunla tekrar görüşmeyi
de planlamamıştı. Elbette birlikte keyifli iki gece geçirmiş-
lerdi ancak en başından, aralarında ciddi hiçbir şey olma-
dığını ona belli etmişti. Yine de kaba olup onu görmez-
den gelmek istemedi.

Telefona cevap verdi. “Lisa, merhaba.”

Hoparlörlerden bir kadının canlı sesi yükseldi. “Şehre
geri döndüğünü duydum.”

Nick cevabı yapıştırdı. “Casusların iş başında mı?”

“Maya önceki gece Schoolhouse tavernasında dışarıya
servis aldığını görmüş.” Siparişini getiren bayan garsonu
kastediyordu.

"Doğru, onun yoga stüdyonda yarım gün çalıştığını unutmuşum."

"Senin hiç değişmediğini söylüyor."

"O kadar çok zaman olmadı, Lisa."

"Altı ay."

"Sana, bir daha benden haber almanın uzun süreceğini söylemiştim." *Eğer alabilirsen.*

Lisa davetkâr bir tonda, "Ama şimdi buradasın. Bu akşam boş olma ihtimalin var mı?" dedi.

Nick, Lisa'dan nazikçe ama kesin biçimde ayrılma zamanının geldiğini sezdi. Esasen, bunu altı ay önce yapması gerektiğini düşünüyordu.

Lisa'ya en başından, ilgilendiği her kadına yaptığı açıklamayı yapmıştı: İlişkiye girmiyordu. Bazen aylar bulan gizli görevler bunun önüne geçiyordu. Şu an işine odaklanmıştı ve işine odaklanmayı seviyordu. Altı yıldır gizli göreve çıkıyordu ve işinde iyiydi. Davis'e rapor verirken, dosyaları kendi istediği şekliyle ele alıyor, bu da ona daha uygun geliyordu.

Bir çocukken, Nick polis olan babasının mesaiden her dönüşünde annesinin yüzünde oluşan rahatlamayı görmüştü. Ancak babasının tam aksine onun evine dönmediği geceler, haftalar hatta aylar oluyordu. Kendi kariyerine odaklanmış olabilirdi, ancak en azından önceden belirlenemez yaşam tarzına başkalarını uydurmaması gerektiğini biliyordu.

"Lisa, göreve çıkmadan önce bu konuyu konuşmştuk. Bu yalnızca gündelik bir şey," dedi.

“Ama beraber eğlendiğimizi düşünmüştüm.”

“Eğlenmiştik. Ancak işimle birlikte yürüyen birkaç şey daha var ve görev sonrası birkaç gün izne ihtiyacım var, o yüzden şu an benim için uygun bir zaman değil.”

Lisa’nın ses tonu şüpheli bir tona kaydı. “Başka biri var, değil mi? Yalan söylemene gerek yok.”

“Başka biri yok. Yalnızca sana istediğin şeyi verecek durumda değilim.”

Bir an sessizlik oldu. Nick bu tip durumlarda dik duran biri olmaya çalıştıkça, kadınlar onun ilişki peşinde olmadığını gerçekten kastettiğini anladıklarında, ateşli seks deneyimlerine rağmen öfkeden çılgına dönüyorlardı.

“İyi. Ama hep tek başına takılmak seni yalnız biri yapacak, Nick,” dedi Lisa. “Bu olduğu zaman, beraber geçirdiğimiz güzel zamanları hatırla ve beni ara.”

Telefonu kapattı.

Nick rahat bir nefes aldı ve hattın kesildiğinden emin oldu. Bu çok da kötü olmamıştı. Lisa’yı aramazsa o da kendi yoluna gidecekti. Sonuçta paylaştıkları şey yalnızca seksti. Şirinlikler, âşık olmalar, geleceğe dair söz veremeler yoktu. O da çok yakında başka bir limanda daha iyi bir anlaşma bulacaktı şüphesiz.

Ohio caddesinde ana yoldan çıkmıştı ki, cep telefonu tekrar çaldı. Çıkarıp arayana baktı.

Kahretsin.

Hemen arama geçmişine baktı ve son görüşmelerinden bu yana ne kadar zaman geçtiğini anladığında, telefonun diğer ucunda öfkeden çıldırmış bir başka kadın

olduğunu anladı. Belki de gizli görevleri tercih etmesinin bir sebebi de buydu. Hesap vermemek...

Gücünü toplayarak direksiyon üzerindeki cevaplama düğmesine bastı. "Anne – tam da seni aramak üzereydim."

"Tabii. Ölsem ruhun duymayacak."

Nick sırtıttı. Annesi altmış yaşında gayet sağlıklı ve zinde olmasına karşın sürekli ölümünden ve insanların bunu umursamayacaklarından bahsederdi. "Sanırım böyle bir şey olduğunda babam, Matt veya Anthony beni ararlar."

Annesi, meşhur Angela Giuliano, otuz altı yıl önceki o yeni yıl arifesinde, Brooklyn'deki evlenme yaşındaki her bir âşık, ateşli İtalyan erkeğini hayal kırıklığına uğratarak kararlı bir şekilde İtalyan olmayan John McCall'un onu Moonlight Lounge'dan eve kadar götürmesine izin vermişti. Oğluna ters bir dille "Kardeşlerinin dünyadan haberi var mı? İkisi de bu eve en fazla yirmi kilometrelik bir mesafede oturuyor ve babanla benim onları hiç gördüğümüz yok," diye homurdandı.

Nick New York'da anne tarafındaki bütün akrabaları gibi kardeşlerinin de her pazar mazeretsiz saat üçte anne-babasının evinde akşam yemeği için toplandığını biliyordu. Babası, Guilano ailesine damat olmanın bedellerinden birinin, her hafta evinin İtalyan istilasına uğramak olduğunu yıllar önce kabullenmişti.

Anne-babası veya kardeşleriyle her konuşmasında Nick bir suçluluk duygusu hissedirdi. Küçük iki kardeşine nazaran daha başına buyruktu ve bu bakımdan, ailesinden yüzlerce kilometre uzakta yaşamak çok da kötü bir şey değildi. Yine de o Pazar yemeklerini bazen özlüyordu.

"Matt'i ve Anthony'yi her hafta görüyorsun. Herkesi her hafta görüyorsun."

Annesi vurguladı. "Herkesi değil, Nick." Sonra sesi değişti ve yumuşadı. "Şey, bu önümüzdeki hafta sonu hariç."

Nick durdu. Burada bir tuzak olabilirdi. Belki de annesi, yaş günü hakkında bir hazırlık sezerek şüphelenmiş ve insanların ağzını arıyordu. Yalnızca onu seçmesi şaşırtıcıydı – genellikle sır saklama hakkında dört yaşındaki bir çocuk kadar becerikli olan Anthony'yi sorgulardı.

"Neden? Bu hafta sonu ne var ki?" diye ilgisizce sordu.

"Ah, pek bir şey değil. Yalnızca babanla siz oğlanların benim için bir altmışıncı yaş günü partisi hazırladığınızı duydum."

Kahrolası Anthony!

En küçük evladını korumak için hızlıca, "Anthony'ye kızma sakın," dedi. O ağzından kaçırmadan önce zaten Donna teyzenden duymuştu.

Nick, daha ağzından çıkmadan, onun bir sonraki sorusunu biliyordu.

"Eee? Yanında birini getiriyor musun?"

"Üzgünüm, anne. Yalnız olacağım."

"Hayret."

Apartmanının garajına giden yola girdi. "Anne, garaja giriyorum, hat kesilebilir."

"Tam sırası," dedi annesi. "Çünkü sana iyi bir nutuk çekecektim."

"Ana hatlarını sana söyleyeyim: işimden başka şeylere de odaklanmam gerekiyor, yoksa sen torun göremeden kalbin kırık ve sefil bir halde öleceksin. Nasıl?"

“Fena değil ama geri kalan kısmını pazara sakladım. Yüzümdeki ifadeyi kaçırmamalısın. Telefon tam olarak karşı tarafa aktaramıyor.”

Nick gülümsedi. “Seni şaşırtacaksa, bunu iple çekiyorum. Pazar günü görüşürüz, anne.”

Annesinin sesi yumuşadı. “Ne kadar çok çalıştığını biliyorum, Nick. Eve gelebilmen benim için çok değerli.”

Nick de bunun farkındaydı. “Dünya yıkılsa bunu kaçırmam.”

*

Cumartesi sabahı, Nick bir telefon daha aldı.

Gözlerini açtığı anda havanın henüz aydınlanmamış olduğunu gördü. Yataktan yuvarlanarak komodinin üzerindeki saate baktı. Beş otuz sekiz.

Telefonunu aldı ve arayan isme baktı: *Huxley*.

Bugün büyük gündü ve Nick, genç ajanın şevkini takdir edebiliyordu. Huxley, ilk gizli görevinden heyecan duymakta haklıydı.

Sadece bunu sabah beşi otuz sekiz gece yapmamalıydı.

Uyku sersemi bir halde kaba ve kısık sesiyle telefonu cevapladı. “Bu saatte araman için birinin ölmüş olması gerek, Huxley.”

Telefonun diğer ucunda işkence gören birinin homurtusu duyuldu. Nick yatakta doğruldu. “Huxley?”

Zayıf bir ses cevap verdi.

“Kimse ölmedi ama galiba ben ölüme çok yaklaştım.”

YEDİ

Nick, Huxley'nin tahta, dubleks evinin zilini çaldı. Basamaklarda beklerken etrafa bakındı. Hafta başında başlayan kar fırtınasına rağmen basamaklar, geçit ve kaldırım hiçbir şey olmamışçasına kürenmişti: Avluda tek bir döküntü izi görünmüyordu, sundurmadaki yaprak dökmeyen bitkiler ise mükemmel üçgenler halinde düzenle sıraya konmuştu.

Burası kesinlikle Huxley'nin eviydi.

Nick zili tekrar çaldı ve kapıyı tıklatmadan önce birkaç saniye daha bekledi. Huxley, eğer kapı açılmazsa içeri girmesini söylemişti; bu durum karşısında Nick'in keyfi kaçtı. Kapıyı itti ve sessiz eve gayet temkinli bir şekilde girdi. Ceketinin altındaki bulunan silahına içgüdüsel olarak eli gitti, sonra kendini tuttu. Hissettiklerine bakılırsa, Huxley'nin başına ne geldiyse, mermilerle durdurulamayacak bir şeydi.

Sonra, cılız bir ses geldi. "Buradayım."

Nick, sesi takip ederek holü geçti, parke zemin üzerindeki yumuşak ayak vuruşları, ev içindeki yegâne sestti.

Hol, Pottery Barn kataloğu görünömlü ferah bir salon ve mutfak alanına açıldı. Huxley'yi orada gördü.

Ya da Huxley *zannettiği* kişiyi.

Yelekli takım elbiseler içinde görmeye alıştığı, tertipli ajan; bej rengi bir kanepede yüzüstü yayılmış, bir eliyle gevşekçe bir çöp tenekesini kavramış yatıyordu. Bilindik takımlarından çok farklı olarak üzerinde bir süveter ve kareli flanel eşofman altı vardı. Gariptir, sadece tek bir ayağında çorap vardı.

Nick paltosunu çıkardı ve kanepenin yanına geldi. Huxley kafasını zoraki kaldırdı. Gözünün feri sönmüş ve saçının sol tarafı, Mohawk tarzında havaya dikilmişti.

Huxley uyardı: "Yerinde olsam fazla yaklaşımazdım." Kafasını yukarıda tutmak onu öyle yoruyordu ki yüzü yastığa geri düştü.

Nick kanepenin uzak köşesine oturdu. "Vay. Berbat görünüyorsun." Eğilip daha dikkatli baktı. "Saçma ne oldu?"

Huxley ağzı yastığa gömülü, boğuk sesle cevapladı. "Mide sancısı duştayken bastırdı, hemen çıkmak zorunda kaldım. Saçım şampuanlıyken."

Nick başını salladı. "Ya kayıp çorabın?"

"Kirli çamaşır sepetinde. Ayağıma kustum."

"Ah."

Huxley ağır hareketlerle olduğu yerde döndü. "İyi haberse şu: On iki dakikadır kusmadım. Daha önce sadece dokuz dakika dayanabilmiştim."

"Bu, doğum sancısına benzemiyor ama. Sana ne olduysa, çabuk geçecek gibi gözüküyor. Zehirlenmiş olabilir misin?"

"Şüpheleniyorum. Ateşim var."

"O zaman, mide üşütmesi."

"Öyle görünüyor."

Nick tekrar söze başlamadan, kapı çalındı.

Huxley gözlerini kapadı. "Bu Jordan olmalı. Senden hemen sonra onu da aradım ve bir sorunumuz olduğunu söyledim."

Ah, bir sorunları vardı, evet. İki tane. En başta, Eckhart partisi o akşamdı ve ortağının ayakta duracak hali yoktu. İkincisi, Nick'in, Huxley'nin saçıyla ilgili yapmak istediği binlerce espri vardı ve kendini daha fazla tutabileceğinden emin değildi.

"Kapıya bakayım." Nick holü geçerken, ne yapabileceğini düşünüyordu. Tek seçenekleri olduğunun farkına vararak homurdandı. Bunun basit bir görev olması gerekliydi. Davis'in söz verdiği göre, o sadece danışmanlık yapacaktı. Şimdiyse kapana kısılmıştı.

Ön kapıyı açarken kendi kendine birkaç Brooklyn küfrü mırıldandı.

Nick, önünde duran kadını görünce göz kırptı. Birkaç gece önce gördüğü şık, sofistike kadını bekliyordu karşısında. Onun yerine, Jordan siyah bir kayak montu, vücudu saran siyah bir tayt ve pembe kar botları giymiş halde verandada duruyordu. Uzun saçını atkuyruğu yapmış, birkaç saç teli de yüzüne düşüyordu. Makyaj yapmamıştı,

soğuktan yanakları al aldı ve mavi gözleri âdeta pırıl pırıl parlıyordu.

İlginç.

Bu, Jordan Rhodes'un yeni bir yönüydü. Tasarımı elbiseleri olmaksızın hâlâ ilişkilerinde beceriksiz bir sarışın olduğu gerçeği, Nick için iyi bir şeydi, yoksa onun çok şirin olduğunu düşünmek gibi bir tehlikeye düşebilirdi. Ve Eckhart soruşturmasındaki rolünün o an on kat büyüdüğü düşünülürse, şirinliklerin aklını çelmesine hiç ihtiyacı yoktu.

Jordan, Huxley'nin kapısında onu görünce gözleri fal taşı gibi açıldı. "Ajan McCall."

Nick kaşını kaldırdı. "Botlarınız güzelmiş."

Jordan gözlerini kısarak karşılık verdi. Anlaşılan, botlar bir tabu konusu olmuştu.

"Bana sizi bugün görmemin, gizli görevimizde bir şeylerin çok ters gittiğine dalalet olacağını söylediniz," dedi.

Nick, kapı girişinin kenarına geçti. "Sanırım durumu kendiniz görmelisiniz." Kapıyı onun arkasından kapadı ve küçük antrede beraber durdular. "Sizi uyarıyorum. Biraz rahatsız edici olabilir." Onu holden geçirdi ve oturma odasına götürdü. Ortağı üzerinden silindir geçmiş gibi kanepede yatıyordu.

Jordan, "Aman Tanrım, ne oldu?" dedi.

Titreyen Huxley, hafifçe tebessüm etti. "Sanırım, hissettiğim kadar kötü görünüyorum."

"Sorunun büyük kısmı saçta," dedi Nick. ".....Rezalet."

“Şu an tarakla uğraşacak halim yok, çok ağır.” Huxley bitkin bir biçimde iç çekti. Jordan’a dönerek, “Bugün pek havamda değilim.”

“Bu tabir biraz hafif kalır,” dedi Jordan. “Titriyorsun resmen. Üşüyor musun yoksa?”

“Ateşim var.”

Nick’e doğru fısıldayarak konuştu. “Tek çorap giymenin bir sebebi var mı?”

“Ayağının üzerine kusmuş.”

“Oh.” Jordan Huxley’ye döndü. “Sana başka bir çorap verelim mi? Ya da battaniye veya başka bir şey?”

Huxley doğruldu, gayreti ona acı veriyordu. “Böyle iyi,” diye inledi. “Yukarıya çıkıyorum. Eğer beni mazur görürseniz...” Midesini tuttu. “Ve sanırım bu gelen, çok acayip olacak.”

Jordan, Huxley’nin tırabzana tutunup kendini yukarıya sürükleyişini seyretti. Kapının kapanışını duyunca arkasını döndü ve Nick’in mutfığa gittiğini gördü. Arkasından gitti ve onun dolapları açıp bir şeyler aramakta olduğunu gördü.

“Huxley’yi tanırım. Buralarda bir yerde olması lazım,” diye mırıldanıyordu. “Ah, işte buldum.” Dolabın kapısını kapattı ve Jordan’a bir şişe uzattı.

El dezenfektanı.

“Sana hiçbir şey almadığımı söyleme,” dedi.

Kendisine rağmen gülümsedi Jordan. “Teşekkürler,” diyerek şişeyi aldı. Elleriyle gayet bolca döktü ve aklına,

evdeki şeylere mümkün mertebe dokunmaması gerektiğini yazdı.

Yukarıdan Huxley'nin bitkin inlemelerini duyabiliyordu. Nick'e "Bir şey yapmamız gerekir mi?" diye sordu.

"Şu an yalnız kalmayı tercih edeceğimi düşünüyorum."

Jordan onayladı. Nihayet asıl meseleye geçilmesi gerekiyordu ve Jordan "Bu akşam partiye katılamayacak, değil mi?" diye sorarak konuyu açmış oldu.

"Hayır, katılamayacak. Çok yazık, çünkü Huxley'nin bunu ne kadar istediğini biliyorum ama titriyor, durumu çok kötü ve banyoya gitmeden yirmi dakika bile duramıyor."

Jordan, Huxley'ye acıdı. Açıkça belli olan fiziksel rahatsızlığı haricinde, bu soruşturmaya ne kadar emek harcadığının da farkındaydı. Ancak Jordan, kendi çıkarı için o anda başka şeyler düşünüyordu, bunun kardeşini hapten kurtaracak bir fırsat olması gibi. "Bu durum, bu akşamki planın çöpe atılması mı demek?"

Nick kadının karşısında duran tezgâha yaslandı, uzun kaslı vücudunu esnetti. Üzerinde denizci yaka bir süveter, kot pantolonu ve kendisini ilk gece dükkânda karşılaştıkları halinden daha tehlikeli gösteren bir silah koşumu vardı. Jordan onun güçlü, köşeli çenesine dikkat kesildi. Sakalları yine uzamıştı.

Bir erkekte rastladığı *en kötü* görüntü değildi bu. Bundan hoşlandığını falan söyleyecek kadar ileri gitmezdi, ancak bazı kadınların bu tarz aşikâr... erkeksi görünüşten hoşlandığını düşünüyordu.

"Planı çöpe atmayacağız," dedi Nick. "Bu, bizim Eckhart'ı içeri tıkmak için tek şansımız olabilir. Ama Huxley yüzünden, bazı değişiklikler yapmamız gerekiyor."

"Ne gibi?"

Nick'in yeşil gözleri, Jordan'ın gözlerine takıldı. "Anlaşılan, bu akşam bir başkasıyla çıkıyorsun."

Saçmalık.

"Bunu söyleyeceğin içime doğmuştu, Ajan McCall."

Nick başını salladı. "Bundan böyle Ajan McCall yok. Bundan sonra ben, Nick Stanton'ım, serbest çalışan gayrimenkul yatırımcısı." Huxley için uydurdukları düzmece iş buydu. "Şehrin kuzey yakasında çoğunlukla öğrenciler ve yeni mezunlara kiraladığım çok daireli apartmanlarım var. İşletme müdürüm Ethan, zamanında benim dairelerimden birinde oturan Des Moinesli reklam yöneticisi Becky adlı bir kızla yeni nişanlandı. Ethan'la beraber dükkanına şarap almaya geldiğimizde seninle tanıştık. Bana mükemmel şarabı seçmemde yardımcı olmuştun; kendimden öyle geçmişim ki, ne aldığımı dikkat bile etmedim." Bir şeyi hatırlamak istiyor görüntüsü vermek için çenesini kaşıdı. "Ne tür bir şaraptı o, tatlım? Hiç duymadığım Fransızca bir şeyler."

Jordan, Nick'in senaryodan biraz saptığını fark etti. "Gamay mı?"

Nick parmağını şıklattı. "Gamay. İşte bu."

"Huxley için, bir şişe Şili Carmenere'si düşünmüştük."

"Huxley, şaraplar hakkında benden çok daha bilgilidir. Öğrenmeye vaktim olmadığına göre benim karakterim

daha çok acemi olacak." Sırıttı. "Senin karakterin, sıkça rastladığın kibirli, şarapçı züppelere karşı bu değişimi heyecan verici buluyor."

Karşılık verdi. "Ancak karakterim bu gerçeğin bu gece vurgulamayacak, çünkü o kibirli şarap züppelerinin çoğu partide olacaklar."

Huxley merdivenlerden inip kanepeye çökerken onlar da seyrettiler.

Huxley Nick'e sordu: "Konuşmanızı duydum. Yerime sen geçiyorsun o zaman?"

"Bugünkü tek seçeneğimiz bu."

Huxley, keyfi kaçmış bir şekilde başını salladı. "Üç yıldır FBI'da çalışıyorum ve bir gün bile hastalanmadım. Tüm zamanların en önemli gününde bu oluyor." Yastığa yaslanarak Nick'e doğru baktı. "Takım elbise giymelisin."

"Birkaç takımım var," dedi Nick, savunmaya geçerek.

Huxley etkilenmemiştir. "Gerçek bir takım elbise diyorum." Elini kaldırarak Nick'in itirazını engelledi. "Kusura bakma, Men's Wearhouse ya da her neyse, bu gece için olmaz. Hatırlasana, uyum sağlamak, kaynaşmak istiyorsun hani? Partideki herkes Jordan Rhodes'un yanında yürüyen adamı seyredecek. Onların Jordan'ın yanına yakıştıracakları biri olmalısın."

Jordan kızmıştı. "Hey. Ben Men's Wearhouse'dan giyen biriyle çıkabilirim."

Nick hemen ona cevap verdi. "Huxley haklı. Yeni bir takım almam lazım."

Jordan ellerini göğsünde bitiştirdi. "Siz ikiniz benimle ilgili öngörülerinizde bayağı yanılıyorsunuz."

Nick Jordan'a döndü, yemi yutmuştu. "Peki, eğer dü-rüst bir şekilde son üç yılda Men's Wearhouse'dan giyi-nen biriyle çıktığını söyleyebiliyorsan, ben şimdi tükür-düğümü yalayacağım."

Jordan onun gözlerine baktı. Nick'in haksız olduğunu kanıtlamayı her şeyden çok istiyordu.

Fakat istemeyerek burun kıvırdı. "Açıkçası, bu sahip olduğum bir özellik değıl. Tanıştığım erkeklerin çoğun-luğunun beyaz yakalı işler yaptığı doğru. Pahalı takım-lara para harcamak istiyorlarsa, bu beni ilgilendirmez."

Nick omuz silkti. "Bana açıklama yapmak zorunda değılsin, prenses."

Jordan'm gözleri şaşkınlıktan açılıverdi. Nick'e doğru yaklaştı. "Dinle. Kim olduğunu ve nereden geldiğini bil-miyorum, ama buralarda kimse kimseye *prenses* diye hi-tap etmez."

"Brooklyn."

"Affedersin?"

"Brooklynliyim." Nick'in dudaklarının köşeleri kıvrı-larak sırtışa dönüştü. "Majesteleri."

Jordan onun gözlerine bir an daha baktı ve sonra Huxley'ye döndü. "FBI'ın bu durumlarda ajanlarına ver-mek için çok gizli bir vitamini yok mudur? Seni ayağı kaldıracak ve gece boyu canlı tutacak herhangi bir şey?"

"Üzgünüm. Maalesef bu akşam Nick'le berabersin."

Çok hoş.

"İnan bana, ben de bunun için yanıp tutuşmuyorum," dedi Nick. "Yanlış anlama ama, yedi saat boyunca bir minibüs içinde tıklıp kalmak, elit bir şarapçı kalabalığının içinde dolanmaktan daha eğlenceli geliyor." Saatine baktı ve kendi kendine sövdü. "Bütün bunları tartışacak zamanımız yok. Senin yerini aldığıma göre, destek için birini bulup işleri hızlandırmalıyım. Ayrıca alışverişe de çıkmam gerek."

Nick'in lanet takım elbise konusunda keyfi kaçmıştı. İster beğensin, ister beğenmesin, Kyle'in iyiliği için, bu işte Jordan'la beraberdiler. Bu yüzden genç kadın cep telefonuna sarıldı.

"Takım elbise işini ben hallederim." Jordan rehberini taradı, aklındaki kişiyi nihayetinde bulup numarayı aradı.

Karşı taraftan bir erkek sesi cevap verdi. "Alışveriş yapmak için aradığını söyle lütfen. Kar yüzünden bütün bir haftayı boş geçirdik."

Jordan gülümsedi. İki yıl kadar önce Ralph Lauren mağazasında Christian'ı alışveriş yaparken keşfetmişti ve o da bu tür acil durumlarda Jordan'a hep yardımcı olmuştu. "Bu sabah çalışıyor musun? Bir erkek takım elbisesi lazım. Hemen."

"Sorun değil. Mağazadayım."

"Harika. Müşterinin alışverişe vakti yok, onun için bana bir iyilik yap, birkaç elbise hazırlat. Gömlek ve kravat da lazım. Çok moda olmayan, klasik bir şeyler. Sana bedenini söyleyeyim..." Soru soran gözlerle Nick'e baktı.

Nick, Jordan'ın ipleri eline almasından etkilenmiş gözüküyordu ancak itiraz da etmedi. "Kırk dört, uzun."

Aldığı bilgiyi kafası zaten karışmış olan Christian'a ilettili. "Kırk dört, uzun," dedi.

"Bana daha önce hiç erkek müşteri yollamamıştın," dedi. "Bu uzun kırk dört özel biri olmalı."

"Evet özel. On beş dakika sonra orada olur."

Kapatmadan önce "Bekle," dedi Christian. "Burada meraktan ölüyorum, Jordan. Bana biraz ipucu ver. Kim bu esrarengiz adam?"

Jordan bir saniye kadar tereddüt etti, sonra yalan söylemeye başlaması gerektiğini anladı. Christian'a karşı da olabilirdi pekâlâ.

"Adı Nick. O benim... erkek arkadaşım."

*

Dışarı çıkarlarken, Nick, dış kapıyı tutup Jordan'a yol verdi. "Erkek arkadaş ha? İşleri bu noktaya taşıdığımızın farkına varmamıştım."

"Ah, özür dilerim, bu benim ilk gizli operasyonum," dedi Jordan. "Kuralları çok iyi bilmiyorum. Bu sözde ilişkimizde, başka insanlarla görüşebiliyor muyuz?"

Nick merdivenlerden inip kaldırıma doğru onu izledi. "Bunun hakkında burada karar vermemi mi bekliyorsun? Ben bir erkeğim, Jordan. Bu tarz şeylere karşı baskı kaldıramam."

Jordan ona tatlı tatlı gülümsedi. "Şanslısın, bitmesine çok az kaldı. Yarın sadakat konusunda sahte patlamayı

yaşayıp sözde ayrılışımızı başlatabilirsin. Bunun ardından galiba karakterlerimizin epeyce uzun bir süre ayrı kalması gerekecek.” Sokağa doğru yürümeye başladı.

Nick onu paltosunun yakasından yakaladı. “Sanırım bir konuda net olduğumuzdan emin olmamız gerek. Etrafındaki kişisel asistanlarına veya dükkânında emrin altında bulunanlara emretmeye alışkın olabilirsin, ancak bu benim operasyonum. Bu da burada tek yetkili benim demektir... sadece ben.”

Jordan cep telefonunu çıkarıp masumca başını kaldırdı. “Elbiseyi iptal edeyim mi?” Nick gözlerini kıstı, ancak bir şey söylemeyince, Jordan gülümsedi. “Bunu, ‘Teşekkür ederim, Jordan. Bana bu sıkışık anımda yardım ettiğini takdir ediyorum,’ olarak alıyorum.”

Genç kadın arabaya doğru yöneldi ama Nick onu tekrar yakasından tuttu ve “Nereye gidiyorsun? Benimle beraber Ralph Lauren mağazasına geceksin.” dedi.

“Neden gelecekmişim?”

“Çünkü bu gizli görevden başarıyla çıkmak için sekiz saatim var ve Huxley’ye perşembe günü söylediğin her şeyi bana da anlatman gerek. Özellikle Eckhart’ın ofisinin tarifi hakkında.”

Jordan paltonun yakasını kaldırdı, saatine baktı. “Saat dokuzu geçti. Seninle merkeze inersem geç kalacağım. Dükkânımı saat onda açmam gerek, öncesinde de eve gidip üzerimi değiştirmeliyim.”

“Yerine bakacak birini bulamaz mısın?”

“Ne yazık ki hayır,” dedi. DeVine Cellars’da çalışan asistanlardan hem Martin hem de Andrea o akşam Jordan Xander’in partisindeyken dükkâna göz kulak olacaklardı ve diğer satış asistanı olan Robert da hafta sonunu şehir dışında geçiriyordu. İlaveten, distribütörlerin indirimli fiyatla elden çıkardıkları şarapların satışı yapılacağından, dükkânı açmadan önce raf etiketlerini yerine koyması gerekliydi. “Başka bir zaman konuşabilir miyiz?” diye sordu.

Nick onun arabasına baktı. “Bu Maserati’de Bluetooth var mı?”

Yüz bin dolar karşılığında, içinde bulunmayan tek şey fırlatma koltuğu ve paraşüt olmalıydı.

“Bunu telefonla yapacağız. Bende numaran var.”

Sokakta ayrılıp kendi arabalarına atladılar. Kendi arabasını çalıştırdıktan sonra Jordan, ten renginde deri koltukları ısıtan kaloriferi çalıştırdı. İyi şarap ve iyi ayakkabılarla birlikte, bir şubat sabahında sıcak koltuklar onun en değer verdiği lüksleri arasındaydı. Dar park alanından çıkmadan önce aracı bir dakika kadar boşa çalıştırdı. Nick’in gittiği yöne yöneldi, Lake Shore Caddesi’ne doğru tek yönlü sokakta ilerledi ve bir dur işaretinin önünde Nick’le beraber durakaldı.

Onun dikiz aynasından arkaya, kendisine baktığını gördü. Birkaç saniye sonra cep telefonu çaldı. Açığında, Nick’in viski dolu sesi, hoparlörden duyuldu.

“Sorduğun soruyu düşünüyordum. Karakterim, başka insanlarla görüşmemeye karar verdi.”

“Fikrini değiştiren nedir? Dur tahmin edeyim: Maserati.”

Nick kıkırdadı. “Düzmece hikâyemizde benim karakterim seni gördüğü andan itibaren abayı yakmış durumda. Senin yanına başka bir adamın sokulmasına izin vermeyecek.”

“Karakterin kulağa biraz sahiplenici geliyor. Benim karakterimin bundan endişelenmesi gerekir mi?”

Onları caddeye çıkaracak bir ışık önünde durdular. Nick’in sesi kısıktı, arabanın motorundan bile az çıkıyordu. “Sanırım senin karakterin bundan gizli gizli hoşlanıyor. Uzun zamandır sıkıcı, gergin oğlanlarla çıkıyordun. Farklı bir şey arıyordun.”

Jordan, önündeki SUV’a dikkatle baktı. “Sanırım senin karakter biraz haddini aşıyor.”

Nick’in gözleri aynada onunkilerle buluştu. “Öyle mi?”

Işık yeşile döndü ve farklı yönlere yöneldiler. Jordan kuzeye, şehir merkezinin aksi yönüne ilerledi ve Nick’in arabasından uzaklaşınca konuyu değiştirmenin zamanı olduğuna karar verdi. “Xander’in ofisi hakkında ne bilmek istiyorsun?”

“Bana anlatabileceğin her şeyi.”

Sağ tarafında Michigan gölünün genişliği eşliğinde cadede gaza basarken Jordan ona hatırlayabildiği her şeyi aktardı. Nick ile olan konuşmasını arabasını garajına çekerken bitirdi. Telefonu kapadı ve arabada bir an oturdu, Nick’in yorumunu düşündü.

Farklı bir şey arıyordun.

Haddini bilmez sözlerdi. Küstahlık doluydu ama bunun içinde haklılık payı olup olmadığını merak etmeden

de duramıyordu. Bu düşünceyi kafasından atmaya çalışarak kapıyı açtı ve aceleyle eve yöneldi. Şüphe götürmeyecek şekilde bildiği bir şey vardı en azından.

Dışarıda hava Nick McCall'ü düşünerek oturulmayacak kadar çok soğuktu.

*

Otuz dakika sonra, Nick elinde takım elbisesiyle Michigan Meydanı'nda aracını park ettiği otoparka doğru yürüyordu. Telefona sarıldı.

Üstün yetenek sahibi FBI ajanlarının, hatta sık sık boş konuşmayı adet edinenlerin dahi, işlerini halletmek için bütün saçmalıkları bir kenara koymaları gerektiğini anladıkları zamanlar vardı.

İşte bu, o anlardan biriydi.

Telefon iki defa çaldıktan sonra Nick'in arayışına başka bir ajan cevap verdi.

"Pallas."

"Ben McCall. Bir sorunum var."

"Eckhart operasyonu mu?"

"Üzerine bastın. Huxley'nin ateşi çıktı, o oynamıyor."

"Neye ihtiyacın var?"

"Minibüste desteğe."

"Geliyorum."

"On dakika içinde ofiste buluşalım."

"Tamam."

Nick telefonu kapadı. Aklından, kontrol listesini geçirdi. Fahiş fiyatlı bir Ralph Lauren takımı, tamamı büro tarafından karşılanması gereken bin altı yüz dolar, destek personeli... Teknik anlamda özgürdü, gerçi uzun bir süre Pallas'ın bu konudaki laflarını dinleyecekti. Bir yandan seçkin bir şarap tadımına katılırken, bir yandan da şehrin en belalı gangsterinin parasını aklayan adamı yakalamak...

Paha biçilemezdi.

SEKİZ

*U*st değiştirme ve makyaj yenilemeyle evde geçir-
diği on dakikanın ardından Jordan tekrar aceleyle
dışarı çıkıp üç cadde ilerideki DeVine Cellars’a yürüdü.
Çoğu dükkân ve iş yerleri henüz açılmadığından sokaklar
sessizdi. Cep telefonu çantasında titredi. Arayanın Chris-
tian olduğunu görünce hemen açtı.

“Bana beraber çalışabileceğim bir metroseksüel bula-
madın mı?”

Jordan buna güldü. “Nick’le alışveriş nasıl gitti?”

“Hayatta kaldık. Söyleyebileceğim tek şey bu. Takıma
yakıştırdığım kravatların rengini gördüğünde suratındaki
ifadeyi görecektin. Bana, onun geldiği yerde erkeklerin bö-
ęürtlen rengi *giymediklerini* söyledi. Böyle bir yerin var ol-
duğunu düşünmek bile beni ürpertiyor”.

“Böğürtlen rengi mi? Bence hayatta kaldığın için *şans-
lısın*. Teşekkürler Christian. Yardımın çok makbule geçti.”
Jordan ona dükkândan bir şişe şarap yollamayı aklının
köşesine yazdı.

“Bana takım almak isteyen müşteriler yollamakta
kendini rahat hisset. Sonuçlardan memnun kalacağını

sanıyorum.” Christian’ın sesinin tonu sinsileşti. “Sevgililer Günü’nün kutlu olsun, Jordan. Sana iyi şeyler getireceğini umuyorum.

Doğru, diye düşündü Jordan, telefonu kapatırken. Çünkü Nick onun *çıktığı* adamdı. Tabii Sevgililer Günü’nü Nick gibi bir sevgiliyle geçiren her kadın gece boyu sürececek harika bir seksi garanti edebilirdi.

Ateşli, kirli sakallı, beni-masanın-üzerine-yatır tarzı, insanın aklını başından alan seks.

Muhtemelen ayıp sözler de içerirdi.

Belki de Sevgililer Günü’nü geçirmenin korkunç yollarından biri değildir diye kabullendi Jordan. Fakat kartlarının arasında bu yoktu.

Ardından dükkânına girdi, paltosunu arka odaya astı. Kar botlarını değiştirip ışıkları ve müziği açtı. Dükkânı açmayı seviyordu; günün diğer bölümlerine nazaran bu saatlerde gerçekten kendisi gibi hissediyordu.

Sabahları saat on bire kadar işler yavaştı, dolayısıyla raf etiketleriyle indirim satışı tabelalarını yerine yerleştirmek ve temizlik için de bir saati vardı. Yine de temizliğe fazla gerek olup olmadığından emin değildi. Önceki gece dükkânı kapatan Martin, bir şarap züppesi olduğu kadar temizlik hastasıydı. Bir müdür yardımcısında rahatsız olunacak bir özellik değildi bu.

Jordan önceki gecenin satış faturalarını da kontrol etti ve iyi bir gece olduğunu gördü. Olağan satışlara ilave olarak şarap kulübüne dört yeni müşteri eklemişlerdi.

Jordan şarap kulübünü iki yıl önce kurmuştu. Müşteriler onun ve Martin’in önerilerini sordukları müddetçe

verdiği emeğe değecek bir uğraş olarak gözükiyordu. Her ay, Martin'le beraber toplam değeri yüz ila yüz elli dolar arası değişen iki şarap seçiyorlardı. Jordan ilk başlarda fiyatta tereddüt etmiş ve daha bütçe dostu şarapları düşünmek konusunu Martin'e sormuştu. Bu fiyatlarda müşterilerin üye olmayı istemeyeceklerini düşünmüştü.

Martin dramatik bir tonda fısıldamıştı: "Eğer ben seçersem, gelirler."

Jordan ona, haklılığını ispatlaması için altı ay mühlet vermişti.

Nihayetinde ispatlamıştı da.

Yaklaşık sekiz yüz üyeli şarap kulübü, büyük bir başarıydı. Kalitesi mükemmel ancak çoğu kez butik, az bilinen şarap üreticilerinden seçtikleri şaraplarla bazen kumar da oynuyorlardı. Martin bir gelenekçiydi. Araştırmalar müşterilerin, kullanıcı dostu etiketlerinden ötürü Yeni Dünya şaraplarını daha çok tercih ettiklerini göstermesine karşın o, her zaman Eski Dünya şarabında ısrar ediyordu. Yine de şarap kulübünde kimsenin bugüne dek bir şikâyeti yoktu.

Bir gün Martin'le şakalaşırken Jordan Martin'e "Seni seviyorlar. Cidden, ne zaman kendi dükkânını açıp beni batıracaksın?" dedi.

"Sevdikleri ben değil, sensin," diye doğrucu bir tavırla cevap verdi Martin.

"Çok zor. İtibarı hak eden sensin. Eğer bana kalsa bu şarap kulübü yüzde doksan Kaliforniya Cabernetlerinden oluşurdu. Yazları da on dolarlık Yeni Zelanda Sauv Blancleri olurdu."

“Buna rağmen hâlâ sekiz yüz müşterin olurdu,” dedi Martin. “Dürüst olalım, Jordan. Zengin insanlar, diğer zenginlerin hoşlandığı şeylerden hoşlanırlar. Benim seçtiğim şarapları alırlar çünkü onlara bunu söyleyen *sensin*.”

Jordan hemen itiraz etmek için ağzını açtı; sohbet ona göre *Kral Çıplak* tadındaydı ancak bir yönü de Martin’in tamamen yanlış olmadığını düşünüyordu. Pazar payı konusunda, Chicagolu varlıklı şarap tüketicilerinin geniş bir bölümünün dükkânının müdavimi olduklarını biliyordu. Finansal bakımdan kendi başına buyruk olabilirdi ancak yine de babasının varlığı ortadaydı ve onunla birlikte diğerlerinden de belli bir oranda ilgi geliyordu.

Martin, “Sen şarabın Paris Hilton’u gibisin,” demişti.

Jordan neredeyse dehşetle tepetaklak düşecekti.

“Bu analojiyi bir daha asla yapmamaya söz verersen, önümüzdeki ay iki Eski Dünya şarabı seçmene izin vereceğim,” demişti.

Martin keyifle ellerini ovuşturmuştu. “Birini Brunello di Montalcino yapabilir miyiz?”

“Brunelloların kalitesinin her zaman kararsız olduğunu söylersin.”

“Küçük bir adam için, bu bir sorun olabilir,” demişti Martin. “Sana söyleyeyim, Jordan, senin ismin ve benim kusursuz ağız tadım ile sanıyorum ki, bu dükkânla bir yerlere varabiliriz.”

Haksız da sayılmazdı.

DOKUZ

Nick arabasını Jordan'ın evinden birkaç blok uzağa park edip, soğukta biraz yürüdü. Yüksek demir parmaklıklı bir kapıyı açtı ve bahçeye girdi.

Onun evinin çok güzel olduğunu düşünmüş ve haksız çıkmamıştı. Tuğla ev yerden iki buçuk kat yükseliyordu. Giriş katındaki zarif balkonlar, kemerli cam pencereler etrafında kıvrılıyordu. İkinci katta tuğla ve kireçtaşından yapılmış büyük bir balkon, ki Nick esas yatak odasının parçası olduğunu düşünüyordu, ön verandaya tepeden bakıyordu.

Ön kapıya doğru merdivenleri çıkarken, evi Jordan'ın babasının alıp almadığını merak etti. Yoksa burayı alabilecek kadar para kazanabiliyor muydu? Bu onu ilgilendirdiğinden değildi, sadece... merak ediyordu.

Zili çaldı ve kapının arkasından gelen melodik çınlamayı duydu. Bir-iki dakika kadar cevap gelmeyince uzayıp zili tekrar çaldı.

Kapı açıldı.

"Özür dilerim," dedi Jordan nefes nefese. "Fermuar aksaklıkları."

Nick bir tepki göstermemeye çalıştı ve... sadece baktı. Bulunduğu yerden herhangi bir problem göremiyordu.

Elbisesinin derin mor kumaşı, zarif bedeninin tüm kıvrımlarını sarmalıyordu. Saçını toplamıştı ancak aradan kurtulan birkaç serseri sarı saç, okyanus rengi, mavi gözlerinin önüne düşüyordu.

Jordan bir elini kapıya dayadı. "Tanıştığımızdan beri konuşmadan geçen en uzun süreli beraberliğimiz, Brooklyn. Bunu, elbisemi beğendiğin olarak alıyorum."

Fena yakalanmıştı.

Nick toparlandı. "Kendinden bu kadar emin olma. Sadece bu şeyin neresine bir mikrofon saklayabileceğimizi düşünüyordum."

Nick içeri girip kapıyı kapatırken Jordan kenara çekildi.

Adamın gözleri neredeyse yuvalarından fırlayacaktı.

Jordan'ın elbisesinin arkası cüretkâr bir şekilde ağaçlara kadar açıldı, onu, resmen kalçalarına bakması için ayartıyordu.

Jordan "Mikrofon da nereden çıktı?" dedi.

Nick buna bir anlam verememişti. "Affedersin?"

Jordan hatırlattı. "Benim bir mikrofon takacağımı söyledin."

Evet. Mikrofon. Gizli görev. "Bu, sadece tedbir amaçlı. Ben aşağıda ofisteyken senin ve Eckhart'ın konuşmalarını duymak istiyorum." Nick, ceketinin iç cebinden minik, kablolu bir mikrofon çıkardı. "Sevgililer Günü'nü kutlu olsun."

Jordan merakla küçücük mikrofonu inceledi. "Bunun küçüklüğüne inanamıyorum."

"Elli metre mesafeden sesleri alır, elbise içinden dahi. Tek yapman gereken bunu sutyeninin içine iliştiirmen." Nick'in gözleri onun boynundaki açıklığa kayd. "Bu şeyin içine sutyen giydiğini düşünerek söylüyorum."

"Hayır. Yalnızca göğüs uçlarımın üzerinde yara bandı var."

Nick altı yıldır FBI'da gizli görevde çalışıyordu. Öncesinde bir beş yıl da NYPD'de ahlak bürosu deneyimi vardı. Ancak Nick, şu çıkmazla nasıl başa çıkacağını bulamazsa kendisine lanet okuyacaktı.

Jordan sırttı. "Şaka yapıyorum." Parmağını döndürdü. "Arkanı dön."

Nick söz dinledi. *Meme uçlarını düşünme. Meme uçlarını düşünme.*

Jordan'ın meme uçlarını düşünüyordu.

Düşüncesizce, "Hala bitmedi mi?" dedi. Belki de ona yardım ederse işler daha hızla ilerlerdi.

Jordan arkasından, "Sanırım hallettim," dedi.

Nick döndü ve Jordan'ı yakasını ayarlarken gördü, sutyenini iyice gizlediğinden emin olmak istiyordu.

Jordan üstünü başını düzelitti ve sordu. "Ne dersin? İyi mi?"

Nick'in gözleri onun üzerinde dolaştı. *İyi* demek hafif kalırdı. Cevap vermek yerine kapıyı işaret etti. Artık gitme vaktiydi. "Bunu yapmaya hazır mısınız?"

Jordan derin bir nefes aldı. “Hayır ama her halükarda deneyeceğim.”

*

Xander’in partisinde epeyce içecekleri için Jordan araç kiralamıştı. Bu, her sene yaptığı bir şeydi ve Nick de onun bu rutinine mümkün olduğunca sadık kalmasının önemli olduğunu düşünmüştü.

Jordan arka koltukta onunla otururken, midesinde uçuşan kelekleri düşünmemeye çalışıyordu. Resmi olarak gizli bir operasyonda rol almak üzereydi ve sinirlerine hâkim olamamak, amaçlarına zarar vermekten başka bir işe yaramazdı. Daha önce tehlikeye en yaklaştığı an, evsiz, sarhoş bir adamın dükkâna girip, birkaç Şiraz şarabını devirip, orta yerde sızıp kalması olmuştu. Aslında tehlike yalnızca ortalıktaki pisliği temizlerken bir cam parçasına veya lekeye basmasıydı çünkü adam öyle sarhoştur ki, içeri girişteki dramatik performansından sonra bir daha uyanamamıştı. Polis gelene kadar koruyucusu olarak, elinde dolu bir şişe Cote du Rhône ile adamın başında bekleyen Martin vardı.

Jordan Nick’e bakıyor ve onun Cote du Rhône’dan daha güçlü bir şey taşıdığı konusunda emin olamıyordu. Silahını o mükemmel dikilmiş kıyafetinin neresine gizleyeceği, herhangi birinin tahmin edebileceği bir şeydi.

Nick saçlarını geriye doğru taramış, sakal tıraşı da olmuştu ve Jordan, onun çenesinde daha önce fark etmediği bir yara izi gördü.

Nick Jordan’ı almaya geldiğinde, Nick’in giyim tarzıyla nasıl tertipli ve yakışıklı olduğunu düşündüğü bir

an olmuştu. Xander'in partisine sorun çıkmadan girebilecekti. Ancak ilginçtir ki, Jordan onun spor giyimli halinden daha çok hoşlandığını düşünüyordu. Tanrı'ya şükür ki beraber oldukları zamanın yüzde doksan beşinde Nick onu kızdırmakta gayet başarılıydı zira Nick McCall'un onu bu kadar etkileyebileceğini hiç düşünmemişti. Veya Stanton'ın. O gece hangi kahrolası kişi ise işte!

Araba Bordeaux'nun önüne geldiğinde Nick genç kadını, kendisini seyrederken yakaladı. Şoför inerek Jordan'ın kapısının önüne geldi. Nick dikkatle Jordan'ı inceliyor, ruh halini anlamaya çalışıyordu.

"İşte başlıyoruz." Heyecansız gözükmeye çalışsa da, sesinde hafif bir titreme vardı. Şoför kapıyı açtı ve soğuk, insanın içini titreten şubat havası arabanın içine doldu.

Nick öne eğilerek şoföre işaret etti. "Bir dakika bekler misiniz?" Sürücü, onları yalnız bırakmak için kapıyı kapattı.

Nick usulca konuştu. "Jordan, bana bak."

Jordan baktı ve Nick ondan gözlerini ayırmadan devam etti.

"Başaracaksın. İnan bana."

Adamın sakın ses tonuyla rahatlayan Jordan, başını salladı. "Tamam."

Sonra Nick onun çenesine dokunarak daha da yaklaştı. *Bir dakika, onu öpecek miydi yoksa?* Ve Nick, Jordan'ın kulağına fısıldarken genç kadın Nick'in nefesinin sıcaklığını boynunda hissetti.

“Ters giden bir şey olursa, kızıl saçlı barmaidi bul. O bizden biri.”

Jordan gözlerini açtı. Ters gitmek mi?

Neyin ters gidebileceğini soracak vakti olmadı çünkü Nick kapıyı açtı ve şoför Jordan’a elini uzattı. Böylece o da sahte yüzünü takınarak arabadan indi. Nick genç kadını takip etti ve birlikte restoranın kapısından içeri girdiler.

Jordan, Bordeaux’ya daha önce de birkaç kere gelmişti fakat şık dekoru onu hâlâ etkiliyordu. On sekiz metre yüksekliğindeki tavan, sıcak bir loşluk yayan kristal avizeler, krem renkli ipek duvar panelleri, mekâna aydınlık, havadar bir duygu katıyordu. Sağ taraflarında, yemek salonunun karşı tarafında krem lakeli bir kemer, VIP şarap salonuna çıkıyordu. Yemek salonun diğer bir köşesinde ise hem nehre, hem de ikinci bir bara tepeden bakan bir teras vardı. Xander kış aylarında burada rahatlık sağlanması için ısı lambaları döşetmişti. Plana göre Jordan, Xander’i, onun için düşündüğü şarap hakkında konuşmak için beraber bir şeyler içme bahanesiyle terasa götürecek, Nick de o esnada harekete geçecekti.

Paltolarını karşılama görevlisine vererek restorana doğru yöneldiler. Jordan, tanıdığı birkaç kişiyi hemen seçti, ancak yanlarına yaklaşmadan önce biraz durakladı. Yalnızca bir dakika daha. Yeni erkek arkadaşını dünyaya tanıtmadan önce istediği tek şey buydu, o zaman bu oyunları çok gerçekçi olacaktı.

Nick de onun aklını okuyor gibiydi. “Neden içecek bir şeyler almıyoruz?” Yanlarından geçen garsonla göz göze geldi.

Garson, "Cristal mi?" diye sordu ve ikisine de birer küçük bardak verdi. İçkiyi doldururken, Jordan şişeye dikkat etti; 2002 Louis Roederer Cristal Rosé. Her zaman olduğu gibi Xander, masraftan kaçınmamıştı.

"Şaraba konsantre ol," dedi Jordan kendi kendine. Görevin zor kısmı Nick'in üzerindeydi, onun değil. Önündeki birkaç saatlik zaman zarfında, yarı uzmanı olduğu içkinin birkaç kadehi eşliğinde gülümsemek haricinde yapması gereken bir şey yoktu.

Garson ayrılınca Nick, içkisine şüphe içinde baktı. "Beni bu akşam için davet ettiğinde, pembe içkilerin varlığından söz etmemiştin."

Jordan, Üzerindeki gerginliğin bir nebze yatıştığını hissetti. Çıkıyormuş gibi yapmak rutininden ne bekleyeceğini bilememişti ancak, şu ana kadar her şey iş sözleşmesi dâhilindeydi. "Bir Rosé," dedi.

Bu ona tanıdık gelmişti. "Ah, tıpkı beyaz Zindanfel gibi. Büyükannem içerdi de."

İyi ki Jordan içkisini yudumlamamıştı, yoksa kesinlikle çıkarırdı. "Gecenin ilk Kuralı: Bu kalabalık içinde kesinlikle beyaz Zindanfelden bahsetme. Yoksa işler çok çabuk berbat olabilir." Şampanya bardağını burnuna götürdüğü an içgüdüleri kontrolü ele geçirdi. Jordan gözlerini kapadı ve pişmiş elma, badem ve kurutulmuş meyvelerin kokusunu içine çekti. Küçük bir yudum aldığı içkisini yutmadan önce ağzında dağılmasını bekledi. Aromalar sanki ağzında hafif ve utangaç bir şekilde flört ediyordu.

Gözlerini açtı ve Nick'in onu yakından izlediğini gördü.

“İyi mi?” diye sordu.

Bu hafife almak olurdu. “Dene.”

“Ben pembe içkiler içmem.” Nick kafasını kaldırdı. “Şarap barındaki içkileri denemeyi düşünmüyor musun?”

Jordan mesajı almıştı. İşe koyulmaları gerekiyordu. “Tabii. Bakalım Xander’in dükkânında bize göre neler var?”

Beraber özel odaya geçtiler. Şarap tadımı başlamıştı ve bar, davetlilerin içkilerini tartıştıkları için kalabalık ve gürültülüydü. Neredeyse hemen, Jordan, Nick’in önceden “bizden” dediği kızıl saçlı barmaidi tanıdı. Çekici biriydi ve Jordan’ın bir FBI ajanından beklediği gibi bir görüntüsü yoktu.

Bir an kadının Nick’e göre ne kadar iyi bir “arkadaş” olduğunu düşünürken buldu. Daha sonra bunun onu ilgilendirmediğinde karar kıldı.

Bara yaklaşıırken, kızıl saçlı karşıdan sordu. “Yeni mi başlıyorsunuz?” Onları tanıdığına dair hiçbir işaret vermedi.

Jordan, barmaidin saçının kulaklarını örtecek şekilde olduğunu fark etti. *Bir kulaklığı gizlemek için mi acaba?* Merak içinde bunu Nick’e daha sonra sormak üzere aklının bir köşesine yazdı. “İlk olarak sırada ne varsa ondan alacağız.”

Barmaid önlerine birer bardak uzattığında Nick sordu. “Peki nasıl yapıyoruz? Bu benim ilk tadışım.”

Jordan, “Hmm... Bakir bir şarap tadıcı,” dedi. “Sana öğretecek çok şeyim var.”

“Lütfen basit tut, Rhodes. Sadece temel kurallar.”

“Peki, işte benim bu akşamki tahminim: Eğer Xander kurallarını bozmazsa, bir çift hafif beyaz şarapla başlarız, Chardonnay’a geçeriz. Sonra bardak değiştirip kırmızılara başlarız. İşte gerçek eğlence burada başlar.”

Nick bardaki tadım menülerinden birini aldı.

“Pekâlâ, ne kadar iyi olduğunu görelim. İlkini sen söyle.”

Jordan tahmin etti. “Bir Sauvignon Blanc. Loire vadisinden olabilir. Sonra bir Riesling, bir Pinot Gris ve bir Kaliforniya Chardonnayı.”

Nick etkilenmiş görünüyordu. “Fena değil.”

Jordan omuz silkti. “Bir tadımda olabileceklere alışkırım.”

“Chardonnayı bilememen haricinde.”

Jordan şaşkınlıkla menüye göz attı. Geçmişte Xander Kaliforniya Chardonnayını her zaman seçmişti, ancak bu yılın seçimi Fransa, Burgundy’dendi.

Sol tarafında bir adam, “İlginç, değil mi?” dedi.

Jordan döndü ve Chicago dışındaki kârlı bir yatırım fonunun ortaklarından olan Rafe Velasquez’i gördü. Jordan gibi o da, partinin müdavimlerindendi. Genç kadın onu gülümseyerek selamladı. “Merhaba Rafe.” Salona doğru bakındı. “Emily nerede?”

“Hiç istemese de evde kalmaya karar verdi. Bizim en küçük numara, bir haftadır griple mücadele ediyor ve onu dadiyla yalnız bırakmak Emily’i huzursuz etti. Sanırım bir salgın var. Bugünlerde konuştuğum herkes hasta.”

Jordan'ın aklı, kanepeye yayılmış Huxley'ye gitti. Bir şeyler vardı, evet ve hiç hoş değildi. Nick'e dönerek tanıştırmaları yaptı. "Rafe Velasquez, Nick Stanton." İki adam el sıkıştığında Jordan da rahat bir nefes aldı. İlk tanışmanın içinden işleri berbat etmeden çıkmıştı.

Rafe ona, "O zaman kendinle gurur duyuyor olmalısın," dedi.

Jordan kafası karışmış halde başını kaldırdı. "Ne için?"

Rafe şarap menüsünü işaret etti. "Kırmızılar?"

"Daha oraya gelmedim. Hâlâ Xander'in California Chardonnayı koymamış oluşu gerçeğine takılmış vaziyetteyim."

"Chardonnayı boş ver... cabları dene."

Jordan'ın gözleri menü üzerinde gezindi. Xander'in gece için seçtiği iki Cabernetin isimlerini görünce şaşkınlıkla geri çekildi.

Rafe sinsice sordu. "Ne oldu ki?"

Jordan hemen cevap vermedi. Rafe'nin neyi kastettiğini bildiğini hissediyordu, ama bu o anlama gelemezdi.

Rafe, "Birinin gizli bir hayranı varmış gibi görünüyor," dedi.

Nick aniden onların sohbetiyle ilgilenmeye başlamış, suratı asılmıştı. "Sanırım kaçırdığım bir şeyler var."

Rafe açıkladı. "Geçen yılki partide Xander, Jordan ve ben, onun kırmızı seçimleri üzerine tartıştık. Xander Cabernetler içinden hep Screaming Eagle'ı seçer. Bence harika bir şarap, yanlış anlamayın. Ama Jordan şakayla karışık,

eğer değişiklik düşünürse ona seve seve önerilerde bulunabileceğini söyledi. Xander da, onun favori Cabernetlerini sordu.”

Nick Jordan’a döndü. “Ona söyledin mi?”

Jordan cevapladı. “Ona... Vineyard 29’dan bahsetmiş olabilirim.”

Nick tadım menüsüne baktı. “O, bu listede var.”

Evet, vardı.

“Ve ayrıca Quintessa Meritage’nin de büyük bir hayranı olduğunu söyledi. Ben de bu arada buna tamamen katılıyorum,” dedi Rafe.

Nick tekrar baktı. “O da bu listede.”

Evet, vardı.

Nick gözlerini kıstı. “Öyleyse, net olmak için soracağım sadece. Bu son derece seçkin listedeki beş kırmızı şaraptan ikisinin, senin favorilerin olduğunu mu söylüyorsun?”

Evet, bu şekilde ifade edince... şimdi savunmaya geçen Jordan, bir şeyin altını çizme ihtiyacı hissetti. “Ben bir şarap dükkânı sahibiyim, biliyorsunuz. Bu, bir profesyonel iltifat olmalı, kişisel değil.”

Nick “Bundan emin misin?” diye sordu.

Cevap vermeden önce Jordan, Xander ile son yaptığı görüşmeleri düşündü. Ona anormal görünen bir şey yoktu. Tabii Xander, dükkâna sık sık geliyordu ancak, bu sıklıkta bir sürü düzenli müşterisi vardı. Jordan ile zaman zaman yaptığı flörtleri aşağı yukarı herkesle yapıyordu. Acımasız bir kadın avcısıydı ve kulüplerinde tanıştığı kadınlarla

sürekli çıkardı. Özellikle yirmi beş yaş altındaki esmerlerle. Jordan'sa sarışındı, dik durduğunda en fazla 1.65'lik vardı ve otuz üç yaşında olmasıyla Jordan, adamın hiçbir kriterini karşılamıyordu.

Oysa şimdi, düşündüğünde her şeyin farklı olduğunu görüyordu. Beş ay önce, Kyle tutuklanmadan hemen önce tuhaf bir görüşmeleri olmuştu. Jordan da Napa Vadisi'ne yaptığı bir geziden yeni dönmüştü. Xander dükkâna damlamış, ve Jordan da ona yeni keşfettiği bazı şaraplardan bahsetmişti.

Xander, dikkatle rafları incelerken, Jordan'ı iğneliyordu. "Zor bir hayat olmalı, iş için her yıl birkaç kez Napa Vadisi'ne gitmek..."

Jordan, ona itiraz etmeden yeni açtığı Pinot Noir'den bir bardak uzatırken kıkırdamıştı. "Ah, seninki de bayağı kötü. Nereye istersen ve ne zaman istersen gidebiliyorsun." Bilmesi gerekliydi; Xander ona ne zaman gelse, egzotik seyahatlerini ballandırarak anlatıyordu.

Xander Pinot dolu bardağını aldı. "Evet, ama Napa farklı. Orası yalnız gitmek isteyeceğin bir yer değil. Yanında, tecrübeni takdir edebilecek biri olmalı." Şaraptan bir yudum aldı. "Çok güzel."

"Bunu bana bir garson tavsiye etti. O kadar hoşuma gitti ki buraya iki kasa getirttim."

Xander onu bara doğru takip etti. "Oradayken nerede kalmıştın?"

"Calistoga Ranch'ta. Oraya gittin mi?"

"Hayır, ama hakkında iyi şeyler duydum."

“Muhteşem bir yer,” dedi Jordan. “Bir kanyona tepeden bakan özel bir odada kaldım. Her sabah kahvaltımı, dağların arasından yükselen güneşe karşı yiyip, geceleri de yıldızların altında şarabımı içiyordum.”

“Şimdi bana bunun başka biri eşliğinde daha iyi olmayacağını söyle.”

Xander kollarını göğsünde birleştirdi, sanki Jordan'ı bu konuda ona karşı gelmeye davet eder gibiydi. Üstten iki düğmesi açık jilet gibi düzgün siyah bir gömlek, kömür grisi bir pantolon giyiyor ve yeni model bir Jaeger LeCoultre saat takıyordu. Bakımlı bir adamdı ancak Jordan'ı da onun hakkında zaman zaman yanlış sanrılara sevk eden kendine has bir tavrı vardı. Özellikle onun yanında, etrafında caka satmaya, parasıyla gösteriş yapmaya çok istekliydi.

Çok iyi bir müşteri olduğu için, Jordan gülümsedi, ona nükte yaparak “Belki bir dahaki sefere. Napa'ya pek çok seyahatim olacak. Bir tanesini martın başında yapmayı planlıyorum.” dedi.

“Neden o zamana kadar bekleyesin?” Xander cep telefonunu çıkardı. “İkimize iki dakika içinde birinci sınıf yer ayarlayabilirim.”

Jordan güldü. “Keşke o kadar kolay olsaydı.”

“Jordan.”

Xander'in sesindeki ciddi ton Jordan'ı şaşırttı. Onun yüzünde şimdiye kadar gördüğü en tuhaf ifade vardı.

“Bir şey mi oldu?” dedi.

O sırada odaya Martin girdi. Mahzendeki envanter sayımını bitirmişti. "Sanırım bir kasa daha Zulu sipariş etmeliyiz. İnsanlar Güney Afrika şarapları için delirmeye başladı – ah, Bay Eckhart, geldiğinizi görmemiştım." Durakladı ve ikisine birden baktı. "Konuşmanızı mı böldüm?"

Jordan, Xander'in gözlerinde bir rahatsızlık sezmişti. Ancak sonra o his kayboluverdi ve Jordan bunu sadece hayal ettiğini zannetti. Xander, Martin ile konuşmaktan hoşlanırdı; ikisinin şarap zevkleri birbirine çok benziyordu. Dükkân yöneticisinin varlığından Xander'in rahatsız olması için bir sebep göremiyordu.

Xander soruyu geçiştirdi. "Bölmedin. Sadece bu yeni Pinot'un tadını çıkarıyordum." Bardağa işaret etti. "Fiyatı nedir?"

"Şişe başına otuz dolar." Jordan biraz önce onun yüzünde gördüğü gerginliğin izlerini arıyordu ancak artık hiçbir şey yoktu. Her zamanki gibi rahat görünüyordu.

"Restoranlarıma bundan taşımam gerekebilir," dedi.

Üçü, şaraba ait Robert Parker derecelendirmesini tartıştılar ve Martin, Parker'ın büyük ve yoğun kırmızı şarapları tercih etmesinden dolayı fiyatın haksız bir şekilde düşük kaldığını savundu. Kısa bir süre sonra Xander ayrılmış ve Jordan bu tuhaf an üzerinde tekrar düşünmemişti.

Oysa şimdi, önemini sonradan anlamanın avantajı ile Jordan belki de konuşma üzerinde başka türlü düşünüyordu.

Şimdi Xander'in o gün yeni Pinot'tan başka şeylerle de ilgilenmesinin sonuçlarını merak etmeden duramıyordu.

Napa'ya gitmek konusunda onun hep şaka yaptığını varsaymıştı, ama belki de şaka değildi. Bu konuşmanın hemen ardından Kyle tutuklanmış ve Jordan'ın hayatı tam bir kaosa sürüklenmişti. Sosyal görüntünün dışına çıkmış ve erkek arkadaş edinmeye ara vermişti.

Belki de Xander o günden beri bekliyor, ona duygularını belli etmek için daha uygun bir an kolluyordu. Bu geceki "Jordan'a Saygı" şarap listesi gibi.

Nick ile göz göze geldi.

"Bir... sorunumuz var galiba."

ON

Bir sorun.

Nick'in o an duymak istediği sözler bu değildi. Gizli görevin tam ortasındaki bir ajan bu sözleri duymak istemezdi.

Rafe'ye kibarca gülümsedi. "Bize biraz müsaade eder misiniz? Kız arkadaşım la konuşmam gerek."

Daha fazla telaşa kapılmadan, Jordan'ın elinden tutarak kadını odanın bir köşesine çekti. Bir elini duvara dayayarak Jordan'ın gözlerine baktı. "Tatlım, bu partiye gelmeden önce ev sahibinin sana abayı yaktığından bahsetmiş olabilirdin."

Jordan da ona baktı. Gözü korkmuşa benzemiyordu. On bir yıllık kanun uygulayıcılığı boyunca Nick birçok şüpheliyi, benimle-oyun-oynama suratı olarak bildiğı baskı altında terletmişti. Buna karşın Jordan gözünü bile kırpmamıştı. Tabii o şüpheliler insanı alt eden, neredeyse kışa kadar inen yırtmacı olan bir elbise giymiyordu, o halde belki de benimle-oyun-oynama suratı o an için iyi bir çözüm değildi.

Jordan, "Ben de bilmiyordum sevgilim," dedi. "Bundan hâlâ emin değiliz ama tartışmanın hatırına, Xander'in bana karşı profesyonelden öte bir ilgi duyduğunu söyleyelim. Bu senin için bir sorun olur mu?"

Kelimeleri dikkatli ve iyi seçilmişti. Dinleyebilecek herhangi biri için, örtülü bir operasyonun ortasında bunu öğrenen bir FBI ajanını değil, kıskanç bir sevgiliyi yatıştırıyormuş gibi görünecekti.

"Başa çıkabilirim." Bazı açılardan, Nick, Eckhart'ın Jordan'a yaklaşmasının iyi bir şey olabileceğini düşünüyordu. Ama yine de Jordan'm onu beraber içki içmek için kenara çekmekte sorun yaşayacağından da şüpheliydi. Ama işlerin yürümesini sağlamaya çalışıyordu. Ortama karışmaları gerekiyordu. Biraz şarap içeceklerdi. Birkaç kablosuz kayıt cihazı yerleştireceklerdi. Her zamanki sosyal sorumluluklar...

"Diğer insanlara yeniden katılmalıyız," dedi Nick.

"Bekle." Jordan elini Nick'in koluna koyarak, dönmeden onu durdurdu. Gözleri düşünceliydi. "Seni bu akşam zor bir duruma soktuysam üzgünüm. Şarap listesini görüne dek gerçekten ben de bilmiyordum."

Jordan'ın o anki ifadesindeki çaresizlik o kadar gerçektir ki, Nick kendini tutamadı. Ona uzandı ve çenesine dokundu. "Üzülme Rhodes. Anladım." Sırıttı. "Galiba barda, üzerinde adının yazılı olduğu bir kadeh var."

"Adam başı beş yüz dolar karşılığında, birden çok olsa iyi olur."

"Şimdi neden kimsenin kendi arabasıyla gelmediğini anlıyorum." Jordan'm elini tuttu, döndü ve neredeyse Xander Eckhart'a çarpacaklardı. Partinin ev sahibi ve Nick'in bu akşamki hedefine.

"Park etmenin buralarda çok sevimli görünmediğini düşünürdüm," dedi Xander. Nick'in yorumuna cevap vermişti. Hafif ses tonuna karşın elini uzatırken bakışları soğuktu. "Xander Eckhart."

Nick, gerekli olandan biraz daha sert sıkarak toka-laştı. "Nick Stanton."

"Bakıyorum Jordan ile birlikte-siniz."

"Birlikteyim."

Jordan onun yanına geldi. "Xander, seni ne zaman gö-receğimizi merak ediyordum. Bu akşam kendini aşmış-sın. Her zamanki gibi."

Xander Nick'e karşı uzunca süren bakışını, dikkatini Jordan'a çevirmek için kesti. Onun görünüşüne şöyle bir baktı. "Nihayet Jordan. Gelmen gururumu okşadı. Karde-şinin başına gelenler yüzünden ortalıkta görünmediğini biliyorum. Aslını istersen, sekreterim senin bir misafir ek-lemek için aradığını söyleyince şaşırmıştım. Birisiyle gö-rüşüğünü bilmiyordum."

Nick parmaklarını Jordan'ın kollarıyla birleştirdi. "Geç ek-leme yapmak benim hatamdı. Bu hafta sonu şehir dışında olmayı planlamıştım. Ama Sevgililer Günü olduğunu fark ettiğimde, Jordan ile beraber olmak için seyahatimi erteledim. Yılın en romantik gecesini kaçıramazdım, değil mi?"

Xander yavan bir sesle cevapladı. “Evet, bu çok yavuz olurdu.”

Jordan lafın arasına girdi. “Nick ile tadım menüsündeki şarapları tartışıyorduk. Muhteşem bir gece olacağı benziyor.”

“Sanırım bu yılki Sevgililer Gününde hatıra kalacak bir etki yaratmaya çalıştığımı söyleyebilirsiniz. Yalnız son zamanlardaki belli gelişmeler, bana hedefi biraz şaşırdığımı düşündürüyor.” Xander ikisine de işaret etti. “Pekâlâ, ikinizin nasıl tanıştığını dinlemek isterim.”

“Jordan’ın dükkanında,” dedi Nick.

“Ah, bir şarap erkeği misin, Nick?”

“Olduğumu söyleyemem. Beyazı ve kırmızıyı biliyorum.”

Jordan ona göz kırptı. “Şimdi de pembeyi.”

Nick gülümsedi. Doğru. “Şimdi de pembeyi.”

Xander onlara baktı. Gördüğü neyse, hiç hoşlanmış değildi.

Jordan, Eckhart’a döndü. “Eğer, mahzende tuttuklarını görmek için bekleyemediğimi söylesem çok fazla hevesli mi görünmüş olurum? Sen hep sürprizlerle dolusun, Xander.”

Nick etkilendiğini itiraf etmeliydi. Bir örtülü görevde her sivil böylesine doğal rol oynayamazdı, özellikle bir uyuşturucu örgütüne para akladığını bildikleri bir adamın önünde.

Jordan’ın önerisi bir büyü gibi işledi.

“Ben kimim ki böylesine güzel bir kadını bekleteyim?”
Xander, şarap barının öbür ucundaki açık bir kapıyı gösterdi. “Sizi ben götüreceğim. Beni izleyin.”

*

Eckhart onları kapıdan geçirdi, cam merdivenden aşağıya indirdi. “Bu senin ilk seferin olduğundan Nick, sana elli sentlik turu veriyorum.”

Aslında, bu ayrıcalık için FBI şimdiden beş bin dolar ödemişti. “Bunu takdir ediyorum, Xander.”

“Koleksiyonum çok değerli, bu yüzden yukarıdaki kapıyı kilitli tutuyorum,” dedi Xander. “Ama bu akşam konuklarıma güvenim tam. Çoğuna diyelim. Diğerleri için de iki metrelik, yüz yirmi kiloluk güvenlik görevlilerimi aşağıya yerleştirdim.”

Alt kata inerlerken Nick, güvenlik sisteminin sebeplerini çabucak kavradı. Binanın planlarını incelemişti ve şarap mahzeninin katın büyük bölümünü kapladığını biliyordu ama ne taslakların ne de Jordan’ın tariflerinin, şu an önünde duran mahzenin tam büyüklüğünü verdiği söylenemezdi. Ya da *mahzenlerin*.

Her biri yaklaşık yirmi beş metre uzunluğunda ve on metre genişliğindeki dikdörtgen şekilli üç cam bölmenin önüne geldiler.

Nick, abanoz ağacından yapılmış raflara sıra sıra yatay olarak dizilmiş olan, Huxley’nin raporlarından öğrendiğine göre altı binin üzerindeki şişe şarabı gördü. Birkaç santim kalınlığında ve ayrıntılı güvenlik panelleriyle çerçevelenmiş cam kapılar, her üç mahzen bölmesini koruyordu.

“Kırmızılar, beyazlar, şampanyalar ve meyve şarapları,” dedi Xander, mahzenin üç bölmesini göstererek. “Tabii her birisi için ayrı saklama sıcaklıkları gerekli.”

Tabii ki.

Xander devam etti: “Değeri üç milyon doların üzerindeki şaraplar.” Kibrini saklamak gibi bir girişimi yoktu. “Diyelim ki, bunun büyük çoğunluğu restoran için. Kendi kişisel koleksiyonum kabaca bir milyon tutar.”

Nick bu koleksiyonun ne kadarını Roberto Martino’nun uyuşturucu parasıyla yaptığını sorma dürtüsüne direndi. “Kesinlikle çok fazla şarap.”

Yaklaşık on kişilik bir kalabalık, sağ taraflarındaki bir kapının dibinde kaynaşıyorlardı. Nick taslaklardan, bu kapının özel tadım odasına açıldığını biliyordu. Kırklı yaşlarda iri yapılı bir adam çıkagelip samimiyetle Jordan’ı karşıladı.

“Jordan! Mükemmel zamanlama. Bir şeyi netleştirmeni rica edeceğim. Doğru ya da yanlış: iki sene önce bu partide sen ve ben burada konuşurken sarhoş bir adam, birinin sevgilisi, fermuarı açık ve tüvit ceketi de gömlek gibi pantolonun içine tıklmış olarak tuvaletten çıktı. Bunu fark etmeksizin beş dakika kadar bizimle konuşmuştu.”

“Gayet doğru. Hayatında hiç sarhoş olmadığını, çünkü alkole karşı çok dirençli olduğunu geveliyordu.”

Adam gururla kapının yanındaki gruba döndü. “Gördünüz mü? Size söylemiştim.” Jordan’a döndü. “Seni birkaç dakikalığına alabilir miyim? Bunu uydurmadığıma dair onları ikna etmekte yardımına ihtiyacım var.”

Nick'e doğru baktıktan sonra nazıkçe gülümsedi. "Tabii."

Uzaklaşırken Nick de, Xander da onu izliyordu. Sonra iki adam birbirlerine doğru döndü.

Xander ilk salvoyu yapmak için fazla beklemedi. "Peki... Ne iş yaptığından hiç bahsetmedin, Nick."

"Gayrimenkul."

"Müteahhit misin?"

"Yatırımcı. Oturma amaçlı mülkleri kiraya veriyorum. Çoğunlukla üniversite öğrencileri ve yeni mezunlara."

"Son yıllarda gayrimenkul işi dipleri boylamıştı, değil mi?"

"Şansım var ki, kiralık mülklerde değil, Xander. Herkes, iş bulamadığından, okulda kalıyor. Ben de insanları geri çeviriyorum."

Xander mağrur bir kahkaha attı. "Dar gelirli için konut sektörünün bu kadar kârlı olacağını kim düşünebilir ki?"

"Ben."

Bir sessizlik izledi.

"Sana küçük bir tavsiyem olabilir mi, Nick?"

Nick'in aklına yaklaşık yüz tane o kadar da kibar olmayan cevap geldi. Nick'in favorisi, Eckhart'ın tavsiyesini kışına sokması yönünde olandı ancak, gizli görevinin selameti açısından dilini tuttu. Olay çıkarmak veya çam yarması güvenlikçiler tarafından kapı dışarı edilmek, FBI'nın amaçlarına hizmet etmeyecekti. O yüzden Nick dokundurmalarını kontrol altında tuttu. Çoğunu. "Kulağım sende."

Xander kendini beğenmiş tonuyla lafa başladı. "Jordan seninle şimdilik oyalanıyor ama bunun daha ne kadar süreceğini sanıyorsun? Kulübümde ve restoranlarımda senin gibi adamlar görüyorum. İyi giyinip iyi bir görüntü verebilirsin ama hem sen hem ben biliyoruz ki, sen onun liginde değilsin. Çok geçmeden o da bunun farkına varacak."

Nick bunun hakkında düşünür gibi yaptı. "İlginç bir tavsiye ama sana söyleyebileceğim şu ki, Jordan kendi başına çok iyi iş çıkarıyor ve kimin kendi liginde olup olmadığına kendi karar veriyor." Elini Eckhart'ın omzuna attı ve sıktı. "Bir şeyler iç, Xander. İhtiyacın varmış gibi duruyorsun."

Nick, Xander'i köşede yalnız bırakıp uzaklaştı.

Ona yaklaşırken Jordan, "Her şey yolunda mı?" diye sordu.

"Yalnızca cana yakın Xander ile tanışıyordum," dedi. "Evet, burada bir kişi içki içmek için ne yapmalı?"

Jordan başını kaldırdı. "Beni takip et."

Jordan Nick'i Xander'in mahzenine bitişik ama alt katın diğer bölümlerinden daha sıcak bir atmosferi olan özel tadım odasına götürdü. Davetlilerin gece boyunca buraya gelmesi serbest olmasına karşın, bazı davetliler hakiki ve özel şarapların sunulacağını sanarak, şöminenin karşısındaki deri kaplı koltuklara yerleşmişlerdi. Xander'in gece için tuttuğu somelye kırklı yaşlarda bir adamdı, üzerine bir takım elbise giymişti; barın arkasında duruyor, kristal kadehlere azar azar şarap dolduruyordu. Salonun arkasına yakın bir yerde siyahlar içinde, iri kıyım bir güvenlik

görevlisi dikiliyordu. İhtiyatlıydı, göz önünde durmuyordu ama yine de oradaydı.

Jordan, Nick'i bara götürdü ve somelye ile göz göze geldi. Xander son iki yılki partilerde de onu tutmuştu. Jordan yaklaşıncı gülümsedi. "Bayan Rhodes! Bu gece sizi burada görebilmeyi umuyordum. Sizin için özel bir şey sakladım. 1990 Chateau Sevonne."

Bir '90 *Sevonne*. Tanrı aşkına, Jordan'ın kalbi hızla atmaya başlamıştı.

Somelye bardaklarını doldururken Nick sordu: "Nefesin mi kesildi senin?"

Jordan soğukkanlı davranmaya çalıştı. "Sanmıyorum."

"Öyle olduğundan adım gibi eminim."

"Peki, belki biraz," dedi Jordan. "Çünkü 1990 Chateau Sevonne olağanüstüdür. Heyecan verici. Nefes kesici."

Nick, gözlerindeki hınzırca parıltı eşliğinde cevapladı. "Orgazmı hatırlatıyor."

Somelye telaşla geri döndü.

Jordan onun gittiği tarafa baktı. "Ne güzel, bize şarap hakkında bilgi veremedi adamı buradan kovaladın."

Nick şüpheyle "Fark eder mi? Günün sonunda hepsi aşağı yukarı aynı tadı vermeyecek mi?" dedi.

Jordan başını iki yana salladı. "Doğrusunu istersen, Nick, seninle nereden başlayacağımı bile bilmiyorum."

Nick kendinden emin bir şekilde bara yaslandı. "Pes mi ediyorsun?"

Jordan onu tartarcasına yukarıdan aşağıya süzdü. Sonra somelyenin doldurduğu iki kadehi alıp birini ona uzattı. "Henüz değil." Bir yudum almak için kadehi eline aldığı anda, Jordan eliyle onu durdurdu. "Saf sıkma. Böyle bir şarapla başlangıçta biraz oynaman gerek."

Nick, bardağının üzerinden onun gözlerine baktı. "Oynamak mı?"

"Kesinlikle." Şarap Tadımı Dersi 101. ". Şarap tadarken, diğer içkilerin aksine, hatırlaman gereken temel basamaklar var: görüş, koku, tat, sonra tükürme veya yutma."

Nick bu son bölümde durakladı ve kafasını kaldırdı. "Peki senin son basamaktaki kişisel seçimin ne?"

"Yalnızca sıradan insanlar tükürür."

Nick'in sağ gözü seğirdi. Jordan kadehini kaldırdı, şimdi tam bir öğretmen tavrı takınmıştı. "O zaman ilk basamak, görüş."

Nick kendi kadehine şöyle çabucak bir baktı. "Bana şarap gibi görünüyor. Bak."

Jordan başıyla 'hayır' yaptı. "Hayır, bardağı biraz eğ ve beyaz masa örtüsü üzerine doğru tut." Bunu kendisi gösterdi, bardağını kırk beş derece eğdi. "Şarabın yoğunluğunu anlamak için ortasına, rengini anlamak için de kenarına bakacaksın."

"Bunu neden yapıyorum?"

"Şarabın rengi sana yeni mi yoksa yaşını almış bir şarap mı olduğuna dair bilgi verir. Sonra kadehi biraz titret ve hareketi durduktan sonra ne kadar zamanda aşağı

indiğine bak. Şarabın bardaktan aşağı süzülmesi ne kadar yavaşsa içeriğindeki alkol o kadar fazladır.”

“Biliyor musun, kanun gereği etiketin üzerine alkol içeriğini yazmak zorundalar. Bu da işe yarayan bir ipucu olabilir.”

“Belki de tüm soru ve yorumlarımızı tadım ritüelimizin sonuna saklamalıyız.”

Nick omuz silkti. “Bana uyar.”

Jordan bu cephaneyi ona verdiğiğine pişman olacaktı. “Şimdi sıra şarabı koklamaya geldi.”

“Bu çok gerçekçi bir ön sevişmeymiş.” Nick barın üzerine baktı. “Orada hiç tek bir dikişte içilen şaraplardan yok mu?”

Jordan, dudaklarının kenarları seğirerek bununla başa çıkmaya çalıştı. *Gülme. Bu sadece onu teşvik edecek.* “Şarabın aromasını ortaya çıkarmak için kadehi hafifçe titretmelisin, sonra burnuna götürüp kokluyorsun.” Nick’in tekniğini izledi, düzeltti. “Kadehi burnunun ucunda uzun süre tutma. Koku alma sinirlerin zarar görür ve farklı aromaları anlayamazsın.”

Bir başka şüpheli bakış. “Koku duyularının zarar görmesi?”

Jordan, “Tekrar dene ve bu sefer bana ne kokusu aldığını söyle,” dedi.

Nick onun dediğini yaptı. “Şarap kokusu alıyorum.”

Jordan onun güvenini tazeler tonda gülümsedi. “İlk başladığımda ben de aynı şeyi söylüyordum. Şarap burnunun

gelişmesi, değişik aromaları ayırt etmeyi öğrenmek biraz zaman alır.”

“Pekâlâ, Uzman Hanım, sen ne kokusu alıyorsun?”

“Üzgünüm. Sen kendin tadıncaya dek hiçbir ipucu yok,” dedi Jordan.

“Şimdi, şaraptan bir yudum al. Yutmadan önce ağzında biraz gezdir. Normalde, istiyorsan tükürebileceğini de söyleyebilirim, ama bu şarabın şişesi bin beş yüz dolar. Tükürürsen, burada yirmi kişi kalp krizinden ölebilir.”

Şarabı tatmak için kendi kadehini kaldırdığında Nick’in yüzündeki şok ifadesini gördü. “Ne? Şişesi bin beş yüz dolar mı?”

“Hı hı.” Jordan kadehini kaldırdı. “Şeref.” Bir yudum alarak bütün rutini tekrarladı: emmek, gezdirmek ve yutmak. Kafa yapan sıvının sıcaklığı bütün vücudunda dolaştı, yarattığı mutluluk duygusu önce zirve yaptı, sonra yavaşça dindi. Nihayet, insanı hafifleten coşku duygusu geldi. Gün batımı kızılığı...

Gerçekten orgazmı andırıyordu.

Jordan gözlerini açtı ve kendisini izleyen Nick’i gördü.

“Bunu seyrettikten sonra bir sigara ve duşa ihtiyacım varmış gibi hissettim.” Bakışları her zamankinden daha sıcaktı. “Anlat.”

“Ne anlatayım?”

“Şarabı içtikten sonra normalde ne söylemen gerekiyorsa.”

"Ağzımda neler hissettirdiğini ve nasıl bir tadı olduğunu anlatırdım," dedi Jordan.

Nick'in gözleri onun dudaklarına kaydı. "Eee?"

"Çok büyük ve düzgündü. Gerçekten bir ağız dolusuydu."

"Şaka mı yapıyorsun?"

Jordan onun ifadesi karşısında kahkahayı bastı. "Hayır. Ciddiyim. Şarabı böyle tarif ediyorum. Birileri buna belli çağrışımları yakıştırıyorsa bilemem. Şarap çok tahrik edici bir içkidir."

Rafe Velasquez yanlarına yaklaştı. "Sevonne hakkında ne düşünüyorsun? Gerçekten ağız dolduruyor, değil mi? Büyük ve düzgün."

Nick homurdanarak, "Evet, herkes böyle anlatıyor," dedi.

Jordan açıkladı. "Şarap konusunda yeni."

Rafe Jordan'ı işaret etti. "Ah, iyi. Bu akşam kesinlikle doğru ellerdesin."

O anda Jordan, Xander'in kapıya yöneldiğini fark etti, gidiyordu. Harekete geçmenin zamanıydı.

"Xander'in yukarıya çıktığını görüyorum. Müsaade ederseniz iş konuşmak için onu biraz kenara çekeceğim. Kendi başının çaresine bakabilir misin?"

Nick'in tavrı öyle doğaldı ki, bunun Jordan'ın işaret olduğunu anlamadığını zannetti.

"Merak etme," dedi Nick. "Eminin sen gidince kendimi oyalayabileceğim bir şeyler bulurum."

Rafe onun omzuna vurdu. "Endişelenme, Jordan. Başını derde sokmamasını sağlarım."

“Teşekkür ederim, Rafe, çok iyisin,” dedi Jordan ve buna daha sonra iyice gülmesi gerektiğini düşündü. Nick’e döndü. “Birkaç dakika sonra görüşürüz, o zaman?” Plan, Nick’in, kayıt cihazlarını yerleştirdikten sonra yukarı çıkıp Jordan’ı terasta bulması şeklindeydi.

Her zamanki sakin ve sabit haliyle Nick Jordan’la göz göze geldi.

“Göz açıp kapayana kadar.”

ON BİR

Jordan, Xander'in cam merdivenden yukarıya çıktığını görünce arkasından seslendi. "Xander... bekle."

Xander basamakta geriye döndü. "Jordan. Bu gece keyfin yerinde mi?"

"Senin partinde mi? Her zaman." Onun durduğu basamağın hemen altına geldi ve elindeki kadehi işaret etti. "Bu arada, Sevonne olağanüstü. Bu akşamki tüm seçimlerini beğendim."

"Geçen yıl önerdiklerine dikkat ettim."

"Beni şımartıyorsun. Söz, şahane şaraplardan açılmışken, ilgin çekebilecek bir şey daha var."

"Nedir?"

Jordan bir basamak daha çıkıp onun yanında durdu. "2000 Château Pétrus."

Xander'in gözleri ilgiyle parladı. "Biraz daha açıklasana."

"Bir kasa, Sotheby's açık artırmaya çıkarıyor."

"Nerede ve ne zaman?"

Nisan'da Hong Kong'daydı, ama ona bunu şimdilik söylemedi. Nazlı davranması gerekiyordu. Bu, hiç yapmak

istemediği bir şeydi, ancak Xander'i Nick'ten uzak tutmanın en kolay yolu bu gibi görünüyordu. Derin bir nefes aldı ve söze girdi. "Terasta içki içerken bana katıl da, sana her şeyi anlatayım."

Batırmıştı.

Sesi aşırı yüksek çıkmış, sözler çok hızlı gelmişti. Yine de Xander teklifi düşünürken, Jordan sonsuzluk gibi gelen zaman zarfında soğukkanlı bir duruşla bekledi.

Sonunda Xander, bardağını onunkine dokundurdu. "Daha ne bekliyoruz?"

Durup Jordan'a yol verdi. Jordan, arkasını Xander'e döndüğünde nihayet yeniden nefes almaya başlayabilmişti. Gizli görevleri insanların nasıl başardığını merak ediyordu. İlk ve son görevinde neredeyse arı kovanına çomacağı sokuyordu. Daha düz ve doğal olmalıydı, özellikle Xander ile terasa çıktıklarında.

İyi ya da kötü, artık tek başınaydı.

*

Nick Jordan'ın ayrılışından sonra beş dakika kadar bekledi. Etrafındaki konukları nezaketle dinledi. Tanenler, nüanslar, yapılar ve Jordan'ın şarap hakkında anlattıklarının yarısı kadar ilgisini çekmeyen bir sürü ıvır zıvır konuşulurken, üzerine mümkün olduğunca dikkat çekmemeye çalıştı. Kadehindeki Chateau-Bilmem-Ne-Fransız-Süslü-Püslü-İvır-Zıvırı bitince, Rafe'ye tuvaletlerin yerini sordu.

Rafe, "Holden aşağı inince sağ kolda," dedi.

Nick bunu zaten biliyordu. İzin isteyerek odadan ayrıldı. Tuvaletleri geçerek merdivene doğru yöneldi. Eğer

biri onu görürse, iki kadeh içtikten sonra mağaraya benzeyen alt katta kaybolmuş bir davetli olacaktı.

Merdivenin diğer tarafında, Xander'in bürosuna giden holün ucunda durdu. Etrafta kimsenin olmadığından emin olunca devam etti. Solundaki oda bir kilerdi, bir sonraki, sağdaki odada ise binanın ısıtma ve soğutma sistemlerinin bulunduğu geniş bir işletme birimi vardı. Koridorun sonundaki kapıya vardığında kolu tuttu ve çevirdi.

Kilitliydi.

Bunu bekliyordu, ama yine de denemeye değermiş. Ceketini ve gömleğinin altından, kalçasına tutturduğu küçük keseye uzandı. İçinden maymuncuk setini çıkardı. Altı ay boyunca suçlu rolü oynamasının faydalarından biri de, kanun dışı yetenekler edinmesi olmuştu; Eckhart'ın basit, düz kilidinin kendine fazla zorluk çıkaracağını zannetmiyordu. Arkasında hiçbir kurcalama izi bırakmamak için kilide baskı uygularken ayrıca düz, cılız bir tork anahtarıyla müdahale etti. Sonra kilit pimlerini her seferinde bir tane olacak şekilde bir kurdanla yukarı itti. Son pim de yerine çıkınca tork anahtarını çevirdi.

Voilà.

Ofise girdi. Kapıyı arkasından kapadı ve kilitledi. Sonra ceketinin iç cebine baktı ve sağ kulağına minik bir alıcı taktı. "Jack. İçerdeyim."

Pallas'ın sesi, cızırtısız geliyordu. "Eckhart ve sen, sorsunuz anlaşıyor gibisiniz."

En azından, Jordan ile partiye geldikleri andan beri aktif olan, göğsüne bantladığı mikrofon çalışıyordu. "Bu

gece böylesine centilmence davrandığım için Eckhart çok şanslı. Yoksa, paltomu onun suratına fırlatır, minibüsün arkasına götürür ve FBI ajanlarıyla gevezelik edenlere neler olduğunu gösterirdim.”

“Bir de insanlar bana karamsar derler,” dedi Jack. “En azından şarap hakkında bir iki şey öğreniyorsun. Kendini geliştirme yolunda böyle bir zahmete girdiğini duy-mak çok güzel.”

“Senin cumartesi gecelerini özel görüşmeleri gizlice dinlemekle geçirmekten ne kadar hoşlandığını, bölge sav-cısı biliyor mu?”

“Savcı, cumartesi gecelerimi nasıl geçirdiğimi gayet iyi biliyor.”

Nick sırttı. Sonra odayı kolaçan edip işe girişti. Eckhart’ın odası, tıpkı Jordan’ın tarifiindeki gibiydi: Büyük bir maun çalışma masası, iki duvarda tavandan tabana kitaplıklar, güneybatıdaki köşede kilitli bir dosya dolabı ve ortala-rında bir kahve sehpa bulunan deri kaplı iki koltuk. Bu boşluğu beş böcek kontrol ederdi.

Gözleri duvarda, yere yakın bulunan, ilk anda görüle-bilen iki prizle tavanın tam ortasındaki cam avizeye yö-neldi. Başlamak için mükemmel noktalar. Bir tane kahve masası altına ve beşinci de Xander’in masası altına takı-lırsa, iyi olacaktı.

Nick, maymuncuk setindeki küçük tornavidayı çıkardı. “Hazır mısınız çocuklar?”

Kulağına, Jack’in “Hazırsınız,” cevabı geldi. “İlk böceği yerleştirdiğin an, ses kontrolü yapacağız.”

İki gece önce, Bordeaux'nun kapanmasından sonra, minibüste Jack'in yanında teknik ekip olarak çalışan Reed ve Jansen gelerek binanın dışındaki havalandırma ünitesine antenli küçük bir alıcı yerleştirmişlerdi. Alıcı, Eckhart'ın ofisindeki kayıt cihazlarından alacağı sinyalleri birkaç cadde çapındaki bir alana iletecekti. Onlar da izleme cihazlarıyla donatılmış minibüsle fazla göz önünde bulunmadan uzak bir noktadan çalışabileceklerdi.

Nick ceketinin cebinden ilk kayıt cihazını çıkardı, gösteri başlıyordu. "Ajan Simms beni duyuyor mu?"

VIP salonundaki barda çalışan Ajan Simms, "Buradayım," diye fısıldadı. "Eckhart ve Rhodes görüş alanımda. Şimdi merdivenden çıktılar."

Nick, sabırsızlıkla "Neden Jordan'ın mikrofonuna bağlı değilim, Jack?" diye sordu. Onun Xander'le konuşmalarını duymak istiyordu. Hem görevin güvenliği açısından, hem de....

Jack, "Deniyoruz," dedi. "Üçünüz üzerindeki mikrofonlar ve böcekler arasındaki sekiz farklı frekans üzerinde çalışıyoruz. Tamam, Reed'in dediğine göre şu an Jordan ve Eckhart'ı duyabilmen gerek."

*

Xander, VIP salonunu geçerken "Peki açık artırmadan nasıl haberdar oldun? Bir kasa 2000 Pétrus'un satışa çıkarılacağı hakkında hiçbir şey duymamıştım," dedi.

Jordan gizemli bir tavırla, "Kendi yöntemlerim var," dedi.

Aslında o kadar esrarengiz değildi; Northwestern'dan tanıdığı bir arkadaşı, Sotheby's'in şarap departmanında çalışıyor ve önceden haberdar olduğu pahalı şaraplar kataloglara girmeden Jordan'a haber veriyordu.

Xander'le beraber içki almak için barda durdular.

Kızıl saçlı barmaid "Nasıl yardımcı olabilirim Bay Eckhart?" dedi. Gözleri bir an için Jordan'ı süzdü.

Xander önden söylemesi için Jordan'a işaret etti. "Hangisi olsun?"

"Zor seçim. Biliyorsun ki hem Vineyard 29 hem de Quintessa'ya düşkünlüğüm var."

"Gözlerini kapat. Sana bir sürprizim olacak," dedi Xander.

Jordan, eğer FBI ile birlikte gizli bir tutuklama operasyonu içinde olmasa böyle durumlarla nasıl başa çıkacağını düşündü. Bir partide başka bir adamla beraberdi, üstelik Xander düpedüz onunla flört ediyordu. Nihayetinde, normalde davranma lüksü olmadığını anladı. Xander'i meşgul etmek onun o anki göreviydi. Bu yüzden mecburen gözlerini kapattı.

"Bu bir oyun, değil mi? Farkı anlamam için bardağıma on dolarlık bir şarap dolduracaksın," dedi Jordan.

Xander dudak büktü: "Sanki burada on dolarlık şarap satıyorum da... Peki. Gözlerini açabilirsin."

Jordan gözlerini açınca Xander'in iki kadeh kırmızı şarap tuttuğunu gördü.

Xander terası işaret ederek, "Gidelim mi," diye sordu.

VIP salonu ve ana salondan geçerek gidişlerini merakla izleyenler vardı. Terasa adım atar atmaz Jordan, açıkta duran omuzlarına çarpan soğuk havayı hissetti.

"Bu taraftan," dedi Xander. Balkonun Chicago Nehri'ne bakan kısmına yerleştirilmiş ısı lambasını işaret etti.

Tüm diğer konuklar içerideydi, Jordan aniden, kendilerini kimsenin görüp göremediğini merak etti. En azından Nick'in kendisini *duyabileceği* düşüncesiyle biraz rahatladı.

Xander kadehlerden birini ona uzattı. "Sevgililer Günü'nün kutlu olsun." Kadehini onunkine dokundurdu.

"Teşekkür ederim." Jordan bir yudum aldı. Koyu kırmızı meyveler, gül yaprakları, çikolata ve kırmızıbiber tatlarını aldı. "Bu, Vineyard 29."

"İyisin," dedi Xander.

"En sevdiklerimdendir. Şimdiye kadar tanımış olmam gerekirdi."

"Bunun ne kadar şahane olduğunu takdir edecek ölçüde kaç kişinin şarap bilgisi vardır acaba?" Xander parmaklığa yaslandı, bir kolunu onun yönünde uzattı. "Sanırım, kaç kişinin bunun ne kadar iyi bir şarap olduğunu anlamak için bunu almaya gücü yeter, daha iyi bir soru olur. Sen ve ben birçok konuda birbirimize çok benziyoruz, Jordan."

O kadar değildi. En başta, Jordan namlı haydutlarla içli dışlı değildi. İkiz kardeşi hariç. İkincisi, Jordan genellikle züppe görünmekten kaçınırdı; Xander'in ise bu kişilik özelliği hakkında endişesi daha azdı.

Konuyu değiştirmek için suya ve Chicago'nun gece siluetinin sudaki yansımaya baktı. "Buradan manzara bir harika."

Xander ona biraz daha yaklaştı, gözleri onun yüzünü hapse almıştı. "Evet, öyle." Yanaştı ve onun başıboş duran saından bir tutamını kulağının arkasına götürdü.

Jordan bu çıkmazdan ustalıkla sıyrılmanın yollarını düşünmeye başladı. Nick'in aşağında Xander'in bürosunda elini insani olarak mümkün olduğunca çabuk tutmasını umuyordu, zira burada, terastaki durum çok kötü, sıkışık bir hal almıştı. Normalde, adı çıkmış gangsterlerle ortak çalışan bir adamın kendisine olan dřknlyėğine cevap verme arzusunda hiç olmasa da kibarca Xander'e *yavaş, dostum* derdi. Fakat akşamın şartları ona biraz daha dayanmasını söylüyordu.

Kyle, sevgili kardeşim, eğer bundan sonra park cezası bile alırsan, seni hayatının kalan bölümünde Sawyer diye çağıra-ağım. Ayrıca babama, annemin sallanan sandalyesini, Danny Zeller'le WrestleMania oynarken senin kırđını ve suçu küpe-ğın üzerine attığını da söyleyeceğim.

"Beni şımartıyorsun, Xander," dedi Jordan. Çaktırmadan aralarına birkaç santimlik mesafe koydu. "Ama ıktı-ğın şu modelin resimlerini görmüştüm. Çok güzel."

Xander, "Haydi Jordan. Göz kamaştıran bir kadın oldu-ğunun sen de farkındasın. Eğer ıktığın adam bunu sana bu akşam on defa sylemediyse, gerzeğin teki olmalı."

"ıktığım erkek bu sohbeti yaptığımızı bilse muhte-melen bundan hoşlanmaz."

"Ama beni buraya çağıran sendin."

"Petrus'dan bahsetmek üzere."

Xander bunu duymazdan geldi. "Bana Petrus için bir e-posta atabilirdin. Bu akşam benimle yalnız başına konuşmak istedin. Ve sanırım nedenini biliyorum." Parmagını Jordan'ın yüzüne doğru uzattı ve yanağını okşadı.

"Xander," dedi sakın bir tonla. "Eğer seni buraya çağırma nedenimi yanlış anladıysan üzgünüm. Bu akşam Nick ile beraberim." Xander'ın elini kendi yüzünden indirdi.

Hüküm giymiş kardeşi olsun veya olmasın, bu para aklayıcı piç, ona bir daha dokunmayacaktı.

Jordan'ın tavrı karşısında Xander'in ifadesi allak bulak olmuştu.

"Affedersiniz, Bay Eckhart?"

Beklemediği bir kadın sesi karşısında Jordan irkildi. Döndü ve birkaç metre ileride, restorana giden holde duran kızıl saçlı barmaid/FBI ajanını gördü.

"Evet?" dedi Xander. Bölünmekten öfkeleniği belliydi.

"Zindanfelimiz neredeyse bitmek üzere. Onun yerine ne açmamızı isteyeceğinizi merak ettim."

Xander kaşlarını çatı. "Bu imkânsız. İhtiyaçtan çok daha fazlası olmalı. Bir dakikalığına affına sığınyorum, Jordan." Barmaidin üzerine doğru yürüdü ve yalnız konuşmak için onu kenara çekti.

Jordan onlara arkasını döndü. Nehre bakarak parmaklıkları kavradı ve rahat bir nefes aldı. Xander'in ofisindeki yerinden bir ajanın onu seyrettiğine dair bir hisse kapıldı.

Göğsüne doğru baktı, mikrofonun sutyeninde sağlam bir şekilde durduğunu gördü.

Kendi kendine, "İyi kurtarıştı, Brooklyn," dedi.

Xander ve barmaidin konuşmasının sonlanması birkaç dakikayı buldu. Barmaid ayrılınca Xander, Jordan'a doğru yürüdü. "Bunun ne demek olduğunu anlayamadım. Beşinci kez bu partiyi veriyorum. Ne kadar şarap sipariş edeceğimi biliyorum. Ona depoda her tür şaraptan bulunduğunu tekrar edip durdum, ama zinin bittiği üzerine inat edip durdu. Sonra birden, kapı arkasındaki raflara bakmayı unuttuğu aklına geldi." Gözlerini yuvarladı. "Havalı kaltak. Bu gecenin ardından onu kovacağım."

O havalı şu an seni dinliyor, diye düşündü Jordan. Ve çok uzak olmayan bir gelecekte seni büyük bir zevkle kelepçeleyecek.

Xander parmaklıkta onun yanında yerini tekrar aldı. Araya giriş, onun deminki reddedilişine gösterdiği tepkiyi soğutmuşa benziyordu. "Öyleyse, neredeydik?"

Jordan, "Pétrus'tan bahsediyorduk," dedi.

Xander başını iki yana salladı. "Bizden bahsediyorduk."

"Xander, biz diye bir şey yok."

"Olmalı. Bunu uzun zamandır söylemek istiyordum. Seni burada Stanton'la görünce, bunu daha evvel söylememekle ne büyük aptallık ettiğimi gördüm."

"Sorun da bu, Xander. Ben buraya Nick ile geldim."

"İkinizin uzun bir geleceği yok."

Jordan geri çekildi. "Bunu neden söylüyorsun?"

Jordan'a bir gerçeklere-dön bakışı attı. "Biraz daha kendi seviyende biri ile beraber olmak istemez misin?" Elini onun elinin üzerine koydu ve başparmağını onun parmakları üzerinde dolaştırdı. "Jordan, Nick Stanton bir hiç."

"Eğer ellerini kız arkadaşımın üzerinden çekmezsen kışını nehre atacak olan bir hiç."

Jordan'ı şaşırtan, sesin geldiği yöne baktığında, sağında duran Nick'in, onun tanıdığı umursamaz, hazırcevaplılığıyla meşhur adam olmadığıydı.

Bu adam kızgındı.

Nick'in bakışları karanlık ve göz korkutan cinstendi. Ancak sesi, sakinliğini koruyordu. "Seni arayan misafirlerin var, Eckhart."

Eckhart kımıldadı. Bir an Nick'i süzdükten sonra, çabucak oradan ayrılmanın yapılacak en güvenli hareket olduğuna karar verdi. Soğuk bir tonda, "Sohbetimizi sonra tamamlayabiliriz, Jordan," dedi. Kapıya yürürken Nick'in yanından geçti. "Beni gerçekten kızdırmaya başladın, Stanton."

Nick gözünü kırpmadı. "Güzel. Gecenin sonunda işi tamamlamayacağımı umuyorum."

Xander dönüp terastan ayrılırken kaşları çatıktı.

Nick, dikkatini Jordan'a vermeden önce onun gidişini izledi. Sonra ona baktı, sesi yumuşadı. "İyi misin?"

"Evet." Jordan rahat bir nefes almıştı. "Aramızdaki yakınlık giderek artıyordu!" Nick'in yüzündeki ifadeye baktı. "Bu bakış ne oluyor?"

"O benim *sakın-benimle-oynama* bakışım."

Jordan etkilenmiş şekilde başını salladı. “Fena değil.”

“Teşekkürler.” Nick hafifçe gülümsedi, ve yüzündeki karartı silinirken, gerginlik de yavaşça kayboldu. Bir kasını kaldırdı. “Kendine düşeni iyi hallettin.”

Evet, doğru, bu görevin üstesinden bayağı iyi gelmişti. Arı kovanına çomak soktuğu bölüm ve bir de sondaki, Nick’in onu Xander’in elinden kurtardığı kısım hariç.

Jordan, herhangi birinin dinleme olasılığına karşı, sözlerini dikkatli seçti. “Ben buradayken kendini meşgul edecek bir şeyler bulabildin mi?”

Nick ellerini ceplerine sokup serbestçe omuz silkti. “Dikkatimi dağıtacak birkaç şey buldum.”

Jordan gülümsemesine engel olamadı. Nick hep çaba harcamaksızın kendinden emin görünüyordu ve hiçbir şey onu telaşlandırmıyordu. “Bu, güzel.”

Orada durup birbirlerine bakarlarken, aralarına tuhaf bir sessizlik çöktü. Jordan’ın omuzlarının üzerinden soğuk bir esinti geçti. Artık görevleri tamamlandığından, FBI ile işinin bittiğinin farkına vardı. Gecenin sonunda o ve Nick ayrı yollara gideceklerdi. Sonra, Nick günün birinde kız arkadaşlarına anlatacağı kahrolası bir hikâye olacaktı.

Onlara Nick hakkında ne anlatabileceğini söylemek zordu. Muhtemelen beraber oldukları müddetin yüzde seksen yedisinde Nick’in kendisini nasıl kızdırdığından bahsederdi.

“Titriyorsun. İçeri girsek iyi olur,” dedi Nick.

“Girsek iyi olur.” Jordan’ın gözleri yeniden Nick’inkilerle buluştu. Ardından Jordan restorana giden kapıdan içeri

yürüdü. Nick'in kasten öksürdüğünü duyunca hafifçe arkaya baktı.

Nick elini uzatmış, bekliyordu. "Tatlım?"

Doğru. Jordan elini Nick'e uzattı. Nick'in tutuşu sıcak, sıkı ve güçlüydü. Jordan Nick'in yüzündeki tatminkâr bakışı yakaladı. "Bu akşam keyfin gayet yerinde, değil mi?"

Nick güldü, başını onaylamak için eğdi.

"Düşündüğümden daha fazla, Rhodes. Sana bu kadarını söyleyeyim."

ON İKİ

*V*IP salonunun uzak bir köşesinde, Xander Eckhart etrafında arkadaşlarıyla dikiliyordu. Jordan ve Nick'in yürüyerek bara gidişlerini seyretti. Nick'in söylediği bir şeye gülümseyen Jordan'ı gördüğünde gözlerini kıstı.

Xander gözünün ucuyla, Bordeaux'nun müdürlerinden Will Parsons'u yakaladı. "Bana biraz müsaade edin. Bir şeye bakmam gerekiyor." diyerek gruptan ayrıldı.

Xander yaklaşırken Will, "Şimdiye dek iyi gidiyor gibi gözüküyor," dedi.

Elbette, diye düşündü Xander. Bu akşam onunla olması gereken kadınla keyif çatan, şarapla hiçbir ilgisi olmayan, kiralık mülkler sahibi itin tekini seyretmek zorunda kaldığı kısım dışında.

"Bana Gil Mercks'i çağırmanı istiyorum," dedi. "Tatsız" durumlarda başvurduğu adamını kastediyordu. "Onu hemen görmek istediğimi söyle. Arka kapıdan girsin ve buraya geldiğinde beni cepten arasın. Konukların onu görmemesi gerek."

Will şaşırdı. “Bu gece Mercks’e mi ihtiyacın var? Bir güvenlik problemi mi? Mahzeni yeni kontrol ettim ve güvenlik görevlisiyle de konuştum. Hiçbir sorun yokmuş.”

Xander’in sevmediği bir şey varsa o da çok soru soran insanlardı. “Bu kişisel bir mesele. Sadece Mercks’i ara ve mümkün olduğunca çabuk buraya gelmesini söyle.”

*

Xander aşağıda, ofisinde bekliyordu. Mercks, ona bıraktığı mesajda beş dakika içinde Bordeaux’da olacağını bildirmişti. Bilgilendirmeye müteşekkirdi. Onu köşeye sıkıştırıp, heyecanla şaraptan bahseden bir sürü davetliden sıyrılması sadece birkaç dakikasını almıştı. Normalde böyle hayranlık gösterilerinden keyif alırdı, ama bu gece değil.

Koltuğuna yaslandı, elini saçlarına götürdü. Beş ay boyunca Jordan’a yaklaşmak için boşu boşuna fırsat beklemişti. Dükkânda, Jordan’ın Napa seyahatinden bahsettikleri o öğleden sonra eline fırsat geçmiş, ancak Jordan’ın asistanı tam zamanında gelip her şeyi berbat etmişti. Sonra da kardeşi Twitter numarasını yapmış, Jordan aile meselelerine dalmıştı. Uygun bir zamanın oluşmadığı birkaç hafta, sonra da iki ay geçince, mükemmel zamanı kendi belirlemeye karar vermişti; vereceği parti. Şarap, *onların* işiydi. Her şeyden önce, paylaştıkları bir tutkuydu. Jordan, tadım menüsünü gördüğünde ona söylemek istediklerini anlayacaktı, kendisi hiçbir şey söyleme lüzum duymadan hem de.

Mükemmel planları artık suya düşmüştü.

Xander, hayatının iş kısmını garantiye almıştı. Chicago’da en tepedeki restoran ve gece kulübünün sahibi idi ve bir

yıl önce bunların ötesinde de bazı atılımlar yapmıştı. Adı çıkmış, ancak nüfuzlu olan Roberto Martino'nun çok özel yardımı ile gece kulübü sektöründeki dört büyük bölgeyi daha ele geçirme planları yapıyordu: New York, Las Vegas, Los Angeles ve Miami. Martino, uyuşturucudan elde ettiği geliri, karmaşık bir düzmece şirketler grubu ağı içinde, Bordeaux'nun nakit akışına karıştırma faaliyeti karşılığında, Xander'in geliştirmekte olan projelerini finansal açıdan destekliyordu. Bu, Xander'in Los Angeles ve New York'da aldığı yerleri de kapsıyordu. Oralar-daki kulüpler bu yaz faaliyete geçecekti, ayrıca gelecek baharda da Chicago'da altıncı bir restoranı yenileyerek yeniden açacaktı.

Haliyle bunların karşılığında Trilani'yle ve farklı gece kulüplerinde dönen tüm paranın muhasebesi ve insanı kızdıran nakit azalışlarıyla başa çıkması gerekiyordu. Martino'ya verdiği hizmetin yasa dışı oluşu gibi küçük bir sorunu da vardı. İş paraya geldiğinde Xander kuralları eğip bükmekten hiç korkmamıştı; hatta bazıları onun bu konuda aşırı gaddar olduğunu söyleyebilirdi. Ona göre aldığı rüşvet, birkaç federal yasayı çiğnemeye değerdi. Ona göre dünya onun istirdiyesiydi ve onu Sancerre şarabıyla şapırdatarak yemeyi planlıyordu.

Diğer tarafta, kişisel hayatı aynı derecede zenginliklerle donatılmamıştı.

Zor beğenen bir adamdı. Elbette kulüplerine ve restoranlarına gelen çok sayıda görkemli kadının tadına bakmıştı, ama bunlar sadece duygusuz seksten ibaretti. Bugüne dek, hem iş becerisi hem şarap tutkusu açısından

kendi dengi kabul ettiği tek bir kadına rastlamıştı: Jordan Rhodes.

Günün birinde vâris olarak ona kalacak yarım milyar dolar da tabii ki durumu daha da tatlandırıyordu.

Parmaklarının ucunda bu miktarda bir parayla, Roberto Martino'nun finansal desteğine ihtiyacı kalmazdı. Bu, ömür boyu sürdürmeyi planlamadığı bir düzenlemeydi. Yani Jordan Rhodes ve onun o güzel, inanılmaz mirası, kesinlikle uğrunda savaşılmaması gereken bir sebepti. Her savaşta yapılması gereken ilk şey düşmanını tanımaktır.

Xander'in cep telefonu, düşüncelerini böldü. Cevap verdi. "Dışarıda mısın?"

"Arka kapıda," diye cevapladı Mercks.

"Oraya geliyorum." Xander etrafta kimsenin olmadığından emin olarak bürosundan çıktı. Merdivenin diğer tarafından konukların seslerini duyabiliyordu. Şansına, arka kapı, mahzen ve tadım odasının ters yönünde, koridorun sonundaydı. Böylece onu Mercks ile birlikte gören olmayacaktı.

Arka kapının yan tarafındaki güvenlik paneline şifreyi girerek alarmı sessizce kapattı. Kapıyı açtığı anda Mercks içeri girdi. Gözlükleri, dökülmeye başlamış kahverengi saçlarıyla ortalama görünümlü biriydi. Gri bir palto giyiyordu, tamamen zararsız bir görüntüsü vardı. Xander'e göre önemli olan da buydu.

"Bu biraz tuhaf oldu, Eckhart," dedi Mercks. Gözlüğü, sıcak havadan buğu yapmıştı. Çıkarıp atkısının ucuyla sildi.

Xander ona kendisini takip etmesi için işaret etti. "Bu, bekleyemeyecek bir şey. Beni izle, sana anlatayım." Öze dedektifine, ofisteki deri koltuklarından birinde, kahve sehpasının yanında yer gösterdi.

Mercks söze girdi: "Parsons bunun bir tür kişisel mesele olduğunu söyledi."

"Evet." Yokluğu dikkat çekmeden partiye geri dönmesi gerekiyordu. Xander hemen konuya girdi. "Burada sorun çıkaran bir adam var. Adı Nick Stanton."

"Ne tür bir sorun?"

"Bu akşam birlikte olmak istediğim kadınla beraber."

Mercks başını salladı. "Sana nasıl yardım edebilirim?"

"Onu takip etmeni istiyorum. Onunla ilgili bilinebilecek her şeyi bilmek istiyorum."

Mercks, gözünü kırpmadan, "Olmuş bil," dedi. "Bildiklerin neler?"

"Fazla bir şey yok. Gayrimenkul işi yaptığını söyledi. Mülk kiraya veriyor. Bu işte süre çok önemli. O ve kadın çok yakınlaşmadan senden bu işi halletmeni istiyorum. Bunun için bu akşam buraya gelmeni istedim. Şu andan itibaren onu izlemeye başlamanı istiyorum."

Mercks, "Beş dakika içinde dış kapıda hazır olabilecek bir adamım var," dedi. "Başlamadan önce açık olmanız gereken iki şey var: birincisi, bu tür izleme ve şecere çıkarma işleri ucuz işler değil."

Xander eliyle bunu geçiştirdi. "Para hiç problem değil. Bu kadın söz konusu iken hiç."

“İkincisi, bu adamla ilgili hiçbir şey bulamama ihtimali her zaman vardır. Bütün bildiklerine bakarsak, adam temiz.”

Xander, onu Jordan ile birlikte yakaladığında Nick’in yüzünde gördüğü karanlık ifadeyi düşündü.

Mercks’i ikna etmek için, “Bu adam izci falan değil,” dedi. “Bir şeyler bulacaksın. Her zaman bir şey vardır.”

ON üç

Nick kabul etmekten nefret ediyordu ama Huxley haklı çıkmıştı. Bütün gece insanlar onu dikkatle, merakla incelemişti. Sohbetlerde doğrudan onunla muhatap olup, kendisi ve Jordan'la ilgili, müdahaleci veya kaba olmadan türlü sorgulamalara girişmişlerdi. En çok, nasıl tanıştıklarını bilmek istiyorlardı. Sonuçta, eğer Jordan ondan hoşlandıysa, bu onlar için yeterliydi.

Nick bu tutumun, şarap konusuna da taşındığını fark etti. İnsanlar bir şarap hakkında kendi yorumlamalarından önce Jordan'ın tepkisini duymayı bekliyor, sonra neredeyse hep benzer fikirleri seslendiriyorlardı. Belki de Jordan'ın konuya hâkimiyeti gerçekten bu kadar iyiydi, ancak Nick bu fikir birliğinin, diğerlerinin Jordan'a olan hayranlıklarının hiç de azımsanacak derecede olmasından kaynaklandığını da düşünüyordu. Akıllı, güzel, inanılmaz derecede varlıklıydı (veya en azından bir gün öyle olacaktı), ailesi yakın zamanlarda kamuoyuna yansıyan bir skandala bulaşmıştı. Hangi dekorda olursa olsun, bu durum, onu ilginin odağı yapardı. Nihayetinde Jordan Chicago'nun şarap komününün sabit, temkinli halkaları içinde, bir yıldız gibi parlar olmuştu.

Xander'in partisi, onun her yıl takip ettiği büyük bir etkinlikti, ancak bu gece Nick ile birlikte üstlerine dikkatleri çekmeden oradan ayrılana dek dakikaları saymıştı. İki saatin ardından kendilerini bekleyen araca binerek arka koltuğa yerleştiler. Sürücü arka kapıyı kapatır kapatmaz Jordan, *bir şeyler* öğrenmenin merakı içinde ağzını açtı.

Nick elini Jordan'ın dizinin üstüne koyup bacağını sıktı. Jordan'ın gözlerine bakarken, açıkça anlaşılır şekilde başını iki yana salladı. *Sakın.*

Jordan ağzını kapattı ve ondan gelecek bir sonraki işareti bekledi.

Sürücü arabaya bindi, onlara dikiz aynasından baktı. "Evinize mi Bayan Rhodes?"

"Evet." Nick onun adına cevap vermişti. Ona döndü ve ters giden hiçbir şey yokmuş gibi davrandı. "Bu gece iyi vakit geçirdin mi?"

Jordan'ın neler olduğu hakkında bir fikri olmayabilirdi, ancak havadan sudan bahsetmeye devam etmesi gerektiğini anladı. "Evet. Ya sen?"

"Şarap ortamına ilk katılımı çok ilginç buldum. İlginç demişken, Ethan ile üzerinde çalıştığımız proje var ya? Bu akşam ondan beklenmedik haberler içeren bir e-posta aldım. Sana göstereyim."

Telefonunu Jordan'a verdi. Jordan ekrana yazılmış bir uyarı notu gördü:

TAKİP EDİLİYORUZ.

BENİM DEDİĞİMİ YAP.

Sırtından aşığı inen bir ürperti hissetti. Kim takip ediyordu? Neden? Telefonu Nick'e geri verdi, kalbi hızla atmaya başlamıştı. "Bu beklenmeyen bir haber." Sesindeki sarsıntıyı giderebileceğinden şüphe ederek sessiz kaldı.

Nick beklenmedik bir şey yaptı. Uzanarak Jordan'ın elinin üzerine kendi elini koydu. "Ben ilgilenirim." Bakışındaki sakinlik bunu onaylıyordu. "Bana güven."

Jordan derin bir nefes aldı, ona güvendiğini hissetti. Nick'i o kadar iyi tanımıyor, doğrusu yaptıklarından da hoşlanmıyordu ancak önlerine çıkan sorun ne olursa olsun başa çıkabileceğinden kuşkusu yoktu. Elini olduğu yerde, onun elinin altında bıraktı.

Araç evinin önüne geldiğinde hemen aşığıya inme dürtüsüne karşı direndi. Onun yerine, şoförün ona imzalanmak üzere uzatacağı faturayı sabırla bekledi. İmzasını karalayıverdi, bir de bahşış ekleyerek panoyu geri uzattı. "Teşekkür ederim."

"Her zaman, Bayan Rhodes."

Şoförü beklemeksizin kapısını açıp aşığı indi. Bu, kiralık araç kurallarının hafifçe çiğnenmesiydi, ancak o anda şımartılan zengin kız rolünü oynamaktan daha önemli işleri vardı. Caniler tarafından takip edilmek ve yerel istihbaratta rol almak, onu önceliklerini değerlendirmeye zorluyordu. Nick'le kaldırımında karşılaştı, o da Jordan'la beraber inmişti. Nick onu kolundan tutup eve doğru yönlendirdi. Nick'in çaktırmadan arkalarına, caddeye doğru baktığını gördü.

Ardından Jordan'm kulağına fısıldadı: "Sakin adımlarla yürümeye devam et. Biz alelade bir çiftiz, partiden eve dönüyoruz."

"Lütfen bana neler döndüğünü anlatır mısın?" diye fısıldayarak cevapladı genç kadın.

"Sokağa bir araba girdi ve birkaç blok ötede bir evin önüne park etti. Sürücüsü aracı durdurdu, ancak aşağı inmedi. Böyle soğuk gecelerde insanlar kaloriferi açarak arabalarında oturmaz." Ön bahçe kapısını açtı ve Jordan'a merdivenlere doğru yol verdi. "Jordan, koşuyorsun."

Evet, doğru, adımları hızlanmıştı. Ön kapıya doğru merdivenleri tırmanmaya başladı. Bir yandan da sabırsızca fısıldadı: "Dışarıda hava on üç derece ve biz de Sevgililer Gününde beraber dışarı çıkmış bir çiftiz, hatırladın mı? Belki de benim karakterim ateşli seks bölümüne geçmeye can atıyor."

Nick onu en üst basamakta yakaladı ve kendine doğru çekti. "Hiç de fena fikir değil."

Jordan'ın kalbi daha hızlı atmaya başladı. "Ne yapıyorsun?" diye nefes nefese sordu.

Adamın gözleri alev alev yanıyor, ay ışığında yeşilin en harika tonuyla parlıyordu, niyetinde hiçbir yanılma yoktu. "Sonuçta bu, bizim kılıfımız."

"Beni burada öpecek misin? Şimdi mi?" diye fısıldadı.

Nick eliyle onun yanağını tuttu. "Evet. O yüzden bunu iyi yap, Rhodes."

Başka bir şey söylemeden, adamın dudakları, Jordan'ın dudaklarıyla birleşti.

Başta, Nick'in dudakları genç kadının dudaklarına nazikçe dokunduğundan öpüşme hafif ve alaycıydı. Jordan'ın cevap vermesi yarım saniye sürdü, ama sonra fark etti: Nick onunla oynuyordu. Tamamen *İpler-benim-elimde* rutini dahilinde kontrolü eline almaya çalışıyordu.

Canı cehenneme, diye düşündü. Eğer bu gizli operasyonda bir öpüşme olacaksa, bunu kitabına uygun şekilde yapacaktı.

Kollarını Nick'in boynuna doladı ve daha da sokuldu. Dudaklarını açtı ve onu öptü, yavaş yavaş ağızları yumuşamaya başladı. Nick'in donup kaldığını hissetti. *Ha ha, bunu beklemiyordu anlaşılan*. Sonra birden...Nick'in de onu öptüğünü hissetti.

Gerçek anlamda öpüyordu. *Vay bee*. Eli hâlâ onun yanağındaydı, dili etrafında dolanan dili sıcak sürtüşlerle solukluğunu kesmek üzereydi. Jordan ellerini onun saçlarına götürdü, Nick genç kadını tutup kapıya yapıştırdı. Jordan solukluğunun kesilmesini zorlukla önleyebildi.

Öpüşmeyi kesmeden onun omzundan sarkan küçük, gümüş çantasına elini attı ve içini karıştırdı. Anahtarları çekip aldı, kalçasının önünden uzanarak el yordamıyla kilidi açtı. Jordan kapının içeriye açıldığını hissetti ve solukluğa evin içine girdiler.

Nick kapıyı arkalarından kapattı ve ikisi de yerinden kıpırdamadı. Jordan'ı kolları arasına hapsedmişti, dudakları ancak bir santim uzaklıkta, gözlerinin içine bakıyordu. "Tüm sahte erkek arkadaşlarını böyle mi öpersin sen?" diye sordu.

“Tek sahte erkek arkadaşımın sen olduğuna bakacak olursak, evet,” dedi Jordan. Nick ondan lafın devamını beklerken, Jordan en masum yüzünü takındı ve kayıtsız, heyecansız görünmeye çalıştı. “Ne? Bana iyi yapmamı söyledin, ben de yaptım.”

Nick’in paltosunun cebinde duran cep telefonu, konuşmalarını böldü.

*

Çalan telefonun yol açtığı telaşla Jordan, Nick’in kollarının arasından sıyrılarak mutfağa gitti. Nick arkasından baktığında, köşeyi dönerken parmaklarını dudaklarına götürdüğünü gördü. Kendi dudaklarını hâlâ Jordan’da kalmış hissediyor, genç kadının alkollü tadını alabiliyordu. Cabernet, Pinot ve tüm diğer şarap zımbırtıları hakkında hiçbir şey bilmiyor olabilirdi, ancak öpüşme, onun tarif etmekte zorluk çekmediği bir şeydi: lezzetli, zengin ve kışkırtıcı.

Telefonu tekrar çaldı.

Doğru, yapması gereken işler vardı. Odaklanması gereken minik bir gizli görev... Arayanın Pallas olduğunu gördü, cevapladı: “Jordan’ın evine geldik.” Tanrı’ya şükür, göğsüne bantlanmış mikrofon, alıcıların kapsama alanı dışındaydı yoksa biraz önce minibüsteki dinleme ekibi kulak dolusu eğlenmiş olacaktı. “Her şeyi anlat.”

Pallas ona Eckhart ve Mercks arasında geçen görüşmenin ayrıntılarını anlatırken Nick paltosunu çıkardı, kravatını ve gömleğinin üst düğmelerini çözdü. Göğsündeki mikrofon ve bandı çıkarıp attı. Jack bitirince ona, “Buraya kadar siyah bir araba tarafından izlendik,” dedi. “Sürücüye bakamadım. Hâlâ minibüste misin?”

"Reed ve Jansen'i orada bıraktım, şimdi ofise geldim, seninle konuşurken sana uygun bir eşkâl üzerinde çalışıyoruz," dedi Jack. "Davis de yolda, geliyor. Onu aramanı istiyor."

Otuz saniye sonrasında Nick, patronuyla görüşüyordu.

Davis, "Pallas bana her şeyi aktardı," dedi. "Bu rezalet yüzünden listeme kimi alacağıma karar vermeye çalışıyorum."

Nick, "Xander Eckhart tepemde," dedi.

Davis, "Ona bağırمام ki," diye gürledi. "Huxley'ye ne dersin? Buna aylardır hazırlandı: Jordan Rhodes'u seçen o. Onunla Eckhart arasında romantik bir bağlantı olup olmadığına dair bir yazı-tura atılmış olsaydı çok takdire şayan olurdu."

"Romantik bağlantıları yok," dedi Nick. "Kabahati Huxley'ye atma, bunun olabileceğini hiçbir şekilde bilemezdi."

"Eckhart'ın senin peşine birini takmasının ne demek olduğunu biliyorsun."

Evet biliyordu. Nick bunun ne demek olduğunu, Eckhart'ın partisindeyken Pallas'ın onu aradığı andan itibaren biliyordu. "Nick Stanton rolünü beklenenden daha uzun bir süre oynamaya devam etmem demek."

Davis durdu. "Ayrıca yarın New York'a gidemeyeceksin."

Nick gözlerini kıstırdı. "Biliyorum."

"Çok üzgünüm, Nick. Seni bunun içine ben ittim ve şimdi annenin partisine gidemeyeceksin."

“İşin gereği bu. Biliyorsun, Mike, bunu yıllarca yaptın.”

“Yaptım. Biliyorum ki, bir süre sonra faturası çıkıyor. Altı yıl boyunca neredeyse aralıksız gizli çalışmak, çok uzun bir süre. Eğer bunda iyi olmasaydın seni başka yerde görevlendirirdim.”

İşinde iyiydi. Nick konuyu değiştirdi. “Eckhart’ın bizi takip ettirdiği bu Mercks hakkında ne biliyoruz?”

“Geçmişini araştırdık. Loop’ta özel bir soruşturma bürosunun sahibi. Hayli varlıklı bir müşteri portföyüne sahip.”

“Roberto Martino’yla bağlantısı var mı?”

“İzine rastlayamadık. Burnu koku alan ve rahatsızlık verici biri olabilir, ancak bir tehdit oluşturabileceğini düşünmüyorum.”

Nick bunu duyunca rahatladı. İsteddiği son şey, Jordan’ın evinin önünde kamp kuran kişinin Roberto Martino’yla bağlantılı olmasıydı.

Davis, “Tartışmamız gereken son bir mesele var,” dedi.

“Jordan.”

“Eckhart ile ilgili bu gelişmeden ötürü soruşturma-daki görevinin devam etmesi gerektiğinin ne anlama geldiğini anlıyor musun?”

“Evet.”

“Peki o?”

“Henüz değil,” dedi Nick. “Kapatır kapatmaz ona her şeyi açıklayacağım.”

“Bundan hoşlanmayacaktır.”

Hayır, hiç hoşlanmayacaktı. Ve bu, Nick'in yapmaya can attığı bir sohbet değildi, ama yapması gereken bir iş vardı ve bu da onun bir parçasıydı. Davis ile soruşturmayla ilgili birkaç ayrıntıyı daha konuştular. Sonra Nick telefonu kapattı ve mutfığa girdi, kötü haberleri aktarmaya hazırdı.

ON DÖRT

Jordan Nick'i beklerken iPhone'undan e-postalarına baktı. Bunu ilgisini çekmekten çok huy edindiği için yapıyordu, çünkü o an haber almak istediği tek kişi Nick'ti.

Nick mutfağa geldiğinde Jordan telefonunu kenara koydu. Gözleri, bir an için yukarıdan iki tanesi açılmış gömlek düğmelerine kaydı. Nick kravatını da gevşetmişti. Düzgün, bronz teni, Jordan'ın görüşüne açılmıştı böylece. Jordan silkindi. Evinin dışında kötü çocuklar vardı. İyi değildi. "Şimdi bana neler olduğunu söyleyebilir misin?"

"Dostun Xander, sorun çıkarıyor." Nick ona Eckhart'ın kendisini izlemesi için tuttuğu özel dedektiften bahsetti. Jordan bar taburelerinden birisine çöktü. "Xander'in herkesle yaptığı gibi benimle de flört ettiğini zannettim. Onun ciddi olduğunu hiç düşünmedim. Onu tanıdığım tüm günden beri, yirmi beş yaş üstü hiçbir kadınla beraber olmadı. Bunu kural edindiğini düşünüyordum."

"Görünüşe göre, sende bu kuralı bozmuş görünüyor," dedi Nick. "Ve şimdi bununla mücadele ediyoruz. Bu da beni bir sonraki adıma götürüyor: Takip edildiğim için,

bu gece evime gidemem. Nick Stanton ile Nick McCall arasında kesinlikle bir bağ olamaz. Burada sıkışmış bulunuyorum."

Jordan bir kaşını kaldırdı. "Anlıyorum."

Nick, "Sadece bu gece," dedi. "Yarın sabah büro alternatif ayarlamaları yapacaktır."

Jordan saate baktı. "Saat gece yarısını geçmiş. FBI hızlı çalışıyor."

"İçinde bulunduğumuz çıkmazı düşünürsek, hızlı olmalıyız. Yani, karakterlerimiz geceyi beraber geçirmeyi düşünmeseydi..." Sırıttı. "Bu adım için hazır olduğumuzu düşünmüyordum."

"Sanırım senin tarafında iyi bir düşünce. Yarından sonra ne olacak?"

"Şey, olaylar biraz karışıyor," dedi Nick. "Takip edildiğime göre, Eckhart'a şüphesini çekecek bir izlenim veremeyiz. Yani dinlemelerden bir kanıt elde edene kadar gizli görevimize devam etmeliyiz. Onun için, ben Nick Stanton olmaya devam edeceğim. Üniversite öğrencileri ve yirmili yaşlardaki gençlere mülk kiralayan bir gayrimenkul yatırımcısı. Ayrıca... senin erkek arkadaşın."

Jordan, "Flört ediyor numarası yapmaya devam mı edeceğiz?" diye sordu. "Yani, bu geceyle sınırlı kalmadan?"

"Evet."

Jordan, *kandır-ve-vur* rutinine yakalandığını düşünmeden edemedi. "FBI ile anlaşmam bir seferlikti. Şimdi oyunu benim üzerimden geliştiriyorsunuz."

Nick, "Oyunu Xander Eckhart değiştirdi," diye vur-guladı. "Üstelik hepimiz üzerinde. İnan bana, sana olan ilgisini biliyor olsaydık, böyle bir anlaşma için sana hiç gelmezdik."

Jordan dudasını ısırđı. Bunun için hâlâ suçluluk du-yuyordu.

Nick, "Seni suçlamıyorum," dedi. "Sadece neden bu durumda olduğumuzu açıklıyorum. Bu geceden sonra sen ve ben birbirimizi görmezsek bu, tuhaf karşılanacak. Ve tuhaf görünmemek, gizli görevin bir numaralı kuralıdır."

"Peki. Bunu kabul ettiğimi farz edelim. Beraber çıkma numarasını daha ne kadar sürdürmemiz gerekecek?" Su-samıştı, kalkıp mutfak dolabına doğru yürüdü. İki bar-dak çıkardı. "Su?"

Nick başını salladı. "Sana kesin bir zaman veremem, yine de çok uzun sürmesini beklemiyorum. Bir hafta? Belki biraz daha fazla? Eckhart'ın ofisindeki böcekleri-miz aracılığıyla kanıta ulaşmamız ne kadar zaman alırsa."

Jordan, buzdolabından iki bardağa da su doldurdu, bir tanesini Nick'in önüne koydu. "O zaman beni biraz bilgilendir. Üniversite öğrencileri ve yirmili yaşlardaki gençlere ev kiralayan gayrimenkul yatırımcısının sözde kız arkadaşı olarak neler yapmam gerekecek?" Suyun-dan bir yudum aldı.

"Benimle bol bol seks yapman gerekiyor."

Jordan suyu genzine kaçırdı, öksürmeye başladı.

Nick masumca göz kırptı. "Beğenmedin mi?"

Jordan ne diyeceğini bilemedi.

Nick gülümsedi. "Dışarıya karşı sürekli bir çift olduğumuz görüntüsü vermemiz gerekiyor. Xander, beni bu partiye getirmek için beş bin dolar harcayacak kadar benden hoşlandığını zannediyor ve ben de aynı derecede sana abayı yakmışım ki, Sevgililer Gününde seninle birlikte olmak için iş planlarımı iptal ettim. Eğer bütün bunlar gerçek ise, bir sonraki adımda sen ne yapardın?"

"Bilmiyorum... Muhtemelen kız arkadaşlarımı arar, yarın brunch'a çağırır ve onlara senin hakkında her şeyi anlatırdım."

"İşte bu."

Jordan vurgu yapmak için işaret etti. "Hayatta olmaz. Yardıma ihtiyacın vardı ve... ben de kabul ettim ama bu aramızda kalmalı. Arkadaşlarımı ve ailemi bu işe sokmak yok."

Nick bunu biraz düşündü. "Tamam. Dostlarımızı ve ailelerimizi bundan ayrı tutabildiğimiz müddetçe böyle davranacağım. Onlara yalan da söylememiş olurum." Tuhaf bir biçimde ciddileşti. "Ailemden bahsetmişken, sana söylemem gereken bir şey daha var ve hoşuna gitmeyecek."

Jordan'ın sevdiği bir giriş değil bu. "Neymiş?"

Nick eliyle çenesini ovuşturdu ve iç çekti. "Gerçekten hiç hoşuna gitmeyecek."

"Tamam, şimdi sinirlerimi bozmaya başladın."

Gözlerini kapattı. "Kardeşini pazartesi çıkaramayız."

Jordan bir an hiçbir şey söylemedi. Bu konuda aralarında şaka yapılamaz veya saçmalanamazdı. "Bana doğruyu söyle: Kyle'ı çıkarmaya hiç niyetlendin mi, yoksa

kendini Xander'in partisine götürmem için bunu uydurdun mu?"

"Kardeşini dışarı çıkarmak planın hep parçasıydı," dedi Nick. "Hâlâ öyle. Sadece henüz değil. Eckhart'ın gözü üzerimizde olduğu için, dikkatli davranmamız lazım. Durduk yerde, kardeşini normal tarihinden on dört ay önce salıvermek, yanlış kişinin doğru soruları sormasına yol açar."

"Kyle'ı erken çıkarmak daha önce seni rahatsız etmiyordu."

"Daha önce, evinin karşısında bir adam araba içinde oturup bizi izlemiyor ve benim geçmişimi eşelemiyordu."

Jordan kollarını göğsünde birleştirdi. "Belki öyle ama kardeşim ve ben, bu anlaşmanın ağır yükünü göğüsliyoruz. Size yardım etme sebebim Kyle. İstedığınız her şeyi yaptım. Senin kız arkadaşını oynamaya devam etmeyi bile kabul ettim, ki bunda da orijinal planın dışına çıktık. FBI'ın anlaşmada üstüne düşen payını yerine getirme sırası geldiğinde, nedense bir problem çıkıveriyor."

Nick usulca, "Kızgınlığını anlayabiliyorum, Jordan," dedi. "İnan bana, bu kimsenin istediği bir durum değil."

Nick'in cevabındaki tonlama, Jordan'm içindeki öfkenin artmasına sebep oldu. Jordan'ın mantıklı yanı bunun, onun hatası olmadığını anlasa bile Nick'e kızgındı, genel olarak FBI'a kızgındı, Xander'e ve hatta Kyle'a da kızgındı. Fakat o an en yoğun hissettiği şey yorgunluğuydu.

Ellerini saçlarına götürdü. "Sanırım bu gece nerede uyuyacağını göstermeliyim. Geç oldu."

Jordan, Nick'i misafir odasına götürdükten sonra ona iyi geceler dileyip odadan ayrıldı. Nick Jordan'ın holün parke zemininde uzaklaşan ayak seslerini ve kendi yatak odasının kapısını usulca kapatışının sesini duydu.

Kardeşini ilgilendiren haberlerden hiç de memnun kalmadığı belliydi, Nick bundan dolayı onu suçlayamazdı. FBI ile olan anlaşmada zoru göğüslediği doğrudu ama bazen işler böyle yürürdü. Zaten bunun için onu seçmişlerdi. Kardeşinin özgürlüğü ipin ucunda olduğundan, anlaşmanın maddelerini değiştirmelerinden ötürü onlara ne kadar kızgın olsa da tarafını değiştirmiyordu. Nick'in içindeki özel ajan bütün bunları biliyordu ve bu gece Eckhart'ın onlara nereden geldiğini anlamadıkları çelmeyi takmasının ardından operasyonu tamamen rafa kaldırmadıkları için çok mutluydu.

Buna karşın, içindeki adam, kendini bok gibi hissediyordu.

Nick bulunduğu odayı inceledi. Gözleri, yastıkların ve ipeksi bir mavi yorganı olan büyük boy yatağın üzerinde gezindi. Sağında ayrıca bir banyo vardı. Krem rengi mermerden yapılmış ve akla gelebilecek her türlü banyo malzemesiyle donatılmıştı. Son gizli görevinin parçası olarak kaldığı on metrekarelik hücreyi kesinlikle alt ederdi.

Rahatlamak için takımının ceketini çıkartıp o gece için son bir telefon konuşması yaptı.

Davis, "Peki, Jordan hâlâ işin içinde mi?" diye sordu.

“Tabii. Eckhart o kadar kolay sıyrılamayacak ama bir sorun var.” Nick yatağa yayıldı. “Bana borcun olan bir iyiliği istiyorum senden. Beni içine soktuğun bu karmaşa yüzünden büyüklüğü üç katına çıkan bir iyilik.”

Davis’in sesi şaşkın bir tondaydı. “Ne tür bir iyilik?”

“Ajan Griegs hâlâ işin içinde mi?”

“Evet. Neden?”

“Bu onu da ilgilendiriyor.”

Davis iç çekti. “Bu iyilik hoşuma gitmeyecek, değil mi?”

“Muhtemelen hayır,” dedi Nick. “Anneme telefon edip altmışıncı yaş gününe yetişemeyecek olmamın senin suçun olduğunu söylemen veya Griegs işini halletmen arasında kaldım. Sen seç. Yalnız seni uyarıyorum: annem İtalyan. New Yorklu bir İtalyan, ki bu, yüzde beş yüz İtalyan demektir.”

Davis kendi kendine küfretti. “Lanet olsun! Griegs’i halledeceğim.”

ON BEŞ

Nick sabah uyandığında etrafını hemen tanıyamadı. Mesleki bir risk. İpek yorganın çıplak göğsüne sürünmesiyle her şeyi hatırladı.

Jordan.

O sabah Jordan'ın ne kadar kızgın olabileceğini merak etti. Eğer Nick içe dönük, saklı duygularıyla temas halindeki tiplerden biri, yani bir *kadın*, olsaydı muhtemelen Jordan'm nefretinden kurtulmasının zor olduğunu farkına varırdı. Eğer böyle biri olsaydı, ayrıca kendisine, dün gece patronundan iyilik istemekle ne yapmak istediğini de sorardı.

Tanrı'ya şükür ki, öyle biri değildi.

Çünkü aksi halde, kendisine çenesini kapamasını, bunca lanet soruyu sormaması gerektiğini de söyleyecekti. Odaklanması gereken bir görevi vardı.

Dik oturdu ve Jordan'm uyanıp uyanmadığını düşünerek, odasının dışında herhangi bir ses olup olmadığını dinledi. Komodinin üzerindeki saate baktı, yediyi biraz geçtiğini gördü ve geçirdikleri uzun gecenin ardından Jordan'ın uyuyakalmış olacağına karar verdi.

Yorganı itti ve banyoya geçti. Hızlıca duş rutinini halledip önceki gece giydiği atlet ve külotu, başka seçeneği olmadığı için, üzerine geçirdi. Diğer lüks imkânlarına karşın, Palazzo Rhodes'da yedek erkek giyimi bulma şansı yoktu.

Aynaya baktı, tıraşı atlamaya karar verdi. Ön taraf-taki arabada oturup gözetleyebilecek herhangi biri için, Nick Stanton geceyi yatakta seksi bir hatunla yuvarlanıp durarak geçirmiş olması gerekirdi, sabah tıraş olmaktan daha önemli işleri vardı.

Nick Stanton şanslı bir herifti.

Diğer taraftan, Nick *McCall*'un yapacak işleri vardı, en başta birkaç telefon görüşmesiyle başlamalıydı. İçlerinde biri vardı ki onu çok korkutuyordu.

Aşağıdaki mutfağa indi, pahalı duran ama hiç kullanılmamış bir espresso makinesi gördü, sonra etrafa baktı ama evde kafein üretebilen başka hiçbir cihaz bulamadı. Bunun üzerine, lanet olası cicili bicili zenginler ve onların lanet zimbirtıları hakkında epey homurdandıktan sonra tezgâha oturup büroyu aradı.

Davis ona, "Sana Bucktown'da bir ev ayarladık," dedi. "1841 North Waveland, 3-A. İşine çok yarayacak; iki yatak odası ve bir çalışma odası var, gayet rahat. Şüphe çekmeyen, konforlu bir yer."

Nick, "Jordan Rhodes'un erkek arkadaşını gecekondu semtine itemeyiz, değil mi?" diye homurdandı.

"Senin gibi başarılı bir mülk yatırımcısı fakir semtlerde gezmemeli," dedi Davis. "Bu sabah içine ne kaçtı, gün ışığım?"

Nick oflamaya başladı. Lanet sorular. “Yalnızca sabah kahvemi içemedim, patron.”

“Mükemmel. Çünkü sen ve kız arkadaşın Starbucks’a kadar gideceksiniz ki, size orada yeni anahtarlarınızı vereyim. Jordan’ın evine iki cadde uzaklıkta bir tane var, Barry ile Greenview’un köşesinde. Pallas saat onda sizi orada bekleyecek, ne yapacağını biliyorsun. Araba anahtarların da var, yeni evinin park yerinde seni bir de Lexus bekliyor.”

“Kulağa, dünyadaki değerim yükseliyormuş gibi geliyor.”

“Derler ki, bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim,” dedi Davis.

Nick, patronuyla konuşmasını bitirince saatine baktı. New York’ta neredeyse sabah dokuzdu. Yani annesi kiliseye gitmek için evden çıkmadan onu yakalaması için az vakti kalmıştı. Kendini konuşmaya hazırladı ve numarayı çevirdi. Tanrı’nın cezası, Jordan’ın öfkesi yetmiyormuş gibi şimdi bir de annesinin hışmına uğrayacaktı.

Annesi ikinci çalışta telefonu açtı.

“Mutlu yıllar, Anne,” dedi.

Annesi, aşırı dramatik bir tonda, “Nick!” dedi. “Sesini duymak ne büyük sürpriz.” Sesini fısıltı tonuna düşürdü. “Bekle, öbür odaya gideyim.”

Biraz duraklama oldu, sonra kadın hatta geri döndü. “Tamamdır. Baban hâlâ partiyi bilmediğimi zannediyor. Hava alanında mısın? Anthony’yi ya da Matt’i ara da seni alıp doğru buraya getirsinler. En son güzel bir yemek yiyeli kim bilir ne kadar olmuştur.”

Nick gözlerini kapadı. Annesi onun en sevdiği Penne Arrabiatta'yı yapıyordu. Onu şimdi vurmalıydılar.

Ama kaçınılmaz olanı geciktirmenin anlamı yoktu. "Anne, bunu söylememin kolay bir yolu yok, ancak... Bugün gelmiyorum. Beni yeni bir gizli göreve verdiler, beklenmeyen gelişmelerden ötürü New York'a gelebilmem mümkün değil. İşim biter bitmez bir haftalığına geleceğim. Söz veriyorum."

Bekledi. Onun düşüncelerini duyabiliyordu.

Verdiğin sözler bugünlerde pek işe yaramıyor, değil mi?

Bu gerçeğin ta kendisiydi.

Sonunda, "Anlıyorum," dedi kadın. "Ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum, Nick. İşin önce gelir. Yapman gerekeni yap."

Nick ona, detaylara girmeden olayı en iyi şekilde açıklamaya çalıştı. "Benim planladığım bir şey değildi. Soruşturmanın dün gece bitmesini bekliyorduk. Sen de biliyorsun ki bir yolu olsaydı ne yapar eder, gelirdim."

"Üzülme," dedi annesi kısaca. "Diğerleri biraz hayal kırıklığına uğrar tabii, ama ben açıklarım. Açıkçası, sen gelmiyorsun diye kimse çok fazla şaşırmasın zaten." Konukları ağırlama hazırlığı için hızlıca izin istedi, çok geçmeden yine aramasını isteyip kapattı.

Nick telefonunu tezgâha bıraktı ve bir soluk verdi. Düz ve basit bir anlatımla, bu çok sıkıcıydı. Ona bağırması olmasını tercih ederdi; bununla başa çıkardı. Oysa sesindeki hayal kırıklığını duymak çok acı vericiydi.

Antrede Jordan'ın boğazını temizlediğini duydu. Dönüp baktı, orada olduğunu fark etmemişti.

Jordan sakarca yön değiştirdi. "Merdivenden inerken konuşmana kulak misafiri oldum." Yanındaki tabureye oturdu. "Annenin doğum günü bu hafta sonu mu?"

Nick başını salladı. "Altmışına giriyor. Ailem onun için büyük bir parti planladı."

"Benim annemden bir yıl sonra doğmuş. Annem bu haziranda altmış bir olacaktı." Devam etmeden önce tereddüt etti. "Dokuz yıl önce bir araba kazasında öldü. Belki de bunu biliyordur."

Aslında Huxley'nin topladığı dosyadan biliyordu. Jordan, annesi kaza geçirdiğinde İşletme Fakültesi'nde okuyordu. "Evet," dedi.

"Konu annelere geldiğinde ben biraz önyargılıyım-dır diyebiliriz ama benimkine altmışıncı yaş günü partisi düzenleyebilmek için her şeyimi verirdim." Jordan'ın gözleri ona takılı kaldı. "Bu hafta sonu eve gidememene üzüldüm." Elini çenesine dayayıp iç çekti. "Ne diyebilirim. Xander bir göt."

Nick gözlerini kırptı, sonra da güldü. Niyetinin tam da bu olduğunu fark edince göğsünde bir gerginlik hissetti. "Milyarderlerin vârislerinin göt sözünü kullanma iznine sahip olduğunu bilmiyordum."

Hafif bir gülümseyişle Jordan ona baktı. "Milyarderlerin vârisleri hakkında çok şey bilmiyorsun, değil mi?"

"Hayır." Aslında özellikle bildiği biri vardı. Kot pantolonu ve gözlerini inanılmaz derecede daha mavi gösteren uzun kollu denizci tişörtüyle çok şirin görünen biriydi.

Birden rahatsızlık hisseden Nick, uzaklara bakarak boğazını temizledi. Duygularından kurtuldu ve konuyu değiştirdi. "Kahveye ihtiyacımız var. İleri teknoloji ürünü espresso makinesini işaret etti. "Evde kahve hazırlamayı boş verip Starbucks'a koşmaya ne dersin? Saat onda orada olacak bir başka ajan yeni evimin anahtarlarını verecek. Senin teslimat için kontak kişisi olabileceğini düşünüyorum."

Jordan'ın gözleri açıldı. "Kulağa çok gizli ve dolambaçlı geliyor. Anahtarı kimden alacağımı nasıl anlayacağım? Bir tür şifreli kelime var mı?"

"Telaşlanma. O seni bulacak."

O anda kapı zili çaldı.

Jordan Nick'e baktı, o da aynı şekilde karşılık verdi.

"Bu sabah birini bekliyor muydun?"

"Hayır. Sen?"

İkisi de kıpırdamadı, zil tekrar çaldı. Arka arkaya iki kere.

"Her kimse, gitmeyecek." Nick ayağa kalkıp baldırındaki kılıftan silahını çıkardı ve pantolonunun arkasına soktu, oradan daha kolay ulaşılabilirdi. "Ben kapıya bakarken bana yakın dur." Jordan, Nick'i ön kapıya doğru takip ederken silahı işaret etti. "Sakin ol kovboy. Greenpeace için yardım toplayan zavallı bir adamda bir delik açmanı istemem."

Nick, "Dışarıda hava on beş dereceyken kapı kapı yardım mı toplanır?" diye sordu. "Hiç sanmam."

Kapı üçüncü kez çaldı.

Nick kapıyı gösterdi. "Evde kütüphanen, şarap mahzenin, uzay mekiği fırlatabilecek bir görüntüye sahip espresso makinen varken bir gözetleme deliğın yok. Kişisel güvenlik senin için bir öncelik değil mi?"

Jordan cevabı yapıştırdı: "Gayet iyi çalışan başka bir güvenlik önlemim var. Adı alarm sistemi." Kapının yanındaki paneli kullanarak alarmı kapatıp kilidi açtı. Yanına gelerek kapının arkasında duran Nick'e baktı.

Nick başını salladı.

Jordan kapıyı açtı

Ve paniğe kapıldı.

Melinda eşikte durmuş, titriyordu. "Kapıyı açman ne uzun sürdü öyle. İçeri gireyim, dışarısı buz gibi."

Jordan bir şey söyleyemeden, Melinda içeri girdi. Arkadaşı atkısını çıkarırken Jordan omzunun üzerinden baktı ve kapının arkasında duran Nick'i gördü. Çaresizce omuz silkti.

Kapıya yaslandı, kapıyı öyle açık bırakırsa Melinda'nın Nick'i görmesini engelleyecekti. Bu zamansız ziyaretin sebebi her ne ise, mevzunun kısa ve hızlı olmasını diledi. Onu, bulunduğu noktadan bir milim oynatmamalıydı.

Melinda, "Sorum şu," diye söze girdi. "Uzun, gizemli ve içi yanan kim?"

Jordan boştaki eliyle, yani ön kapısında ölümün pençesinde olmayan eliyle kayıtsızca işaret etti. "Şansımı 300 *Spartalı*'daki Gerard Butler'dan yana kullanacağım. Ya da ilk *Sex and the City* filmindeki çıplak adamdan."

Melinda, "Güzel cevaplar ama bugün ikisi de doğru değil," diye üsteledi. Büyük boy el çantasından katlanmış bir gazete çıkardı. "Daha bugünkü haber. *Sun-Times*'da Anne Welch'in Duyduklarım Gördüklerim sütunu, hafta sonunun özeti." Gazetedeki bölümü okumaya başladı. "Milyoner restoran işletmecisi Xander Eckhart'ın aşırı gösterişli restoran ve gece kulübü Bordeaux'daki yıllık yardım fonu etkinliğinde Memorial Çocuk Hastanesi için yüz bin doların üzerinde bağış toplandı ve bir kez daha Chicago'nun elitlerinin bir araya geldiği yer olduğu kanıtlandı."

Sonraki bölümü okurken vurgu yapmak için parmağını kaldırdı. "Sırtı açık görkemli elbisesiyle dikkat çeken şarap endüstrisi girişimcisi Jordan Rhodes, milyarder Grey Rhodes'un kızı ve adı beş ay önce dünya çapında manşetlere çıkan Kyle Rhodes'un kız kardeşi..." Melinda boğazını temizledi. "Şey, sanırım burayı atlayabiliriz, Twitter, hapis, vesaire vesaire. Ah, işte geldi: Bayan Rhodes partiye tanınmayan ama çeşitli kaynaklarca uzun, gizemli ve içi yanan diye tarif edilen biriyle geldi. Kaynaklar ayrıca çiftin birbirine gayet yakın durduklarını belirtiyor. Umalım ki, bu Rhodes kardeşlerin dişi olanı, aşkta, erkek kardeşinden daha şanslı olsun."

Melinda gazeteyi tekrar katlayıp soru soran gözlerle Jordan'a baktı. "Öyleyse tekrarlıyorum: Uzun, gizemli ve içi yanan kim?"

Jordan kendine lanet okudu. Çoğu vârisin lügatında bulunmayan aşırı alçaklık tanımları ve hakaretlerle dümdüz gitti. Melinda'nın cevap almadıkça milyonlarca yıl peşini bırakmayacağını biliyordu. İş kontrolünden çıkmıştı.

Kapıyı itip kapattı, Nick ortaya çıktı.

Nick sırtarak tanışma faslı için elini uzattı. "Nick Stanton."

Onun elini sıkarken Melinda'nın gözleri fal taşı gibi açıldı. "İlginç. Melinda Jackson." Bir metre elli santimlik boyuyla, Nick'in yüzüne erişebilmek için yüzünü yukarı kaldırırken adamın tıraşsız çenesi ve pantolonunun dışına sarkan gömleğine özellikle dikkat ediyordu.

Jordan'a dönerek çok şeyler anlatan bir sırıtışla gülümsemi. *Birisi do-lan-dı-rıl-dı.* "Kapıyı açmanın neden bu kadar uzun sürdüğünü anladım."

"Mel. Biz sadece..." Jordan yardım için Nick'e baktı.

"Espresso makinesini çalıştırmaya uğraşıyorduk," dedi Nick.

Melinda tek kaşını kaldırdı. "Siz çocuklar o işi böyle mi anlatıyorsunuz?"

Jordan, "Bu sabah buraya beni erkek arkadaşım hakkında taciz etmeye mi geldin?" dedi.

"Doğrusu, gazeteyi okuduktan sonra seni brunch için dışarı çıkarmaya gelmişim. *Arkadaşlığımın* devam ettiğini bilmiyordum. Öyleyse bize kendinden bahset, Nick. Ayrıntılara bayılırım, hele Jordan bugünlerde böylesine tedbirliken."

Nick ağzını açacaktı ama Jordan önünü kesti. *Bazı* kurallar koymalıydı: arkadaşlarına veya ailesine yalan söylemeyecek veya yalana olabildiğince az baş vurulacaktı. “Mel, aslında tanışma faslını biraz ertelememiz gerekiyor. Nick ve ben dışarıya çıkmak üzereydik. Seni sonra arayabilir miyim?”

Melinda onu şüpheli bakışlarla süzdü. “Feci derecede tuhaf davranıyorsun. Burada neler dönüyor?”

Nick, kurtarıcı olarak yetişti. “Benim hatam. Bir arkadaşım la kahve içmek için Jordan’ı da yanımda götürmek istedim. Arkadaşlığı devam ettirmek için sinsî bir çaba.” Kolumu Jordan’ın beline dolayarak onu kendine çekti.

“Ay, ne kadar şirin oldunuz” Melinda, Nick’e gülümsedi. “Başka bir zaman, o halde. Ah, buldum! Jordan cumartesi akşamı seni Corinnelerdeki yemeğe getirsin. Böylece aynı anda herkesle tanışmış olursun.”

Jordan başını iki yana salladı. Olmazdı, kesinlikle olmazdı, yoksa, o akşam tüm arkadaşlarına yalan söylemiş olacaktı. “Ah, ne yazık ki Nick’in cumartesi akşamı için planları var.” Dönerek ona baktı, bu sayede vücudu onun sert, gerçekten sert göğsüne çarptı.

Vay.

Gözleriyle Nick’e, oyuna devam etmesi için yalvarıyordu. “Biliyorsun, daha önce bahsettiğin, yapman gereken şey. Cumartesi.”

Nick, tereddütsüz devam etti: “Şu sana bahsettiğim şehir planlamacısı ile yapacağım görüşme. Hani bana Old Town’daki apartmanları inşa eden.”

Jordan orada onu öpebilirdi. FBI yalana ihtiyaç duyan herkesin imdadına yetişiyordu. Jordan omuz silkererek Melinda'ya döndü. "Lanet planlamacı..." Sevecen bir tavırla Nick'in yanağına vurdu. "Bu uzun, gizemli ve için için yanan adamı, arkadaşlarımla tanıştırmayı ne kadar istediğimi bilmiyor mu?"

Nick ona artık susması gerektiğini söyleyen bir bakış attı. Derhâl.

Jordan ellerini şaklatarak birleştirdi, buna itirazı yoktu. "Yani, seni kapı dışarı etmek istemem, Mel" Tabii ki istiyordu. "Ama gerçekten Nick ve benim çıkmamız gerekiyor."

Bir şekilde arkadaşını daha fazla aldatma veya oyun oynamadan dışarı çıkarmayı başardı ve bir iniltiyle Melinda'nın arkasından kapıyı kapattı. "Ona bu şekilde yalan söylemek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Cumartesi akşam yemeğine davet ettiği sırada bana yardım ettiğin için teşekkürler. Bu gizli servis ajanlığı benim işim değil."

"Sadece yirmi dakika daha katlanabilirsen, günün geri kalan bölümünde tüm gizli ajanlık sorumluluklarından kurtulmuş olacaksın." Nick, kapı yönünü işaret etti. "Starbucks. Ben ısmarlıyorum."

Jordan, "Bir şifre kelimesi veya başka bir şey gerekmediğine emin misin?" diye sordu. "Belki gerekebilir diye bir şifremiz olmalı."

"Başaracaksın, Rhodes. İnan bana."

Starbucks'a doğru yol alırken, Jordan evden birkaç cadde ileriye yaptıkları yürüyüş boyunca Nick'in sürekli etrafını kolaçan ettiğini fark etti, muhtemelen izlenip izlenmediklerini kontrol ediyordu. Şu anda yaşadığının kendi hayatı olması ne kadar gerçek ötesiydi. Bir sahte erkek arkadaş edinmek, en iyi arkadaşına yalan söylemek ve bir para aklayıcı tarafından tutulmuş, peşinde gölge gibi dolaşan özel dedektiflerden kaçmak...

Daha sade günlere geri dönmek, mesela dünyanın en ünlü internet teröristinin kız kardeşi ve bir milyarderin kızı olduğu günlere tekrar kavuşmak ne güzel olurdu.

Starbucks'a vardıklarında Nick kapıyı açıp ona yol verdi. Jordan içeri girdi, sıcaklığın rahatlığını hissedince çok ihtiyaç duyduğu kafein karışımının beklentisi içine girdi. FBI bağlantılarının kim olabileceği merakıyla içeri-rideki diğer müşterilere baktı. Sinirlerinin gerginliği ve heyecanının birleşmesiyle içine bir ürperti geldi, bugünlerde çok *belalı* biri olduğuna karar verdi. Onun bir FBI bağlantısı vardı.

Nick teslimatın nasıl yürüyeceği hakkında hiçbir şey söylememişti, dolayısıyla Jordan standart bir protokol izleyerek normal davrandı. Tezgâha giderek siparişini verdi. "Bir tane büyük boy, şekersiz vanilya soy latte lütfen."

Nick onun siparişini gülünç buldu. Tabii ki öyleydi.

"Bana yalnızca büyük bir kahve," dedi.

Jordan içeceğinin hazırlanması için yan tarafa geçtiğinde arkadan biri ona çarptı.

Omzuna dokunan ağır bir el, onu durdurdu. "Özür dilerim. Benim hatam," dedi bir erkek sesi.

"Önemli değil." Döndüğünde neredeyse siyah saçlı bir adam özür diler tavrıyla gülümseyip dışarı çıktı. Jordan paltosunun cebinden telefonunu çıkardı. Beklediği üzere, Melinda mesaj atmıştı:

BENİ ARA. NICK HAKKINDA TÜM DETAYLARI İSTİYORUM.

BU ARADA, ADAM ÇOK SEKSİ.

İçeceği hazırlandığında Jordan telefonunu cebine koydu. Nick, kendi kahvesiyle yanına geldi.

"Hazır mısın?" diye sordu.

Jordan kafasını dikti, şaşkındı. "Halletmen gereken bir işimiz yok mu?"

"Halloldu bile." Nick Jordan'ın eldivenli elini tutarak rahat tavırlarla kahve dükkânından dışarı çıktı. Seyreden herhangi biri için pazar sabahı kahve içmeye çıkmış sıradan bir çift gibiydiler.

Starbucks'ın önündeki caddenin köşesine gelince Jordan onu süzdü. Nihayet anladı. "Bana çarpan o adam."

"Evet. Anahtarlar paltonun sol cebinde."

"Aman Tanrım, bu çok iyi."

Nick kendinden emin, sırıttı. "Sana söyledim, Rhodes. Yaptığımız bu."

*

Nick Jordan'ı bıraktı ve onu daha sonra arayacağını söyledi. Önceki gece onları takip eden arabayı veya şüpheli

kimseyi görmediğinden, biz-aşık-çiftler-değil-miyiz öpücüğünden vazgeçebileceklerine karar verdi. Evin merdivenlerinden inerken de, takip edilmiş olmalarını dilediğini fark etti.İç dönük yanı, ki böyle bir yanı olmadığı için şanslıydı, bunun üzerinde durabilirdi tabii ama Nick böyle biri değildi, dolayısıyla düşünecek bir şey de yoktu.

Arabayı caddenin yarısını geçtiğinde fark etti. Bütün gece durduğu sokakta park halinde bekliyordu. Yürümeye devam etti; birinin kendini araba sürerken izleyip plakayı araştırması riskine giremezdi. Taksi bulmak için en yakın dört yol ağzına yöneldi, bürodan birinin gidip arabayı alarak evine, gerçek evine götürmesi için ayarlama yapmayı kafasına not etti.

Kolaylıkla bir taksi buldu, şoföre önümüzdeki bir veya iki hafta için oturacağı adresi verdi. Telefonuna baktı ve Huxley'den gelen iki mesajı dinledi. Onu bu göreve zorladığı, New York'a gitme planını bozduğu için özür üstüne özür diliyordu. Nick mesajları takdir etse de, gereksiz buldu. Kimse onu bir şeye zorlamamıştı, Chicago bürosundaki her ajanın, onun yaptığını yapacağından şüphe duymuyordu. Hepsinin işe başlarken kabul ettiği durumlardı bunlar. Eğer giriştiği gizli görevlerden ötürü şımartılmayı ve üzerine titrenmeyi bekleseydi gidip CIA'de çalışırdı.

Telefonu, tam paltosunun cebine koyarken çaldı. Kardeşi Matt'in aradığını görerek cevap verdi. "Arayacağın içime doğmuştu."

"Senin bir salak olduğunu söyleyen oldu mu hiç?"

Nick, ikisinin bildiği şaka karşısında sırıttı. O ve kardeşleri küçükken bir keresinde arkadaşları tarafından

ayartılıp, devre arasında “İskoç salaklar topa vurmayı bilmez” diyen Tommy Angolini’nin ikinci kattaki evine *kazara* üç futbol topu fırlatmışlardı. Tommy iki şeyde yanılmıştı: ilki, onlar sadece *yarı*-İskoç salaklardı, ikincisiyse, McCall kardeşlerin atletik güçlerini hafife almamak gerekirdi.

Doğal olarak bu eğlencenin sonunda Tommy Angolini onlarla dalga geçmeyi bırakmış, ancak bu olay babalarını çok kızdırmıştı. O dönemde NYPD’de çavuşluk yapan babaları, Nick ve kardeşlerini yakalamış, altmış üçüncü bölgeye götürmüş ve boş bir hücreye kilitlemişti.

Altı saatliğine.

O günden sonra McCall kardeşler, kanunlara saygılı yaşayan on, dokuz ve yedi yaşında çocuklar olmuştu. Bu hapis olayı sadece anneleri üzerinde travmatik bir etki yarattı. Altı saat boyunca ağlamış, babalarıyla konuşmamış, eve döndüklerinde lazanya ve cannoli yaparak onlara zorla yedirtmişti.

“Beni böyle çağıran son kişi, üç futbol topunun oturma odalarının camını kırarak içeri girişini seyretmişti,” dedi Nick.

Matt karşılık verdi. “New York’a gelmeyi beceremediğini gördükçe, çok fazla endişelenmiyorum. Dünyayı biyolojik silahların saldırısından kurtarıyor veya başkana düzenlenen bir suikastı önüyor olmalısın.”

“Hayır. Onlar önümüzdeki haftanın işleri.”

“Gerçekten, Nick... Annemin partisine bile gelemedin. Bunu aylardan beri planlıyoruz.”

Kendini rezil herifin teki olarak hissedenden Nick, dikka-tini dağıtmak için taksinin camından bakarken bir yan-dan da takip edilip edilmediğini kontrol ediyordu. “Bi-liyorum. Ama burayı terk etmemi imkânsız kılan bir iş çıktı Anneme kendimi affettirmek için bir şeyler düşüne-ceğim. Bana çok mu bozuldu?”

“Sana artık Arrabiatta sosu göndermeyeceğini söylü-yor,” dedi Matt.

Nick ıslık öttürdü. Yemek göndermeyi kestiğine göre, kendisine çok feci öfkelenmişti. “Bu çok kötü.”

“Bir kız arkadaş edindiğini veya evleneceğini falan açıklamazsan bir süre annemin kara listesinde olacaksın gibime geliyor.” Matt kıkırdadı. Kardeşlerin ortancası ve ailenin ara bulucusuydu. “Torun özlemiyle yanıp tutuşu-yor, biliyorsun. Ben bir kadınla bir yerde bir şeyler içtiğimi söylesem hemen Rahip Tom’u arayarak kilisenin evlilikler için hangi günler müsait olduğunu soruyor.”

“Ne yazık ki benim tarafımda bu aralar böyle bir ge-lişme yok, o yüzden bir süreliğine yerim galiba köpek ku-lübesi olacak.” Nick kendini, tuhaf biçimde, annesinin Jor-dan hakkında ne düşüneceğini merak ederken buldu. Onu milyar dolarlık mirasın mı yoksa mahkûm kardeşinin mi daha çok delirteceğini söylemek de çok zordu. Onun için fark edeceğinden değildi. “Bu işle ilgili projem biter bit-mez oraya gelmeyi planlıyorum. Eğer annem beni içeri al-mazsa, seninle beraber kapıyı kırabilir miyiz?”

“Tabii. Ayrıca annemi dert etme,” dedi Matt. “İstas-yonda rastladığım yeni bölge savcısı yardımcısı kızın ne

kadar şirin olduğundan bahsederim. Bu, onu senin baha-
nelerinden uzaklaştırıp biraz oylar."

"Teşekkürler. Merakımdan soruyorum, gerçekten bir
bölge savcısının şirin bir yardımcıısına rastladın mı?"

Kardeşinin sesi muzipti. "şirinden de iyi. Bilirsin yük-
sek topuklu ve gücün üniformasını giyen kadınların has-
tasıyım. Hey,Anthony de seninle konuşmak istiyor. Veri-
yorum."

Matt telefonu verirken Nick' boğuk sesler ulaştı, sonra
en küçük kardeşi telefonu aldı.

"Sana hiç salak olduğunu söyleyen oldu mu?"

şaka kaldığı yerden devam etti.

ON ALTI

*H*afta sonunun heyecanının ardından pazartesi normal rutine dönüş Jordan'a garip geldi. Mağazada bütün gün diken üstündeydi. Bir şeylerin olmasını bekliyordu. Olayın gidişatında sorun yaratan bir gelişme. Mesela Xander ofisindeki kayıt cihazlarını bulmuştu, Mercks, Nick'in gerçek kimliği hakkında ipuçları edinmişti, FBI sebebi her neyse, bütün şovu bitirme kararı almıştı.

Ama hiçbirisi olmadı.

Salı gecesi itibariyle, sonunda normal rutinine döndüğü söylenebilirdi, bir ilave ile: Nick her akşam dokuz buçukta onu DeVine Cellars'dan eve döndüğünde arıyordu. Onun aracılığıyla Xander ve Trilani'nin o sabah buluştuklarını öğrendi. Bu da öncelikle, Xander'in henüz şüphelenmediğini ve ikinci olarak FBI'ın tutuklamaları yapmak için kanıtlara ulaşma yolunda olduğunu gösteriyordu.

"Bu böyle sürerse, benimle daha fazla sürüklenmek zorunda kalmayacaksın," dedi Nick, alaycı bir tavırla ve yine gün içinde olağandışı bir şey olup olmadığını sordu.

Jordan, "Sürekli bunu sorup duruyorsun." dedi. "Güven bana. Olağandışı bir şey olduğunda arayacağım ilk

kişi sensin. Bütün bu hengamenin içinde kahraman olmak gibi yüce arzularım yok.”

“Sadece gözümü üzerinde tutuyorum, Rhodes.”

*

Ertesi gün Jordan şehir trafiğiyle boğuşarak MCC’ye döndü. Asansörle yukarı çıkarken *son ziyaretim geçen haftaydı, üzerinden bayağı zaman geçmiş* diye düşündü

Erkek kardeşiyle birlikte her zamanki masada, çelik barlarla kaplı kurşungeçirmez pencerenin önündeki yerlerini aldılar. Kyle Rhodes’u ziyaret ettiğinizde oturacağınız en iyi yer burasıydı.

Oturur oturmaz Kyle Jordan’ın kulağına eğildi. “Uzun, gizemli ve içi yanan kim?”

Jordan’ın ağzı açık kaldı. “Kes sesini. Magazin sayfalarını mı okuyorsun?”

Kyle parmaklıklara doğru uzandı. “Böyle bir yerde başka ne yapılır?”

“Pişmanlık duy. Hatalarını hatırla. Suça meyilli benliğini tedavi et.”

“Sorumu geçiştiriyorsun.”

Evet, geçiştiriyordu. Çünkü kardeşi, yalan söylemeyi hiç istemediği kişiler listesinde babasından sonra ikinciydi. “Önemli değil. Sadece Xander’in partisine götürdüğüm biri.” Ki bu adam aynı zamanda uzun, gizemli ve içi yanan biriydi. Söylenenlere göre. Ve sık sık onu gülümsetiyordu. Tirmalayamadığı bir kaşıntı gibiydi.

Kyle, "Beş bin dolara bahse varım. Öylesine bir adam değil," dedi.

Aniden, arkadaşları kara yılan dövmeli mahkûm Puchalski, yanlarına oturdu. Alınmış bir ifadeyle Jordan'a, "Uzun, gizemli ve içi yanan serseri kimmiş?" diye sordu.

Jordan ellerini açtı. "Cidden soruyorum. Burada herkes magazin sayfalarını mı okuyor?"

Puchalski Kyle'ı işaret etti. "Finans sayfalarını okurken Sawyer'dan yürüttüm. Gündemi takip etmem gerek." Göz kırptı. "Biliyorsun, sonsuza dek bu yerde kalmayacağım."

Gardiyanlardan biri, geçerken uyardı. "Çenene hâkim olup kurallara uymaya başlamadıkça, kalacaksın Puchalski."

Mahkûm hemen oradan uzaklaştı.

Kyle, kaldığı yerden devam etti. "Evet, artık büyük sır ifşa oldu."

Jordan, bu konuda, gerektiğinden fazla can sıkmaya başlayan kardeşine dik dik baktı. "Evet, doğru, onunla çıktım. Ah ne büyük bir şok." Sonra, bir şey takıldı aklına. "Dur biraz, babam dedikodu sütunundan haberdar mı?"

"Pazartesi günü geldiğinde bundan bahsetmedi. Magazin okuduğunu zannetmem." Kyle sandalyeye biraz yayıldı ve çenesini ovuşturarak düşünmeye başladı. "Bu ilginç bir durum, Jordo... Bu bilgiyi gizli tutmanın bedeli nedir? Çünkü buradan çıktığımda biraz paraya ihtiyacım olacak ve duyduğuma göre senin şaraplar hiç de fena iş çıkarmıyorlar."

"Kendine gel. Bana borçlusun."

Kyle doğruldu, öfkelenmişti. "Ne için?"

Jordan kollarını masada birleştirdi. "İkinci sınıftaydın. Bir gece yarısı annemin arabasını garajdan çıkarak, ehliyetsiz olarak Amanda Carrolllara gitmeye kalkmıştın. Geri dönerken babam bir ses duyduğunu zannedip bakacakken ben araya girdim ve arka sokakta garip birisini gördüğümü söyleyip dikkatini dağıttım. O benim odamın penceresinden bakarken sen içeriye süzölüp yanıma gelmiş ve 'Sana borçluyum,' demiştin. Şimdi borcunu ödeme vakti."

Kyle, "On yedi yıl önceydi bu," dedi. "Eminim bu tip borçların bir zaman aşımı vardır."

"O zamanlar hiç yalanlama, itiraz ve zaman aşımı duyduğumu hatırlamıyorum."

"Küçüktüm. Sözleşme geçersiz."

"Bu konuyu çarpıtmaya çalışıyorsan, sanırım doğru söylüyorsun." Jordan bekledi, sonunda onu çaresiz yakalamıştı. Üzerindeki turuncu renkli tulumun yarattığı intiba dışında, kardeşi gayet namuslu bir adamdı. Sözüne her zaman sadıktı.

Homurdanarak, "Pekâlâ," dedi. "Nihayet bir açığını yakalamıştım, Bayan Mükemmel. Otuz üç yılda ilk defa ve boşa gitti." Sırıttı. "İşin iyi tarafı, Amanda Carroll'a gitmek buna değerdı, yoksa bu duruma çok öfkelenirdim."

Jordan somurttu. Bilmediği neler vardı. "Mükemmel falan değilim. Sadece yakalanmamak konusunda senden daha iyiyim." Etraftakilere baktı. "Belki de sana birkaç tavsiye vermeliyim."

Kyle onaylayarak başını salladı. “İyi bir tanesi işimi görür.”

Jordan, “ Ben de daha... ne marifetler var, neler! ”

Ah. Neredeyse ağzından kaçıracaktı, konuşmasına dikkat etmeliydi.

Kyle, şüpheyile gözlerine baktı. “Sanki başka bir şey söyleyecektin.”

Gerçekten Jordan olabilecek en kötü gizli ajan ortağıydı.

*

Ancak perşembe günü Jordan’ın normal hayat akışı sona erdi.

Dükkânda kulüp üyelerine özel bir teslimat partisi vardı ve ortam müşterilerle doluydu. İki satış temsilcisi, Robert ve Andrea, kasada sürekli müşterilerle ilgileniyor, Martin ve Jordan ise barın gerisinde ve önünde içki doldurup, insanlara gece için açtıkları ilave şaraplar hakkında bilgi veriyorlardı. Saat dokuz buçukta, normalden yarım saat gecikmeli olarak dükkânı kapattıklarında, Jordan oldukça yorgun, ancak mutluydu. Tadım gecesinin satışları iyiydi. Şarap satmanın en uygun zamanı, insanlara birkaç kadeh şarap tattırdıktan sonrasıydı.

Dükkanı toparlıyorlardı; Martin temizlik yapıyor, Jordan satış fişlerini düzenliyor, Andrea bardakları kuruyor ve Robert da bulaşık yıkıyordu. Jordan’ın cep telefonu çaldı. Açmak için arka odaya yöneldi.

Telefonu açtığında, karşı tarafta Nick söylenip duruyordu. “Neden telefonunu açmıyorsun? Bütün gece sana ulaşmaya çalıştım.”

“Beş dakika öncesine dek dükkânda altmış kişi vardı. Çaldığını duymadım, duysam bile cevap veremezdim.”

“Dükkâna iki dakikalık mesafedeyim, arabayla geliyorum. Oraya vardığımda, cep telefonuna karşı olan dikkatin hakkında konuşacağız.”

“Hayır...dur.” Jordan, diğerlerinin duymaması için kapıyı kapattı. “Nick, dinle. Tükenmiş durumdayım. Bu akşam bir tadım partisi verdik. Dükkânda üç çalışanım var ve onların önünde flört rolü oynayacak enerjim yok. Bu konunun üstünde durmaya can atar gibi bir halin var ama bunu başka bir zaman yapıp yapamayacağımızı merak ediyorum. ”

Nick başta bir şey söylemedi. Cevap verdiğinde ise sesinde şüpheli bir ton vardı. “Tadım partisi nedir? Kulağa karmaşık geliyor ve kız arkadaşımın katılmaması gereken bir şey gibi geliyor.”

“Kulüp üyelerinin şaraplarını kendi aldığı bir parti. İnsanların değil.”

Nick yatışmış göründü. “Hmm. Hiç kimse anahtarlarını balık çanağına veya başka yerlere koymadığı müddetçe ha?”

Jordan gülümsedi. “1970’lerden haberdarsın demek? Sanırım artık kol saati koyuyorlar, anahtar değil.”

“Bunu nasıl bildiğini bilmek dahi istemem.” Nick durakladı. “Cidden, nereden biliyorsun bunu?”

“Oprah’ta görmüştüm.” Jordan, masasına oturdu. “Bu acelen nedir peki?”

“Birisi gün boyu beni takip etti.”

Jordan ciddileşti. "Başımız dertte mi diyorsun?"

"Hayır, aslına bakarsan bu iyi bir işaret," dedi Nick. "Eckhart'ın adamı gitgide daha çaresiz kalıyor. Üzerime atacak hiçbir pislik bulamıyor. Takibe devam ettiğine göre, her şeyin iyiye gittiği izlenimini vermeliyiz."

"Yani?"

"Yani bir kez daha buluşacağız. Yarın hafta sonu. Nick Stanton senden hoşlandığına göre, seni tekrar görmek isteyecek. Gecikmeden."

"Nick Stanton, olağan ilişki oyunlarını oynamıyor. Bu adamdan hoşlandığımı düşünüyorum. Bir saniye bekle, ne yapabileceğime bakayım." Jordan telefonundaki takvime baktı. "Pazar öğle yemeğine ne dersin? Martin geldiğinde genelde yarım saat ara veririm."

Nick kendisine hakaret edilmiş gibi konuştu. "Bana pazar günü gündüz buluşması mı öneriyorsun? Tüm hafta sonu buluşmalarının en aşağılık olanı? Milletin çamaşır yıkamakla uğraştığı zamanı? Ben bir cuma veya cumartesi gecesi randevusu istiyorum. Nokta."

Oz Büyücüsü konuşmuştu.

Jordan, "Üzgünüm, ancak cuma akşamı babamla yemek yiyeceğim. Senin de bildiğin üzere, cumartesi arkadaşlarımla buluşuyorum," dedi. "İstersen, pazar gecesi dükkânı kapadıktan sonra buluşabiliriz."

"Jordan, son sekiz saattir her hareketimi izleyen bir adam var. Düzenli bir hayatı ve bir kız arkadaşı olan Nick Stanton'un cuma ve cumartesi geceleri evde oturduğunu görünce neler döndüğünü sorgulayacak. FBI bu düzeneğin

bir parçası olacak mucize arkadaşlar üretmez. Sahte evim ve sahte iş yerim haricinde gidebileceğim fazla yer yok çünkü tanınma riskini göze alamam. Her şeyin normal görünmesini sağlayan bir düzenin parçasısın sen. Bu yüzden ya cuma akşamı babanla olan yemeğin veya cumartesi akşamı arkadaşlarıyla olan programın. Sen seç."

Jordan dilini ısırdı, kısmen de olsa ona hak verdi. Yine de Nick, sahte bir erkek arkadaş için çok baskıcıydı. "Peki. Beni cumartesi akşamı al ve seni arkadaşlarımla yemeğe götüreyim. Onlara senin iş toplantının iptal olduğunu veya başka bir şey uydururum."

"Gördün mü? Zor muymuş?"

Evet, çünkü şimdi tanıdığı üç kişiye daha yalan söyleyecekti, ancak bunu daha sonra düşünmesi gerekiyordu. "Saat yedide evimde ol."

*

Jordan'la konuşması bittikten birkaç dakika sonra evine doğru giderken, Nick'in telefonu çaldı. Arayan Huxley'di, Nick'in yardım talebi karşısında Davis onu bağlantı olarak ayarlamıştı.

Nihayet. Nick bu telefonu bütün gün beklemişti. Cevaplarırken, "Artık numaramı unuttuğunu düşünmeye başlamıştım," dedi.

Huxley, "Gecikme için üzgünüm," dedi. "Duruma bakılırsa Griegs'e kolay ulaşamıyoruz."

Doğruydı. "Peki durumumuz nedir?" diye sordu Nick.

"Kyle Rhodes, MCC'deki bazı mahkûmlar arasında pek sevilmiyor. Şimdiden birkaç kavgaya bulaşmış durumda.

Kışkırtan kişi gibi gözükmüyor ancak gardiyanlar yine de ona disiplin cezası uygulamaya başlamış. Parası olduğu için özel muamele bekleyenleri sindirmeyi umuyorlar.”

Nick, ilk kez Kyle Rhodes’a yakınlık duydu. İsteyerek işlediği bir suçtan hapse girmek bir şeydi, ancak içeride kendini savunurken disiplin koğuşuna atılmak başka bir şey. “Ama Griegs ona göz kulak olacak, değil mi?”

“Çalışacağını söylüyor. Ancak seni uyarmamı söyledi, yapabileceği fazla bir şey yok. Açıkçası, Rhodes da kötü durumunu iyileştirmek için çok çaba göstermiyor – tehdit edildiğinde kendini savunuyor. Griegs, bir kavga durumunda Rhodes’un birini yaralayabileceğini söylüyor. Her iki durum da iyi değil.”

“Evet, öyle.” Bu, Nick’in beklediği rapor değildi. “Kyle Rhodes, işleyen bir saatli bombaya benziyor.”

“Eğer patlarsa, Jordan Rhodes da bu anlaşmayı bırakır, gider,” dedi Huxley. “Kardeşini kontrol altında tutmak için bir fikrin var mı?”

“Her zaman fikirlerim vardır Huxley. Yakında konuşuruz.”

ON YEDİ

“ *B* ana arkadaşlarından bahseder misin?”

Jordan dönüp Nick’e baktı. Taksiyle gitmek istemesine rağmen, Nick kendi arabasını kullanmakta ısrar etmişti. Duruma bakıldığında, o akşam mesai gecesinden sayıldığı için çok fazla içme niyetinde değildi. Üzücüydü çünkü Jordan yanında harika şaraplar getiriyordu ve Nick’in tokgözlü duruşuna inat içecekti. Bu şansı bir daha elde edemeyebilirdi. Xander’in gözetimiyle işler iyi gidiyor gibiydi, bu da flört tiyatrolarının çok uzun sürmeyeceğini gösteriyordu.

“Evet, Melinda ile zaten tanışmıştın,” dedi. “O da erkek arkadaşı Pete ile beraber orada olacak.”

Nick sordu: “Ne iş yapıyor?”

“Opera yazarlığı. Melinda’yla böyle tanıştılar; her ikisi de müzikal dünyasındalar.”

Nick şüphe ile onun gözlerine baktı. “Yemek sırasında kalkıp şarkı söylemeyecekler, değil mi?”

“Kaç şişe şarap içeceğimize bağlı.”

Nick, Brooklynli erkeklerin müzikalde işleri olmadığıyla ilgili bir şeyler mırıldandı. "Diğer çift kim?"

"Corinne bir lise öğretmeni ve kocası Charles da bir avukat."

En azından bu, Nick'in onayını elde eder gibiydi. "Bana daha uygun görünüyor."

"Herkesle ilgilenmeye çalış, tatlım," dedi Jordan. "İlişkimizin hangi döneminde olduğumuzu hatırla. Arkadaşlarımla tanışarak beni etkilemeye çalışıyorsun."

"Bu aşamada hiç başarılı olmadım." Nick düşündü. "Aslında bu aşamada hiç bulunmadım."

"Eminim bir akşamlığına başa çıkabilirsin. Sadece buluşmalarda yaptığın olağan şeyleri yap."

Nick gözlerinde aldatıcı bir pırıltıyla baktı.

Jordan, "Mesela bu hariç," dedi.

Charles ve Corinne, oğullarıyla birlikte Andersonville'deki üç odalı bir bungalovda yaşıyorlardı. Chicago'nun birkaç kilometre kuzeyindeki şirin, eski bir mahalleydi burası. Öndeki verandaya çıkan merdivenleri tırmanırken Jordan, Nick'in sağına doğru baktığını fark etti. Cad-denin aşağısından bir arabanın yaklaştığını gördüğünde Nick'in elini kendi belinde hissetti.

Ön kapıya gelene kadar sessizce konuştular. "Yine takip mi ediliyoruz?"

"Evet."

Genç kadın kapı zilini çaldı ve derin bir nefes aldı. Kendini Nick ve Jordan şovunun bir sonraki bölümüne hazırlıyordu.

*

Kapı açıldığında Nick yüzüne parıltılı bir sırıtiş kon-durmuştı. Onları siyah, düz saçlı bir kadın heyecanlı bir gülümseyişle karşıladı.

“Merhaba dostlar.” Kapıyı açık tutarak kendini ta-nıttı. “Ben Corinne. Seninle tanıştığırna sevindim, Nick. Duyduk ki.... Şey, dürüst olmak gerekirse, hakkında hiç-bir şey bilmiyoruz. Jordan bu konuda gayet sessiz. Me-linda ise herkese senin bir çeşit casus veya gizli ajan ol-duğunu söylüyor.”

Jordan bir çocuk botuna takıldı, eğer Nick onu kolun-dan tutmasa düşüyordu. Nick, ona bir bakış fırlattı. *Sakin ol.*

Corinne özür dileyip ayakkabıyı kenara itti. Bu sırada açık kumral saçlı, orta yapılı bir adam, mutfaktan çıkı-verdi. Adam kahkahayla Nick’e döndü: “Üstüne alınma, Mel bugünlerde herkesi casus veya gizli servisin adamı zannediyor. 24’ün dvdlerine müptela oldu.” Nick’in elini sıktı. “Pete Garofalo.”

Melinda, Pete’in omzunu dürttü. “Onun bir casus oldu-ğunu söylemedim, giyimi ve kirli sakalıyla James Bond’a benzediğini söyledim.”

Kırmızı-beyaz kareli önlük giymiş ikinci bir adam, Jordan’la Nick’e seslendi. “Duyduğumuza göre Melinda sizi pazar sabahı uygunsuz bir zamanda yakalamış. Ka-pıya bakmak bu kadar uzun sürdüğüne göre?” Salata için

maşaya uzanırken yüzünde arsız bir sırıtışla Nick'i selamladı. "Bu arada, ben de Charles."

Corinne, kocasını koridordan azarladı. "Charles Kim, sen nasıl bir ev sahibisin? En azından onu utandırmadan önce paltosunu falan alsaydın ya."

Melinda hala 24 üzerinde düşünüyordu. Pete'e, "Akşamları dizinin geri sayımı başladığında uzaktan kumandayı benden kaptığını artık göremiyorum," dedi. "Pazartesi akşamları sonuçlara hızlıca göz atman haricinde."

Sonuçlardan bahsedilince Nick sevindi. *Spor*. İşte şimdi şairane muhabbet edebileceği bir konu ortaya çıkmıştı. "Pazartesi akşamları futbolun sona ermesi çok kötü," diye Pete'e yakındı. "Basketbol her zaman var. Final Four için gözün kimde?"

Pete, Melinda'ya bakarken biraz utandı. "Eee, şey... Melinda sonuçlar derken *Dancing with the Stars* yarışmasından bahsediyordu."

Melinda araya girdi: "Pete, paso doblé dansı yaptıklarında izlemeye bayılıyor."

Pete, "Bu dans, boğa güreşindeki drama, oyunculuk ve ihtirası simgeliyor. Gayet erkeksi," dedi.

"Yıldızlı pullar, spreyle bronzlaştırılmış ten renkleri haricinde tabii," dedi Melinda.

Pete bunu duymazdan gelerek ellerini birleştirdi. "Senden ne haber Nick? Televizyondaki gerçekçi sanat gösterilerini sen de takip ediyor musun?"

Nick, Jordan'a baktı. Karakterinin, hem yıldızlı pullar ve sprey makyajlardan bahsedip hem de amigolar içermeyen

bir hobiye yalandan ilgi duyabilecek kadar kendisine tutulmuş olup olmadığına karar vermeye çalışıyordu.

Jordan, parmak uçlarına varana dek ayağa dikildi ve onun kulağına fısıldadı. "Endişe etme. Biraz dinlenmesi gereken bir şişe şarap gibi düşün. Bir saat kadar sonra yumuşayacaklar."

*

Yemek gayet sakin geçti. Jordan'ın arkadaşları, sıcak, samimi insanlardı. Nick, tatmin olmuştu; dışarıdan bakan bir göz için de, oradaki tüm insanlar için de, o ve Jordan, cumartesi gecesi dışarı çıkan basit, normal bir ikiliydi.

Nick yemek boyunca ara ara, merakla Jordan'ı inceledi. Onun için neyin *normal* olduğunu çözmekte zorlanıyordu. Bir hafta önce, Eckhart'ın bağış toplama gecesinde tamamen olması gereken kişiydi. Üzerindeki modacı tasarımı elbisesi, elinde birçok insanın haftalık kazancından daha pahalı şarabıyla Chicago sosyetesinin nadide insanlarını tavlama çalışıyordu. Şimdiyse, arkadaşlarının yanında gayet rahat davranıyordu. Üzerinde bir kazak ve kot pantolonla, içinde bomba patlamış bir Toys'R Us mağazasına benzeyen evde, ev yapımı pizza yiyordu.

Jordan onu şaşırtıyordu. Nick, Xander Eckhart'ın üzerine saldırdığı her şeyle başa çıkabilirdi. Para aklamalar, gizli operasyonlar, sahte kimlikler, evler, iş yerleri, arabalar ve gölge gibi kendisini takip eden özel dedektifler onu hiç telaşlandırmıyordu. Ancak Jordan, hali hazırda onu birden fazla kez savunmasız yakalamıştı ve Nick bunun tehlikeli olabileceğini iyi biliyordu.

İkisinin de onaylamadığı şu öpüşme, çok iyi bir örnekti.

Üzerine aldığı birçok görevden daha katlanılır ve kısa süreli olmasına karşın, bu, bitirmeye can attığı gizli bir görevdi. Hızlıca. İşler.... sarpa sarmadan.

Dikkatini Jordan'dan uzağa çevirdi, sağ tarafında oturan avukat Charles'a döndü. İki adam, Charles'ın savunma avukatlığı tecrübeleri üzerine konuştular. Nick, ortalama bir gayrimenkul yatırım uzmanının bileceğinden çok daha fazla hukuki bilgisi olduğunu sezdirmemeye çalışıyordu.

"Şirketiniz hep ses getiren davaları mı üstleniyor?" diye sordu. Charles, başta firmanın ismini söylediğinde tanıyamamıştı, ancak Chicago, birçok avukat barındıran büyük bir şehirdi.

"Tatminkâr bir pay alıyoruz," dedi Charles. "Yani, Roberto Martino duruşması kadar ses getirenleri kastetmiyorum. Benim şirketim onun gibileri temsil etmez." Ses tonunu düşürdü. "Bir keresinde Jordan'ın kardeşiyle, davasını almak için konuşmuştuk, ancak o, başka bir firmayla anlaştı. Gelişmeler gösteriyor ki, yazık oldu. Yani, Kyle, kimsenin incinmediği bir suçtan MMC'de on sekiz ay yiyor ama FBI ve savcılığın, ülkenin en adı çıkmış suç örgütünün başını tutuklayabilmek için hazırlıklarını tamamlaması yıllar alıyor. İşte bizim federal yargı sistemi-miz böyle çalışıyor."

"Charles." Corinne uzandı ve Jordan'ın olduğu yöne doğru anlamlı bir bakış atarak kocasının elini sıktı. "Kyle için endişe ettiğini biliyorsun. Bu akşam bu konuyu açmayalım." Gülümsedi. "Belki bize Jordan ile nasıl tanıştığını anlattırın, Nick."

Masadaki bütün sohbet durdu.

Açıkçası, Nick, birinin bu soruyu sormasının bu kadar zaman almasına şaşırmişti. Göz ucuyla baktığında, Jordan'ın gergin bakışlarla şarabını yudumladığını gördü. Onun, gecenin bu bölümünden ürktüğünü iyi biliyordu. Arkadaşlarına daha fazla yalan söyleyecekti.

Belki ona bu konuda yardım edebilirdi.

"Jordan'la iki hafta önce onun dükkânında tanıştık," dedi. "Büyük kar fırtınasının olduğu gece."

Pete güldü. "O berbat havada dışarı çıktığına göre çok feci şarap arzulamış olmalısın."

Nick ellerini uzatarak Jordan'ın parmaklarını kavradı. "Sanırım beni onun dükkânına bırakan kaderin daha büyük bir amacı vardı." Ona göz kırptı. *Bu, benim kontrolümde.*

Melinda yumuşadı. "Bu çok tatlı."

Corinne araya girdi. "Daha sonra ne oldu?"

Nick, Jordan'ın arkadaşlarına göz gezdirdi. Jordan'ın hatırına, doğruyu söylemesi gerekirdi. En azından gerçekten sapmayacaktı. "Jordan'a birkaç soru sordum, birkaç espri döndürdük ve özellikle Chardonnay hakkında iğneleyici bir yorum yaptığını hatırlıyorum. Ondan sonra neler olduğunu tam olarak söyleyemem ancak beş gün sonra kendimi Xander Eckhart'ın partisinde pembe bir içki içerken buldum."

Arkadaşları güldüler. Charles kadehini kaldırdı. "İşte böyle oluyor, Nick. Şirin bir gülümseme, birkaç akıllı sözcük ve beş yıl sonra böyle pazartesi akşamları futbol yerine *Dancing with the Stars*'ı seyretmeye başlıyorsun."

Pete kızgın bir ifadeyle "Hey, denemeden dalga geçmemelisin dostum." dedi.

Grup, Pete ile dalga geçerken, Nick, Jordan'ın masa altından dizini çimdiklediğini hissetti.

Bakışını korurken usulca, "Teşekkürler," dedi.

Ses tonunun her zamanki rahatlıkta çıkmasını sağlamak için olması gerekenden fazla çaba sarf etmişti.

"Her zaman, Rhodes."

*

Melinda ve Corinne, Jordan'ı mutfakta sıkıştırdılar. Jordan tatlının yanında ikram edilmek üzere getirdiği bir şişe Moscato d'Asti'yi açmaya çalışıyordu.

Melinda başladı. "Esrarengiz beyefendi, sanırım senden gerçekten hoşlanıyor."

"Katılıyorum," dedi Corinne. "Bu, birkaç zamandır etrafında dolaştığı görüntüsünü veriyor. Ondan hoşlandım. En önemlisi de bu."

Melinda, "Biz hoşlandık," diyerek vurguladı.

Jordan mantar açacağını tezgâha koydu. Arkadaşlarının heyecanı onu, önceki halinden daha berbat bir hale sokmuştu. Tabii ki Nick'ten hoşlanırlardı. Onları suçladığını söyleyemezdi, ancak Nick bu akşam, her zamankinden daha kalm bir cazibe bulutuyla örtülüydü. Ağzından çıkan kelimelerin dürüst olmasına özen göstererek yanıtladı: "Umarım benden hoşlandığı belli oluyordur. İnsanlar beraber çıkmaya başladıklarında olması beklenen de bu değil mi?"

“Çok tuhaf,” dedi Melinda. “Çok belli ki, bunu saklamaya çalışıyor. Yemek boyunca da sana gizli gizli öyle bakışları oldu ki.”

Corinne işaret etti. “Ben de gördüm!”

Jordan arkasına döndü. “Ben olağan dışı bir bakış hissetmedim.” Bir an bunun üzerinde düşündü. Nick eğer ona baktıysa, bu o akşamki rolünün bir parçası olmalıydı.

Corinne, “Sana Rhodes diye hitap edişi çok hoş,” dedi.

“Bu benim adım.”

“Evet, ama o söylediğinde çok tatlı bir etki yaratıyor. Muzip bir etki”

Melinda da aynı fikirdeydi. “Çapkınca.”

“Yaramazca,” dedi Corinne.

İkisi kıkır kıkır gülmeye başladı.

Ah, Tanrı aşkına! Jordan, Moscato’dan bir yudum aldı. Eğer Melinda ve Corinne, yemek sonrası sorgusuna daha fazla devam ederlerse, derhâl bir tane daha içmesi gerekecekti. Bir şey ele vermeden, ilgilerini dağıtmaya çalıştı. “Bakın, Nick, karmaşık biri. Onun her hareketinden bir mana çıkarmadan önce belki biraz demlenmeye bırakmamız iyi olur.”

Melinda “Jordan. Bizim karşımızda numara yapman gerekmez. Bu adamdan hoşlandığını itiraf etmen iyi bir şey.” dedi.

Jordan sıkıntıyla lafı çevirmeye çalıştı. “Şey, onu bu akşam buraya ben getirdim. Bu da her şeyi açıklıyor, değil mi?”

Corinne ve Mel fazla umutluydular.

Jordan, buradan çıkışı olmadığını ve gecenin kalamında da arkadaşlarının kendisini rahat bırakmayacaklarını hissetti ve pes ederek onlara istediklerini verdi. "Pekâlâ. Adamdan hoşlanıyorum, tamam mı?" Arkadaşlarına başka bir yalan daha söylemenin tetikleyeceği işi batırma duygusunun üzerine çökmesini bekledi.

Çökmedi.

Bu gizli servis-suç ortağı oyununu, görüldüğünden daha iyi oynuyor olmalıydı.

ON SEKİZ

“*N*e demek Stanton’da bir şey bulamadım?” Xander bilmek istiyordu. “Demek ki iyi gözlememişsin.” Mercks Xander’ın yarım yamalak bir adam takibinin saatine dört yüz dolar ödediğini düşünüyorsa, yanıliyordu.

Pazar sabahıydı. Mercks, göreve başlayalı bir haftayı geçmişti. Xander’in bürosunda yaptığı işleri masaya yatırıyorlardı. Mahzene yerleştirilen güvenlik sistemi sayesinde Xander’ın kendini güvende hissettiği tek yer burasıydı.

“Güven bana, araştırıyoruz.” Mercks, Xander’in masasının önündeki koltuklardan birinde oturuyordu. “Temel verilerden başladık: Nick Stanton’un sabıkası yok, kredi notu iyi ve ehliyet kaydı temiz. Bucktown’da kendine ait yarım milyon dolara yakın değeri olan bir dairede oturuyor. Ev kredisinin taksitlerini zamanında ödüyor. Vadesiz ve vadeli hesaplar, hisse senetleri, şirket hisseleri, esnek fonları da hesaba katarsan, bir milyon doları daha var. Ödenmemiş borcu veya bankalardan olağan dışı para çekimi yok.”

“Daha sonra kişisel bilgilere yoğunlaştık. Ailenin tek çocuğu, anne ve babası ölmüş. Önceden evliliği veya çocukları yok, en azından izine rastlayamadık. Philadelphia’nın dışındaki bir kasabada büyümüş ve daha sonra Penn State’e gitmiş. İşletme Fakültesi’nde idarecilik üzerine uzmanlaşmış. Akademik geçmişinde dikkate değer bir kayıt yok. Mezun olduktan bir sene sonra Chicago’ya gelip yerleşmiş.”

Xander “Ne işi yapıyor? Yani bu emlakçılık ya da sahibi olduğu her neyse, nedir?” diye sordu.

Mercks başını salladı. “Stanton, kiralık yerleri olan bir gayrimenkul yatırım şirketinin tek sahibi. Lakeview’da küçük bir büroda, gördüğümüz kadarıyla iki personeliyle beraber çalışıyor. Stanton her sabah sekiz buçukta ofiste oluyor, altıda çıkıyor. Saat bir civarında yarım saat yemek molası veriyor, Jimmy John’s’u tercih ediyor. Hindiyle biftek arasında tercih yapmakta zorlanıyor, bunu not etme gereği duymadık.”

Xander espriyi beğenmemişti, kaşlarını çatı. “Jordan’la arası nasıl?”

“İsteğiniz üzere, kendisini, verdiğiniz partiden bu yana takipteyiz. O geceyi Jordan’ın evinde geçirdi, sabah da birlikte dışarıda kahve içtiler. Onu tekrar dün akşam gördü; kızın Andersonville’deki arkadaşlarının evinde akşam yemeği yediler. Gece yarısı onu evine bıraktı ve ayrılmadan önce yirmi dakika kadar evde durdu.”

Xander merakla sordu. “Gece orada kalmadı mı?”

“Belki de kız yorgundu.”

“Belki de ondan sıkılmaya başlamıştır.”

Mercks omuzlarını silkti. "Kararını sen ver. Birlikteyken resimlerini çektik." Masaya bir zarf uzattı. "Kronolojik sırayla."

Xander, fotoğrafları çıkardı. Yığının en üstündeki, kabanın altından mor elbise gözüktüğüne göre Jordan ve Stanton'un parti gecesi çekilmiş resmi olmalıydı. Kızın evinin verandasında öpüşüyorlardı ve hiç de birbirlerinden sıkılmış halleri yoktu.

Diğer fotoğraflara yöneldi. Starbucks'tan çıkarken Stanton'la el ele tutuşan Jordan, yabancı bir ev, muhtemelen arkadaşlarının evinin önünde elleriyle Jordan'ın belinden tutan ve kulağına bir şeyler fısıldayan Stanton... Son resimdeyse, Stanton, evden ayrılırken Jordan kapıdan onu seyreliyordu.

Mercks, "O son resim dün gece çekildi," dedi.

Xander fotoğrafları zarfa yerleştirerek köşeye koydu. "İkna olmadım. Nedenini söyleyeyim. Bu şehirde birçok insan tanıyorum ve Nick Stanton'u soruyorum. Hiç kimse tanımıyor. Öyleyse ben bu şaraptan anlamayan bir adamın maviler içerisinden çıkarak Jordan'ın dükkânına yolunun düştüğüne ve onun ayaklarına kapandığına inanayım mı? Buna inanmıyorum."

Mercks, "İnsanlar hep böyle tanıştırıyor," dedi.

Xander vurgu yapmak için parmağını masaya koydu. "İnsanlar *Jordan Rhodes* ile her zaman bu şekilde tanışmazlar. Babasının bir virgül iki milyar doları var. *Milyar*. Ben bunu bir düzen olarak görüyorum. Stanton, kızın parasının peşinde. Muhtemelen hilekâr bir oyuncu veya onun gibi bir şey."

Mercks'e işaret etti. "Ben aksini söyleyene dek Stanton'un peşinde olacaksın. Bu hikâyenin devamı gelecek. Hisse-diıyorum."

*

Ertesi gün, Nick, sahte ofisinde koltuğuna yaslanmış dinleniyordu. Sırıtiyordu çünkü son gelen rapor hoşuna gitmişti. "Demek Eckhart benim Jordan'ın parasının peşinde olan bir hilekâr olduğumu sanıyor. Güzel. Bu onu bir süre daha oylar."

Ses kaydını dinledikten sonra Huxley'yi aradı. Ortağı, mide üşütmesini atlattıktan sonra her gün Bordeaux'dan iki cadde ileride bir kamyonetin içinde konuşlanıyordu. Geçmiş bir buçuk haftalık sürede iyi bir iş birliği geliştirmişlerdi: Huxley, kamyonet içinde Eckhart'ın konuşmalarını canlı dinliyor, sonra Nick'e dijital ses kayıtlarını, soruşturmada işlerine yarayacak bölümlerinin dakika ve saniye bilgilerini içeren notlarıyla beraber e-posta ile gönderiyordu.

Huxley kamyonette gündüz vardiyasını alıyordu. Beraber çalıştığı, gece ve sabah erken saat vardiyalarını yapan, Ajan Simms'in de içinde bulunduğu iki ajan daha vardı. Ajan Simms, Eckhart'ın sözü gereğince, partinin ertesi günü barmaidlik görevinden kovulmuştu. İkinci ve üçüncü vardiyaları alan ajanlar da aynı şekilde Nick'e dijital ses kayıtları gönderiyorlardı, ancak şimdiye dek bu konuşmalardan pek fazla bir kanıt çıkmamıştı.

Trilani ve Eckhart arasında ikinci bir konuşma kaydı olmuştu, soruşturma için iyi bir gelişmeydi. Ancak içeriği parlak değildi. Fakat Nick'in de bu düzmece ofiste

çalışırken yapacak bir şeylere ihtiyacı vardı; bu da onu yeterince meşgul ediyordu. Bu şekilde devam ettiler: Huxley bir kamyonette haftanın yedi günü Eckhart'ın şarap, gece kulübü ve restoranla ilgili saatler dolusu can sıkıcı konuşma kayıtlarını ayıklamaya çalışıyor, kendisi de boşu boşu bir ofiste haftada beş gün birlikte gayrimenkul işletmecisi Ethan ve asistanı Susie'yi oynayan iki stajyerle vakit geçiriyordu.

Nick, kendi ofisini, ön tarafta çalışan stajyerlerden ayrıran cam bölmeden baktı. En azından dizüstü bilgisayarlarından uzakta çalışma imkânları vardı. Yine de, Davis'in onlara gizli görevde çalışmalarını teklif ettiği andaki heyecanlarını hayal edebiliyordu. Sıkıcı bir büro işi, muhtemelen düşündükleri şey değildi.

Huxley, "Sen ve Jordan, ilişkiniz hakkında Eckhart'ı istediğimize inandırmaya devam ettiğiniz sürece her şey yolunda olur," dedi. "Yine de, bu gözetleme işini ve bütün bunlar hakkında yapılabilecek şeyleri bitirdiğimizde kendimi daha iyi hissedeceğim."

Nick elini saçlarına götürdü, aynı duyguları paylaşıyordu. Jordan ile ilişkisi, rahatını bozacak derecede gerçeğe yaklaşıyordu. Bu, başka zaman olsa, uygun bir bahane ile durumdan uzaklaşacağı bir noktaydı. Ancak Jordan'ın yanında kapana kısılmıştı. Yapabildiği tek şey, her zamanki gibi devam etmek, olayların gerçeğe dönüşmesine engel olan, esprili, hazırcevap, ancak bundan öte duyguları olmayan adamı oynamaktı.

Çünkü elinden başka bir şey gelmiyordu. Gizli görevdeki ajanlar, kendilerini bir olaya veya olayın içindeki kişilere bağlamazlardı.

Şikâyet etmiyordu, buna kendisi gönüllü olmuştu. Bulunduğu yere gelene dek çok çalışmıştı, Chicago bürosundaki en iyi gizli ajan olmak büyük bir başarıydı. Uzmanlık alanı, onu bürodaki diğer ajanlardan ayıran özelliğiydi. Bu farklılık olmasa, rozet ve silah sahibi, suratsız, alelade bir polis haline gelirdi. Kahretsin, Pallas olurdu.

Sadece bu bile, kafasını, oynadığı oyuna geri döndürmek için yeterli bir motivasyondur.

“Sen ve ben, ikimiz de, Huxley,” dedi ortağına. “Bu işi ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi. Hepimiz için.”

ON DOKUZ

Jordan, müşterilerine yalandan gülümsedi.
"Sizce nasıl?"

Yirmili yaşların sonundaki çift, birbirlerine baktı. Kadın, Chardonnay'i bardakta döndürerek, "Ben beğendim," dedi.

Adam da onayladı. "Ben de beğendim." Tattığım diğer Chardonnaylar gibi bir kıvamı yok. Bir şişe alalım."

"Harika." Jordan onlarla işi bitince kösedeki masalardan birinde oturarak şarap içen kırklarındaki kadın grubuna yöneldi. "Nasılsınız bayanlar? Şarap hakkındaki sorularınızı yanıtlayabilir miyim?" O masayı bitirip bir sonrakine geçti, oradan yeni müşterilerin gezindiği bölmelere, oradan da bar bölümüne, devamlı müşterilerinden biriyle ilgilenmek için koşturdu.

Adam, "Bu gece çok yoğunsunuz," dedi.

Jordan adamın satın aldığı dört şişeyi torbaya koydu. "Şikâyet edemem," dedi. Aslında şikâyet edebilirdi, kolay olurdu ama etmeyecekti. Müşterilerin yanında, asla.

Mide üşütmesi, DeVine Cellars'ı da vurmuştu.

İki satış temsilcisi de pazartesi den beri hastaydı. Bu da, Martin'le birlikte onların bütün işlerini aralarında paylaşmaları anlamına geliyordu. Normalde bu sorun yaratmazdı, ancak Jordan o sabah Kyle'ı ziyaret etmiş, dükkânı sabah Martin açmış, böylece kendisi de diğerlerine göre en yoğun olanı akşam vardiyasını tek başına üstlenmek zorunda kalmıştı. Saat beş buçuktan beri neredeyse sürekli koşturuyordu; yemek yememiş, tualete gidecek fırsat bile bulamamış ve çok dağılmıştı.

Bardan arka hole doğru geçerken yüzüne bir tebesüm daha kondurdu. Görüntüye göre otuz saniye kadar kimse kendisini çağırmayacaktı, işte aradığı fırsat buydu, koşmalıydı.

Ön kapıdaki çan öttü.

Şerefsiz. Eğer işlemeye fırsat bulamadan, bu siktiri boktan kapıdan bir siktiri boktan müşteri daha girerse, birisinin müşterinin çükünden tirbuşonu çıkarması gerekecekti.

Kapıya bakmak için köşeyi koşarak dönünce, uzun, sert bir cüsseye çarptı.

Nick.

Onu kollarıyla yakaladı. Alaycı bir tonla, "Birisi beni özlemiş sanki," dedi.

Jordan rica minnet bir yüz ifadesiyle. "Lütfen bana yardım et." diye konuştu.

Nick ciddileşti. "Hemen. Söyle."

"Teşekkürler." Jordan Nick'i döndürerek yüzünü dükkâna doğru çevirdi. "Burada dur. Kimse bir şey araklamasın veya kaçak şarap içmesin." Koridora doğru bir

adım atmıştı ki, geri döndü. “Ve hiçbir şeye dokunma,” deyip, tuvaletin yolunu tuttu.

Döndüğünde Nick, bıraktığı yerdeydi.

Kapıyı işaret etti. “Şu iki kişi el arabasıyla dükkâna girip, iki şişe şarap aldılar. Sorun olmaz, değil mi? Sadece pembe olanından aldılar, ben de sorun çıkmayacağını düşündüm.”

“Ha ha.” Jordan Nick’in etrafından dolaşıp, barın gerisine geçti. “Göz kulak olduğun için teşekkürler. Senin burada ne işin var?” Kendini kontrol etti, etrafında insanların olduğunun bilincindeydi. “Yani, bu çok hoş bir sürpriz, şekerim.”

Nick omuz silkti. “Bugün fazla mesai yaptım ve eve gidiyordum ki, kız arkadaşımı görme arzuma karşı ko-yamadım.”

İzleniyor olmanın şifresi, diye düşündü Jordan. “Yirmi dakika sonra kapatırım. Beraber bir şeyler yemeye çıkabiliriz.”

Nick saatini kontrol etti. “Daha akşam yemeği yemedin mi? Sen buradan çıkana dek saat dokuz buçuk olacak.”

Jordan’ın yüzünde tatlı bir tebessüm belirdi. “Eğer canım erkek arkadaşım bana temizlikte yardım ederse, *do-kuzu yirmi geçe* çıkarız,” dedi. Bara bir müşterinin yaklaştığını gördü, Nick’i kendi kendine homurdanır bir halde bıraktı. Birkaç dakika sonra döndüğünde Nick’i göremedi. Dükkâna bakındı, hiçbir yerde yoktu, ancak dükkândaki son müşteri ayrılmadan tam anlamıyla bu durumla ilgilenemedi.

Jordan kapıyı kapatıp gösterişli bir hareketle kilitledi. Bugünü de atlatmıştı.

Harika müşterilerine söyleyecek sözü yoktu, hepsi işi gücü takdir edilecek insanlardı, ancak bu akşam hiç gitmeyeceklerinden korkmuştu. Ön pencerelerin panjurlarını indirdi, dükkâna dönüp baktı.

Ne var ki, felaket çıkagelmişti.

Kapı çalıyordu. Gelen her kimse dükkânı kapattığını söyleyecekti ama camdan görünen, Nick'ti. Kilidi açtı ve onu içeri aldı.

Adam hâlâ homurdanıyordu. Huysuz ses tonuyla, "Bir deri bir kemik kalmışsın," dedi, "Annem seni görse, bir hafta lazanya yedirir." Nick'in elinde iki Portillo paketi vardı. "Milyarderin vârisi sosisli mi, hamburger mi, İtalyan bifteği mi seviyor, buradaki açık espriyi atlıyorum, bilmediğimden hepsinden birer tane aldım."

Jordan, kırmızı beyaz renkli torbaları görünce dizlerindeki yorgunluğunu anladı. En tatlı Chicago akşam yemeği. Ardından fısıldadı: "Lütfen içinde kızarmış peynir de olduğunu söyle."

"Evet, var."

Genç kadın torbaları elleriyle yırtacaktı neredeyse. "Sen bir ilahsın."

Şarap rafları arasına sokulmuş bir masa seçtiler. Nick pakettekileri çıkarırken Jordan açık bir Zindanfel aldı ve kendine bir bardak doldurdu.

"Sen?" diye sordu.

Nick kaşını kaldırdı. "Kızarmış peynirle şarap mı? Hayır teşekkürler."

"Şarap her şeyle gider. Çünkü şarap, günün sorumluluk kısmının bittiğini gösterir." Fiyakalı şarap doldurma merasimi bitince Jordan, seçeneklerini gözden geçirdi. Milyarder vârisleri kızarmış peynirin yanında en çok hamburger severdi. Yerine otururken mutlulukla iç çekti. Saatler sonra ayakları yerden kesiliyordu. Burgerden bir ısıklık aldı ve içinden gerçek bir inilti çıkardı.

Nick İtalyan biftekli sandviçini yerken gülümsedi. "Bu, Eckhart'ın partisinde içtiğin şaraba karşı gösterdiğin tepkiyi solladı. Chateau Seville miydi, her neyse."

"Sevonne. Bunun gibi burgerleri alt edecek şey görmedim. Çocukluğumda, neredeyse her cumartesi akşamı Portillo's'a giderdik." Bir lokma daha ısırarak gözlerini kapadı. "Tanrım, bunu yıllardır yememiştim."

Gözlerini açtığında Nick'in kendisini seyrettiğini gördü. "Ne var?"

"Sadece... bir şeyler yiyip içtiğinde, bu yüz halin." Durdu ve bir nefes verdi. "Boş ver. Neyi konuşuyorduk?"

Jordan, burgerini işaret ederek, "Yemek, şarap..." dedi.

Nick başını salladı. "Doğru. Demek şarap, günün sorumluluk kısmının bittiğine işaret ha? Dikkat çekici. Bunu bir stickera yazıp Maserati üzerine yapıştırmalısın."

Jordan gülümsedi. "Bunu aklımda tutacağım."

Nick, gazlı içeceğinden bir yudum aldı. "Şaraba olan ilgin nereden geliyor?"

Jordan, kızartmasını peynir sosuna batırdı. "Annem. Şarabın her şeyiyle ilgilenirdi. Ben lisedeyken babamın United Center'da bir locası vardı. Yaz aylarında hafta içi akşamları babam Kyle'ı alıp Bulls maçlarına giderdi. Beni de götürmek isterdi, ama maç seyretmek..." dudak büktü, "bana göre değil," dedi.

"Bir çelişki var."

"Ben de iyi şarapları hiç kaçırmadığın için aynısını senin hakkında söyleyebilirim."

"Hmm." Nick ikna olmamış görünüyordu.

Jordan hikâyesine devam etti. "Ben de böyle akşamlarda annemle birlikte yemeğe dışarı çıkardım. Annem buna kızların akşamsefası derdi. Yemekte benim bir kadeh şarap içmeme izin verirdi – ben de kendimi büyümüş hissederdim. Bundan babama veya Kyle'a bahsetmem yasaktı. Şarap bizim sırrımızdı, annemle paylaştığımız bir sır."

Şarabından bir yudum daha almadan önce gülümsedi.

Nick nazıkçe, "Annenin burayı göremediğine üzül-düm," dedi. "Eminim seninle çok gurur duyardı."

Jordan başını sallarken gözlerinin yandığını hissetti. Boğazını temizledi. "Bütün bunlar Kyle'dan daha iyi işler yaptığım için. O, Rhodes ikizlerinin çitasını çok aşağıya düşürdü."

Nick kahkaha attı. "Ben senin herkese kıyasla iyi olduğunu düşünüyorum."

Jordan şaşırarak geri çekildi. "Ooo. Bu gerçekten bir iltifat mıydı?"

Nick lokmasının ortasında durakladı, sanki ne söylediğinin farkına yeni varmış gibiydi. Bir an bekledi, lokmasını bitirdi, sonra omuzlarını silktilti. "Tabii ki. Ben dahi rolüm gerektirdiğinde düzmece kız arkadaşına iltifat edebilirim." Göz kırptı. "Ben sana tatlılıklar saçmaladığımda senin de beni duymam gerekiyor."

"Memnuniyetle." Jordan bir kızartma daha alıp ermiş peynir sosuna batırdı. "Peki sen? Sen nasıl kendini FBI'da buldun?"

"Ta on yaşımda hapse düştüğüm günlere rastlar."

Jordan güldü. "On mu? Nick, seni küçük baş belası. Ne yaptın acaba?"

"Çocuğun biri bize küfredince kardeşlerimle birlikte penceresini kırmıştık. O günlerde New York Polisi'nde bir çavuş olan babam, bizi karakola götürdü ve altı saat hücrede tuttu. Korkudan aklımızı kaçıracaktık."

Jordan gülerek, "Mutlaka öyledir," dedi. Sonra da "Özür dilerim. Eminim sizin için travmatik bir deneyim olmuştur." diye ekledi.

Nick, onun elinden kızartmayı aşırıldı. "Beni alaya alırsan, bunların hepsini ben bitireceğim."

Jordan'ın bakışı ciddileşti. "Seni dinliyorum."

"O gece eve döndüğümüzde babam kardeşlerimi ve beni karşısına aldı ve kendi davranışlarının New York Polisi'ne, bizim davranışlarımızın ise ona yansıdığını söyledi. Ve o andan itibaren kendimize, taktığı rozetin onurunu koruyacak şekilde çekidüzen vermemizi umduğunu belirtti." Nick durakladı. "Bir gün, onun kadar gurur duyacağım

bir şey olmak istediğimi hatırlıyorum. Aklıma kazınmıştı. Ben de üniversiteden hemen sonra NYPD'ye katıldım. Yeterince hoşuma gidiyordu, ancak beş yılın sonunda daha fazlasını istediğimi hissettim. Bu da beni FBI'a getirdi. Akademiden mezun olunca beni Chicago'ya atadılar. Sadece üç yıllığına burada kalacaktım, ancak burayı sevdim. Ailemden bir parça uzakta olmak çok da kötü bir şey değil."

Jordan bardağındaki şarabı döndürüyordu. "Sen hep böyle gizli görevlerde çalışırken senin hakkında onlar ne düşünüyor?"

Nick kıkırdadı. "Annemi dinlemen lazım." New York aksanıyla taklide başladı. "Oğlum, FBI ajanı, ona yükledikleri onca ağır, önemli görev arasında beni aramaya vakti olur mu? Bir gün *öleceğim* ve onun haberi olmayacak."

Jordan, Nick McCall'un gerçek dünyasına inen bu sohbetten aldığı keyifle güldü. Şimdiye dek esrarengiz biriydi. "Bahse girerim hepsini özlüyorsun."

Nick omuz silkti. "Tabii. Yalnız bu gerçeği kardeşlerimden saklamaya çalışıyorum. İlişkimiz içnelemelerle, birbirimizin sürekli canını sıkmalar üzerine kurulu."

"Ah, sanırım bu ilişki türünü tanıyorum," dedi Jordan. Onun da Kyle ile olan ilişkisi, dışa vurulan duygular üzerine kurulu değildi.

Yemek bitince Nick, dükkânı temizleme işinde yardım etmeyi önerdi.

"Bana yardım etmen gerekmez. Şaka yapıyordum."

“Bırakayım ve bu ağır işi tek başına yap, öyle mi? Bizi izleyenlere karşı sana destek olan bir erkek arkadaş görüntüsü çizmem gerek.”

Jordan ona bir bulaşık havlusu uzattı. “Öyleyse bütün bu kirli kadehleri yıkamakla başlayabilirsin.”

İkisi beraber dükkânı hızlıca temizlediler. Nick ön tarafta park etmişti. Jordan’ı dört cadde ilerideki evine bıraktı. Onunla kapıya kadar yürümekte ısrar etti. Jordan Nick’i her zamanki gibi, sokakta park etmiş arabaları kontrol ederken buldu.

“Takip edildik mi?” diye sordu.

“Aslını istersen, sanmıyorum,” dedi Nick. “Rahatız.”

“Güzel.” Jordan basamakların üzerinde durdu. Ay ışığı altında, ön sundurmada dururlarken, bunun Nick ile geçirdiği ilk gerçek gece olduğunu anladı. Onları takip eden özel dedektif yok, arkadaşlar yoktu, Xander Eckhart yoktu. Sadece ikisi vardı.

Neredeyse gerçek bir flört akşamıydı.

“Akşam yemeği ve bana yardım ettiğin için teşekkürler.” dedi Jordan. Durakladı, söyleyeceği şeyin gerçekliğinden şaşkına dönmüştü. “Bu akşam gerçekten çok güzel vakit geçirdim.”

Jordan’dan gelen bu sürpriz Nick’in yüzünü gülümsetmişti. O da bir adım attı ve merdivenin tepesinde onun yanına geldi. “Bu kadar şaşırmaya gerek yok. Ben hep kötü biri değilim, biliyorsun.”

Jordan alaya aldı: “Belki de çoğu zaman kötüsün.”

Nick kafasını kaldırıp, düşündü. "Çoğu zaman kötü-yüm demek. Sanırım ilerleme gösterdim."

Jordan, çok yakın durduklarını fark etti. Randevu-sonrası-onu-içeri-davet-et kapanışındaki gibi. Anlamsızdı. Aralarındaki ilişki tamamen gösterişten ibaretti.

Birkaç saniyeliğine ikisi de sessiz kaldılar. Gece, sokak ve kalan her şey hareketsiz duruyordu. Sonunda Jordan, evine doğru yöneldi. "Artık içeri girmeliyim. Sıfırın altı sıcaklıklar vesaire."

Nick de arabasını işaret etti. "Doğru. Benim de eve gitmem gerek. Düzmece işime gitmek için erken kalkıp zinde olmam lazım."

"Tamam o zaman."

"Harika."

İkisi de hareket etmedi.

Jordan, "Tekrar görüşürüz," dedi. Ayakları botların içinde donmaya başlamıştı, sırf bu sebeple dönüp evine meyletti, yoksa ayaklarını bir daha oynatamazdı.

Nick, elini yakaladı. "Jordan."

Adını çok kısık sesle söylemişti, gecenin sessizliği ol-masa, genç kadın onu duymayabilirdi bile. Döndüğünde, Nick'in kendi gözlerine bakıp bir şey arayan gözlerini gördü.

Derken, anın büyüğü bozuldu. Nick Jordan'a kısaca başını salladı, yine yüzünden ne düşündüğü belli olma-yan bir ifadeyle, "Seni sonra ararım," dedi. Elini bıraktı ve arkasına bakmadan merdivenleri indi.

YİRMİ

Ertesi sabah, Jordan, dükkândaki ilk saatini, sayım yapmak ve sonraki ayın siparişlerini distribütörlere yollamakla geçirdi. Cuma günü, aylar önce planladığı üzere, Napa Vadisi'ne gidecekti. Genelde iş için yılda üç veya dört kez şarap diyarına gitmeye çalışsa da, bu seyahat onu özellikle heyecanlandırıyordu. Dükkânının şarap kulübü için düşündüğü Cabernet şarabını üretecek yeni bir şarap evini ziyaret edecekti.

İlave olarak, Chicago'dan, FBI'dan, gizli görevlerden ve her şeyden uzakta bir hafta sonuna ihtiyacı vardı. Yalnız başına birkaç gün ona iyi gelecek, yeniden net düşünmesini sağlayacaktı. Belki de önceki gece Nick'in onu öpmeyi isteyip istemediğini düşünmekten kendisini alıkoyacaktı.

Birlikteliklerinde neyin gerçek, neyin sahte olduğunu ayıran çizgi belirsizleşmişti. Gerçek bir flörtün dün gece onu öpmesi; kapının önünde ruhsuz bir şekilde "Seni sonra ararım," diyerek gitmemesi gerekirdi. Yine de, işte hâlâ onu düşünmekten kendini alamıyordu.

Jordan zihnini şöyle bir topladı, işe odaklanmaya çabaladı. Napa'da olduğu günlerde personelinin üzerine

yıkmak zorunda olduğu ekstra vardiyaların yerine koymak amacıyla o gün dükkânı kendi açıp kendi kapamayı planlamıştı. şanslıydı,       Andrea o gün daha iyi hissediyordu ve saat birde geleceğini söylemişti. Böylece akşam vardiyasında Jordan tekrar yalnız kalmayacaktı.

Siparişleri geçtikten sonra dükkânın Facebook sayfasına o hafta sonunun kampanya haberini gönderdi:    kırmızı şarap alana dördüncüsü yarı fiyatına. Daha sonra en sevdiği işe koyuldu – faturaların  denmesi. Gaz faturasını görünce sindi ve kışın dükkânı sıcak tutmanın feci maliyetine lanet etti. Belli ki Peoples Gas'dakiler onun elinin altında yarım milyar doları olduğunu düşünüyorlardı.

Bu da k      bir vâris esprisiydi.

Öğleden hemen önce, kapının çanı öttü ve günün ilk müşterisi içeri girdi. Jordan bardan başını kaldırdı ve gelen kadına gülümsedi. North Face kabanı ve formda, şekilli vücudunu ortaya çıkaran yoga pantolonu giyen çekici bir esmerdi bu.

Ya spora gidiyor ya da oradan dönüyor, diye düşündü. *“Yardımcı olabilir miyim?”*

Kadın bu soruyu ölçüp tartarcasına bir an durakladı. *“şimdilik sadece bakmıyorum.”* Başka birisi olup olmadığını kontrol edercesine dükkâna gözlerini gezdirdi.

“Keyfinize bakın. Sormak istediğiniz bir şey olursa yardımcı olurum.”

Kadın durdu. *“Aslına bakarsan, sorunun canı ceheneme. Bir sorum var tabi.”* Bara doğru sokuldu. *“Nick’le ilişkin ciddi mi?”*

Soru, hiç beklenmedik anda, Jordan'ı hazırlıksız yakalamıştı. "Affedersiniz?"

"Nick McCall. Aranızdaki şey, ciddi mi?"

Jordan cevap vermeden bir an bekledi, vereceği cevabı dikkatle düşündü. "Nick Stanton diye birini tanıyorum, ama Nick McCall'ı değil." Kadına doğru baktı. "Özür dilerim – isminizi hatırlayamadım."

"Lisa. Dün akşam dükkânına gelen adamın adı Nick McCall. Bana inan, iyi biliyorum. Nick'i çok iyi tanıyorum."

Tepki mantıklı veya mantıksız olsun, Jordan bu ima karşısında sinirlenmişti. "Eğer Nick'i iyi tanıyorsan, neden bana işlerin ciddi olup olmadığını soruyorsun?"

Lisa'nın tavrı keyifsizce değişti, biraz geri adım attı. "İki haftadır ondan haber alamadım. Sonra onu dün arabasının içinde gördüm. Buraya kadar takip ettim ve onu içeride yakalarım diye düşünüyordum ki kapıdan ikinizi birlikte gördüm, aranız çok iyi görünüyordu."

Nick ve Jordan gösterisi her geçen gün yeni seyirciler kazanıyordu. "Sanırım bu konuşmayı Nick ile yapmalısın, benimle değil."

Lisa güldü. "Belli ki onu o kadar iyi tanımıyorsun. Eğer tanısaydın, ona sorular soramazdın. Onda, 'sorumluluk almam' ve 'kendimi ilişkiye kaptırmam' rutini vardır." Kaşını kaldırdı. "Yoksa sana bundan bahsetmedi mi?"

Jordan bir hayal kırıklığı hissetti. Onu kabullenmekten başka bir seçenek bırakmamıştı.

Nick, ilişkiye girmiyordu.

Tabii bunun bir anlama gelmesi gerekmiyordu. Elbette Nick bu konuda ona bir şey söylememiştir, zaten söylemesi için bir sebep de yoktu. Tıpkı düşündüğü gibi, aralarındaki bağ, gösteriştten ibaretti.

Bu düşüncenin etkisiyle Lisa'ya karşı soğukkanlı bir tavır takınmaya çalıştı. Burası onun dükkânıydı, kimse onu burada aptal yerine koyamazdı. Sakince sordu: "Sana Nick ile neler konuştuğumu anlatmamı beklemiyorsun, değil mi?"

"Anlıyorum. Henüz onunla yatmadın, değil mi?" Lisa kendini beğenmiş bir ifadeyle gülümsedi. "Dinle tatlım, kötü haberler vermeyi sevmem ama ondan bu sözleri yakında duyacaksın; seni becermeden hemen önce. Bu onun şifresi gibi bir şey. İnan bana, bu yoldan Nick'le beraber birçok kadın gelip geçti."

Jordan kadını ciddiye alıyormuş gibi yaptı. "İpucu için teşekkürler, Lisa. Bu çok bilgilendirici oldu. Özellikle de Nick'i takip ederek dükkânın önünde bizi gözetlediğini söylediğin korkutucu kısım." Şarap vitrinini gösterdi. "Ben eski erkek arkadaşımı gizlice takip ettikten sonra ne yaparım biliyor musun? Kendime güzelce bir bardak Petite Syrah doldururum. Şansın varmış, çünkü bugün kırmızı şaraplarda indirim yapıyoruz."

*

Caddenin karşısında, Mercks'in dedektifi Tennyson, De-Vine Cellars'ın kapısı açıldığında elindeki kamerayla âdeta donakaldı. Yoga pantolonlu esmer dışarı çıkıyordu, yüzü öfkeliydi. Caddeyi geçti, oturduğu arabaya doğru yöneldi.

Tennyson panikledi. Bir hevesle Jordan Rhodes'dan bir malzeme koparabilmek için peşine düşmüştü. Her şeyi kabul etmeye hazırdı. Çünkü, Stanton'u on bir gün izlemişler ve Eckhart'a rapor edebilecek hiçbir şey bulamamışlardı. Artık Stanton'un rutinini biliyordu: Adam ofisinden öğle yemeği vaktinden önce çıkmıyordu, bu da onun öldürebileceği vakti var demekti.

Başlangıçta, Jordan Rhodes'u izlemek de Stanton'u izlemek kadar sıkıcıydı. Tennyson arabasını caddenin karşısına park etmiş, kamerasındaki yakınlaştırma özelliğini kullanarak dükkânın içini görebiliyordu. Rhodes bir sürü telefon görüşmesi yapıyor, barda dizüstü bilgisayarıyla çalışıyor ve şarap şişelerinin dizilişini düzenliyordu. Gayet heyecanlı bir iş.

Ancak sonra patlamaya hazır esmer çıkagelmiş ve işler ilginç bir noktaya varmıştı.

Tennyson, esmer kadının bir müşteri olduğunu düşünmüştü, kameradan gördüğü kadarıyla Jordan Rhodes de bu fikirdeydi. Ancak daha sonra esmer, Rhodes'u geren bir şeyler söylemiş ve Tennyson olanı biteni daha dikkatli seyretmeye başlamıştı. İki kadının da ne söylediklerine dair bir ipucu yoktu ancak, sert vücut dillerinden ötürü, Tennyson'un kadın kavgası görmeye can attığı söylenebilirdi. Derken, Rhodes gülümsedi, bardaki şarap şişelerine doğru döndü ve esmer de dükkândan ayrıldı.

Tennyson kamerayı çabucak yan koltuğa koydu ve izlemeler sırasında içini çerez, su ve sigarayla doldurarak yanında bulundurduğu sırt çantasıyla gizledi. Bir hamlede cep telefonunu aldı ve birine telefon ediyormuş pozu verdi.

Esmer kadın anahtarlarını çıkardı ve kilit açma düğmesine basınca Tennyson'un önündeki arabanın farları göz kırptı. Şimdilik kendisini fark etmemiştir. Tennyson gözünün ucuyla onu izlerken kadın paltosunun cebinden telefonunu çıkardı ve numarayı çevirdi. Birkaç dakika önce arabada sigara içen Tennyson, temiz hava almak için camı açmıştı. Kadın, arabaya yaklaşırken konuşmasının sonunu olduğu gibi Tennyson'un kulağına ulaştıracak pozisyondaydı. Ses tonu, birisine sesli mesaj bırakır gibiydi.

"Merhaba Nick McCall veya Nick Stanton mu demeliyim, bugün her ne halt isen, yine gizli görev üzerinde-sin diye aramadığını düşünüyordum, çünkü cılız sarışın bir kaltağın içinde olduğu için değil. Sanırım bana bunun başka bir kadınla ilgi olmadığını söylemiştin. Herhalde bana yalan söyledin. Niye şaşırmadım biliyor musun? Sen hayatını böyle kazanıyorsun. Yalan söyleyerek."

Esmerin tiradının geri kalanı, arabanın içine girdiği için boğuklaştı, daha sonra da kapısını sertçe çarparak kapattı ve ortalık sessizliğe büründü.

Tennyson arabanın içinde hareketsiz oturuyor, hâlâ telefonu elinde tutuyordu.

Aman Tanrım!

Esmer gaza basıp gidince, kendi telefon görüşmesine başladı.

"Mercks. Buna inanmayacaksın. Stanton hakkında bir şey yakaladım sanırım. Yani, anasını belleyecek bir şey yakaladım. Adamın geçmişini bir kez daha kurcalamalıyız. Yalnız bu sefer, Nick McCall adıyla."

YİRMİ BİR

O akşam saat sekizde, DeVine Cellars oldukça kalabalıktı. İnsanlar hafta sonu için şarap konusunu erkenden çözmek istediklerinden perşembeler genelde dükkânın en işlek geceleri oluyordu. Bu gece de bir istisna değildi.

Andrea, Jordan'ı kenara çekti. "Telefonda Nick Stanton diye biri seni istiyor. Önemli olduğunu söylüyor."

"Cep telefonum mu?"

"Hayır, dükkân hattı."

"Teşekkür ederim, Andrea." Jordan arka bölüme geçti ve dahili hattı kaldırdı. "Alo?"

Nick'in sesi sıkıntılıydı. "Sabahtan beri cep numaramı arıyorum."

"Bütün mesajlarını aldım; sadece seni geri aramaya fırsatım olmadı."

"Lisa hakkında konuşmalıyız."

"Mesajımdakinden fazla söyleyecek bir şeyim yok." Lisa telaşla ve sebebi anlaşılmaz bir şekilde dükkândan çıktıktan sonra, Jordan Nick'i arayıp mesaj bırakmıştı. Yarı

sapık, yoga pantolonlu eski kız arkadaşlarına göz kulak olmak isteyebileceğini söylemişti.

“Dükkânında sana kafa tuttuğu için üzgünüm. Haddini aşmış.” Durakladı. “Sana tam olarak ne söyledi?”

“İkimiz hakkında bazı sorular sordu,” dedi Jordan. “Sonra senin ilişkiye girmeme politikan hakkında konuştuk. İlişkin olan kadınlara, kadınlarla ciddi anlamda birlikte olmadığını nasıl söylediğin hakkında.”

Karşı tarafta uzun süren bir sessizlik oldu.

“Hadi ya.”

Jordan, *Demek ki doğru*, diye düşündü.

Nick hırıltılı bir nefes verdi. “Jordan, şu an ofisten ayrılamıyorum, çünkü bir saatimi daha alacak bir işim var ama konuşmamız gerek. İşim biter bitmez dükkâna geleceğim.”

Jordan küstah bir ton takınmak istedi. “Aslında konuşacak bir şey yok. Hem, bana açıklama yapman *gerekmiyor*. Yine de, sadakatten uzak erkeklerden biri olduğunu öğrendiğim için biraz şaşırdım.”

Küstahlığı da abartmıştı hani.

“Bu adamlardan biri olmak için iyi bir sebebim var.”

Lütfen. “Bu adamların her zaman kendilerine göre sebepleri vardır.” Jordan içeriden müşteri gürültülerini işitiyordu. “Gitmem gerek. Müşteri kaynayan bir dükkânım var.”

“Hayır Jordan. Mutlaka konuşmamız...”

Kapı tıkladı ve Andrea başını uzattı. "Üzgünüm. Ön tarafta bir müşteri seninle görüşmek istiyor."

Nick'e, "Aksilik hayatım, gerçekten gitmem gerek," dedi. "Seni sonra ararım." Pişman olabileceği başka bir şey daha söylemeden telefonu kapattı.

Derin bir nefes alıp en güzel gülümsemesini yüzüne kondurarak dikkatini tekrar işine vermeye çalıştı. Andrea'ya döndü. "Teşekkürler. Bu erkek veya bayan müşteri benimle ne konuşmak istediğini söyledi mi?"

Andrea, sırtıarak, "Erkek. Çok yakışıklı bir erkek," dedi.

Jordan bitkin bir halde koltuğundan kalktı. "Lütfen bana onun Xander Eckhart olmadığını söyle." O anda öyle bir durumla baş edecek halde değildi.

"Xander değil. Bu adam, senin ona bir kasa şarap borcun olduğunu söylüyor."

Jordan, merakla Andrea'yı takip ederek arka odadan çıktı. Dükkânın içi kalabalıktı ve neredeyse bütün masalar, şarap içen müşterilerle doluydu. Genç kadın meyve şarapları ve şampanyaların bulunduğu bölümde tek başına oturan esrarengiz adamı seçti.

Ona doğru yürürken adam da gözleriyle ona karşılık verdi. "Jordan Rhodes. Seni tekrar görmek ne güzel."

Jordan adamın önüne gelince durdu ve gülümsedi. "Cal Kittredge. Görüşmeyeli epey oldu"

*

Bir saat sonra, Nick ağzına geleni söylüyor, DeVine Cellars'ın önündeki park alanı azlığına sövüp duruyordu. Bir cadde ileride bir boşluk bulup arabayı park etti, dışarı

çıktı. Bu akşam görev üzerinde olan bir adamdı ve hedefte Jordan Rhodes vardı. İstesin veya istemesin, konuşmaları gerekiyordu.

Yürüyerek DeVine Cellars'ın önüne vardığında saat dokuzu yeni geçmişti. Onun dükkânı kapatışını görme beklentisi içinde ön pencereden içeri baktı.

Hedefi tam on ikiden vurdu.

Siyah ipek gömleği, dar kesim eteği ve yüksek topuklarıyla bara doğru yürüyüşünü seyretti. İçeri girmeden önce biraz daha vakit öldürdü, onun bir şişe alıp köşedeki masaya götürüşünü izledi.

Gerçekten göz kamaştırıyordu. Onunla her erkek...

Nick düşüncesini yarıda kesti. Onun yanındaki adamı görmüştü. Orta – uzun arası boy, mükemmel şekilli saçlar, içeride sıcaklık yetmiş derece olmasına karşın boyuna dolanmış bir atkı.

Tam bir salaktı.

Jordan masadaki iki kadehe şarap doldurdu. Şişeyi indirdi, salağın karşısındaki koltuğa oturdu. Belli ki, adam onun hoşuna giden bir şey söylüyordu, sonra şişeyi alarak kadehine daha çok şarap doldurdu.

Jordan, şarabı içtikçe yüzü o hali alıyordu: *baştan çı-karan, şarabın-canı-cehenneme- sevişirkenki-halimi-görmelisin*, yüzünü gösteriyordu. En azından Nick böyle yorumladı.

Jordan'ın yırtıcı bakışını seyrederken, salağın sırtışını gördü. Belli ki, bakışı o da aynı şekilde yorumluyordu.

Nick'in içinde bir şey koptu. İçerideki, düzmece kız arkadaşındı. Dün beraber peynir kızartması yedikleri

masada oturuyordu. Eğer dükkânına uğrayan atkılı yumuşak oğlana kavurucu sıcaklıkta seksi bakışlar atabileceğini zannediyorsa çok yanılıyordu.

Kendisinin de o salağa göstereceği bakışları vardı.

Arkamdan-iş-çeviremezsin yüzünü göstermenin zamanı gelmişti.

*

Şarabın aroması etrafını sararken Jordan bardağını indirip gözlerini kapadı. "Buna ihtiyacım vardı," dedi.

Cal "Uzun bir gün olmuş galiba?" dedi.

"Çok uzun." Dükkâna doğru baktı. Andrea'yı birkaç dakika önce göndermişti. Hafta sonu fazla mesaiyle bu açığı kapatacaktı. İşlerin yerli yerinde olduğunu görmek onu rahatlatmıştı.

Cal onun aklını okuyor gibiydi. "Buralarda takılıp dükkânı kapatmana yardımcı olsam? Sonra da belki sana bahsettiğim şu yeni Tayland restoranına bakabiliriz. Kendi içkini kendin getir anlayışıyla çalışıyor, yani istediğin şarabı seçebilirsin." Sırtarak arkasındaki rafta duran şişelere baktı. "Benden."

"Ne kadar cömertsin." Jordan kadehiyle oynuyordu. "Ancak Tayland restoranını reddetmek zorundayım."

"Bunun, Uzun, Gizemli ve İçli Yanan'la bir ilgisi var mı?"

Jordan, o rezil dedikodu sütunları hakkında kendi kendine yakılırken, Cal'ın sorusuna verilecek en iyi cevabı düşünüyordu. "Uzun, Gizemli ve İçli Yanan'la durumumuz biraz... karışık."

"Nasıl karışık?"

Anlatsam küçük dilini yutarsın, diye düşündü.

Bu esnada kapının zili öttü ve soğuk bir rüzgâr içeri doldu. Jordan baktığında Nick'i kapıda gördü ve şaşırdı.

Koyu renk kabanını giymiş, kaşlarını çatıyordu. Gözlerini Jordan'a ve Cal'a dikip masalarına doğru geldi. "Sanırım kapanışı kaçırmadan, tam zamanında geldim." Vakit geçirmeden Cal'e elini uzattı. "Nick."

"Cal Kittredge."

"Tanıştığımıza sevindim, Cal. Dükkân kapandı."

Jordan, bu kabalığı yüzünden Nick'e doğru baktı. "Nick."

Nick saatini gösterdi. "Bak? Dokuz oldu."

Cal bir ona bir Jordan'a baktı. "Bir şeyin ortasına denk geldiğim hissine kapılıyorum."

Nick'in yüzünde sahte bir gülümseme belirdi. "Evet. İşte sana bunun dışına çıkma fırsatı." Koltuğun arkasından Cal'in paltosunu alarak ona uzattı.

Jordan parlayıverdi. "Ciddi olamazsın."

"Bir kalp krizi kadar ciddiym tatlım. Konuşmamız gerek."

Jordan, Cal'a döndü. "Bunun için çok üzgünüm. Gerçekten gitmen gerekmez."

Cal kalktı. "Üzülme Jordan. Gitsem iyi olacak. Şarap almaya geldiğimde konuşuruz."

Nick'in çatık kaşı bunu duyunca daha da kötüleşti.

Jordan masadan kalktı, Cal'i kapıya doğru takip etti. Utancını örtmek için bir şaka denemek istedi. "DeVine Cellars'ın müşterilerine karşı alışılmadık bir muamelesi. Sanırım seni, 'Uzun, Gizemli ve Çatık Kaşlı'yı İş Yerine Götürme Günü' hakkında uyarmam gerekirdi."

"Gelecek yıl bu günü bana hatırlatırsın," dedi Cal. "O günü sanırım evde geçiririm." Hızlı bir vedalaşmanın ardından gitti.

Sakinleşmek için kısa bir aralığa ihtiyaç duyan Jordan, kapıyı kilitledi ve ön pencere storlarını indirdi. Sokaktan geçen herhangi birinin aşağılık düzmece erkek arkadaşı ile tartıştığını görmesine gerek yoktu.

Kendini toparlayınca Nick'e döndü. "Biraz evvel yaptığına inanamıyorum."

Nick paltosunu çıkarıp koltuğun üzerine koymuştu. Bir yere gitmediğini göstermeye çalışıyordu. Masaya yaslandı, kollarını göğsünde birleştirdi. "Ah, özür dilerim. Müşterinle bir şeyinizi mi böldüm?"

"Evet bir şeyi böldün. Buna *sohbet* deniyor. Müşteri olması bir yana, Tribune'un Yemek ve Şarap bölümünden Cal Kittredge idi. Benim sektörümde insanlar onu böyle dışarı atmazlar."

Nick alaycı bir tavırla bakıyordu. "Senin için bu kadar önemli olduğunu bilmiyordum."

Jordan hiddetle parladı. "Bu akşam neyin var senin?"

Nick bardan doğruldu ve onun yanına geldi. "Neyim olduğunu söyleyeyim. Bu gece biri seni izliyor olsa bunun

nasıl görüneceğini düşündün mü? Kız arkadaşım bildikleri birini başka bir adamla içki içerken görecektlerdi.”

Tabii ki, diye düşündü Jordan. *Soruşturma*. Nick’in tek düşüncesi buydu.

“Neden gelmiş bakalım?” diye sordu Nick. “Sen bu adamla... İlgileniyor musun?”

Ondan uzaklaştı. “Bunu cevaplamak zorunda değilim.”

Nick onu izledi. “Evet zorundasın. Gizli görevle bir ilgisi olabilir.”

Jordan ortalıkta dönmeye başladı. “Senin gizli görevini alır, kışına sokarım. Eski kız arkadaşın dükkânıma girip becerdiğin sürüyle kadından bahsettiğinde ben sana hiç soru sormadım. İlişkiyi sevmeyi için, onlar hakkında nasıl bir bok anlatmıyorsan, aynı kurallar senin için de geçerli: soru sormak yok. Eğer canım Cal Kittredge veya başka herhangi biriyle içmek isterse, bu beni ilgilendirir, seni değil.”

Ellerini Nick’in göğsüne dayayıp itti. *Al sana*.

Nick yerinden oynamadı bile. Tersine, elleri onun bileklerini yakaladı, kendine doğru çekti ve gürlledi: “Bal gibi ilgilendirir. Bundan sonra beni ilgilendiriyor.”

Ağzı Jordan’ın dudaklarının üstüne kapandı ve genç kadını öptü. Dudaklarını yakaladığında eli de sahiplenir bir kabalıkla başının arkasına dolandı. Jordan öfkeden kuduruyordu ve onu itmek için kazağından yakalamıştı ancak...

Tanrım, evet.

İtmek yerine kazağa sıkıca yapışarak onu kendine doğru çekti. Nick, onu soluğu kesilinceye dek öptü, sonra geri çekildi ve ısıltılı yeşil gözleriyle onu süzdü.

“İşte. O salak seni böyle öpebilir mi?” Tonunda kızgınlık ve tatmin vardı.

Jordan’m yanakları yaşadığı heyecandan alevlenip ve ter içinde kalmıştı. “Etrafımda beni böyle öpebilecek sürüyle salak olduğuna bahse girerim.”

“O halde daha çok çalışmalı ve kalabalık arasından sıyrılmalıyım.” Onu tekrar yakaladı.

Şarap varillerinin bulunduğu rafın yan tarafına, tuğla kaplamalı duvara yapıştılar. Nick’in ağız boynundan aşağı inerken Jordan, dizlerinin bağının çözüldüğünü hissetti. Sakalları uzayan çenesi tenine sürtününce inlemesini bastırmak zorunda kaldı.

Kaba. Tam düşündüğü gibiydi.

Jordan kendi kendine, “Bunu yapmamalıyım,” diye mırıldandı. “Senden, zamanımın yüzde yetmiş beşinde hoşlanmıyorum bile.”

Nick’in sesi ipeksi, okşayışı sıcaktı. “Peki geri kalan yüzde yirmi beşe ne dersin?” Cevabı beklemeden ellerini Jordan’ın gömleğinin ön tarafına kaldırdı ve yakasından kavradı. Sabırsızca kendine doğru çekti ve üst düğme açıldı. Sonra ikinci.

Jordan’ı geri iterek genç kızı meydana çıkmış sutyeninden kavradı. Gözleri Jordan’m yüzüne kaydı ve içindeki ateşle bakışlarını yakaladı. Jordan Nick’in hamlelerini seyrederken, Nick üçüncü düğmeyi de açtı.

Boğuk sesle: "Bana dur diyebilirsin," dedi.

Evet, diyebilirdi.

Genç kadın sessiz kalınca Nick çok daha hızlı bir şekilde dördüncü ve son düğmeyi aynı anda açtı. Nick'in dudakları yine onunkilerin üzerine kapanınca sıcak bedeninde bir esinti dolaşır gibi hissetti. Dili onunkinin etrafında dolarken, Nick Jordan'ın sutyenin bir yarısını aşağıya indirdi ve göğsü ortaya çıkınca derin derin inledi.

Jordan nefes nefese, "Nick," dedi.

Nick başını aşağı eğdi ve dilinin ucuyla genç kadının meme uçlarından birine dokundu. Jordan parmaklarını Nick'in saçına doladı, yumuşak katmanların verdiği keyifli hisle inledi.

Nick, sutyenin diğer yarısını da indirdi, böylece iki göğsü de ağzının önüne doğru fırlamış oldu. Jordan duvara doğru şevkle yaslandığında Nick nefes nefeseydi. "Tanrım, Jordan, yakıyorsun resmen."

Senin için diye neredeyse ağzından kaçırды Jordan. Nick'in dili diğer meme ucunun etrafında dolarken Jordan alt dudağını ısırdı ve gözlerini kapadı. Nick elinin birini onun kalçasına, eteğinin altına doğru kaydırды ve Jordan'ın vücudu beklenti içinde titredi. Nick bir yandan elini külotunun içine kaydırırken diğer yandan da sertleşmiş meme ucunu ısıırıyordu. Sonra onu kavradı. Jordan nefes nefeseydi, hissettikleri dayanılmazdı.

Nick parmağının birini genç kadının içine soktu ve ileri geri hareket ettirmeye başladı. İkinci bir parmak ekledi.

Sonra bacakları titremeye başlayıncaya dek başparmağıyla Jordan'ın klitorisini sıvazladı.

"Bunu mu istiyorsun?" Dudakları onunkilerin üstünde geziniyor, bu arada parmaklarıyla yaptığı tatlı hareketlere devam ediyordu. "Söylediğini duymak istiyorum. Oyun oynamak yok, iğnelemek yok. Sadece gerçekler."

Jordan'ın düşünmesine gerek yoktu – gerçeği zaten biliyordu. Belki Lisa'nın Nick hakkında söylediği onca şeyin ardından buna devam ettiği için aptallık ediyor olabilirdi. Ancak bir yabancıнын kıskanç sözlerinin kendi hayatına yön vermesine izin vermek daha büyük aptallık olurdu. Nick hakkında kendi kararlarını verecekti ve sonuçları için suçlayabileceği tek kişi kendisi olacaktı.

Nick'in gözlerine bakmak için geri çekildi. "Beni eve götür."

Bir şey olmuştu.

Bunu Nick'in yüzünde görmüştü; ifadesi yumuşamıştı. Katı dış görünüşü, duvarları, gizli ajan maskesi eriyip gitmiş, geriye sadece kendisi kalmıştı. Jordan'a ismini söyleyerek, kadını tekrar öptü, bu sefer dudakları daha da tutkuluymdu. Artık geri dönüş yoktu, duvardan ayrılp arka odaya yöneldiler. Nick ateşli ve sahiplenici bakışıyla onun yüzünü elleri arasına almıştı. "Seni eve götürürsem, ben de kalırım. Bütün gece."

Jordan başını salladı. "Ben de senden bir sürü ahlak-sız söz bekliyorum."

Güldü ve Jordan'ın yanağını başparmağıyla okşadı. "Ciddi söylüyorum, Rhodes."

Nick başını eğip boynuna doğru burnunu sürtünce Jordan gülümsedi. Melinda ve Corinne haklıydı, Nick'in ona soyadıyla hitap etmesinden hoşlanmıştı.

İçeriden cep telefonunun çaldığını duydu, ancak tabii ki duymazdan geldi. Ancak bu sefer dükkânın hattı çalmaya başladığında Nick'in durakladığını hissetti.

Jordan, gırtlaktan gelen sesiyle, "Boş ver," dedi. "Paltomu alayım ve gidelim buradan."

Dükkân telefonu sustu, cep telefonu tekrar çalmaya başladı. Nick telaşla başını sallayıp sövmeye başladı. "Bunu yaptığımı inanmıyorum. Bu yaptığım lanet şeye inanmıyorum." Jordan'a baktı, birden ciddileşmişti. "Telefonuna bakmalısın, Jordan."

Jordan doğruldu. "Her kimse, bekleyebilir. Şu an meşgulüm."

"Bekleyemez. Belki... Kardeşinin hapisanede bıçaklandığını söyleyecek biri arıyordur."

Jordan'ın kalbi duracak gibi oldu. Elini geri çekti. "Neden biri arayıp bana bunu söylesin?"

Nick saatine baktı. "Çünkü yaklaşık on dakika önce, kardeşin hapisanede bıçaklandı." Jordan'ın yüzünün halini görünce eli havada kaldı. "Durumu iyi. İnan bana. Ama bu telefona cevap vermelisin. Eğer babansa, onu panikletmeni istemiyorum. Sadece haberlerde ne söyleyeceklerini tahmin edebiliyorum."

"Haberler mi?" Nick'i iterek kendine yer açtı. "Kardeşime ne yaptın?" Hızla sutyenini topladı ve gömleğinin

yakasını bir eliyle tutarak arka odaya, çalan cep telefonuna bakmaya gitti.

Nick onu koridorda yakaladı. "Biliyorum, öfkeyle allak bullak oldun ama şu an bana güvenmen gerek. Eğer telefondaki baban ise ona, Northwestern Memorial'm acil servisindeki hemşirelerden biriyle görüştüğünü ve Kyle'ın iyi olduğunu söylediğini ilet."

Jordan yutkundu. "Kyle acil serviste mi?"

Yeşil gözler sürekli ona bakıyordu. "Sadece babana onun iyi olduğunu söyle."

Bileğini Nick'in elinden kurtardı, arka odaya koşturdu ve el çantasından cep telefonunu çıkardı. Gözü aşağıya takıldı. Gömleğinin önü hâlâ açık, sutyeni görünüyordu.

Sevimliydi.

Telefonu açtı. "Baba."

"Jordan, haberleri izledin mi?"

Hayır, üzgünüm. Tuğla desenli duvara yaslanmış, sahte erkek arkadaşımın işi pişirmekle meşguldüm. "Kyle hakkında, biliyorum. Tam da seni arayacaktım."

Babası sanki ona haberi veren kişi olmaktan kurtulmanın rahatlığı içindeydi. "Tek bildiğim, TV'de söyledikleri. Bir kavga sırasında bıçaklanmış. Onu ambulansla hapisshaneden çıkarmışlar ve Northwestern Memorial'a götürmüşler. Durumunu bilen birisini bulmaya çalışıyorum. Kim olursa."

Jordan babasına cevap verirken gözleri Nick'teydi. "Şimdi telefonda bir acil servis hemşiresiyle görüştüm. Bana Kyle'm iyileşeceğini söyledi."

“Oh, Tanrı’ya şükür. O halde neden onu hapishane dışına çıkarmışlar?” diye merakla sordu.

Burada bir doğaçlama gerekiyordu. “Hemşire bana telefonda ayrıntı veremeyeceğini söyledi.” Telefonu omzuna yaslayarak serbest kalan elleriyle gömleğini ilikledi. “Şimdi arabaya biniyorum, baba. Hastanede görüşürüz. Her şey iyi olacak.”

“Sen öyle diyorsan inanırım. Onunla ilgili bir terslik olursa senin haberdar olacağını biliyorum.” Boğazını temizledi. “Ben de hastaneye gidiyorum. Evanston’da bir dostumun evinde yemekteydim, ama mümkün olduğunca çabuk orada olacağım.”

Jordan telefonu kapatınca bir süre baktı. “Babama yalan söyledim. Bu işin içinde yapmadığım bir bu kalmıştı.”

Nick arkasından yaklaşarak ellerini onun omzuna koydu. “Kardeşinin iyi olduğunu söylerken, yalan söylemiyordun. O iyi.”

Ondan sıyrıldı. “Bana neler olduğunu söyle. Kyle neden acil serviste?”

“Medyada dönen ve doğru olduğuna inandıkları haber, Kyle’ın bir kavga sırasında başka bir mahkûm tarafından bıçaklandığı,” dedi Nick.

Jordan iyice paniklemişti. “Gerçek ne peki?”

“Gerçek, içeriye mahkûm kılığında soktuğumuz bir gizli ajanın kardeşine bir plan dahilinde hafif bir çizik atmasıdır. Bu bize, kardeşini MCC’den transfer ettirmek için makul bir sebep sağlayacak.”

Jordan'ın başı dönüyordu. "Bir saniye. Kyle da mı işin içine girdi?"

"Tabii ki hayır," dedi Nick, gerçekçi tavrıyla. "Bir değişiklik yok. Bizim düzenimizden Eckhart soruşturması bitene dek kimse haberdar olamaz."

Bizim düzenimiz. Doğru. "Bana söylemeliydin."

Nick ellerini kaldırdı. "Biliyorum, çuvalladım. Çok haklısın. Seni o salakla birlikte gördüm ve sonra ikimiz tartışmaya başladık ve... sonra bundan çok fazlasını yapmaya başladık. Aklımda geri kalan her şeyi unuttum. Üzgünüm."

Jordan iç çekti. O an, *geri kalan her şey* kısmını çözememişti. Kardeşinin iyi olması her şeyin önündeydi ne de olsa. "Hastaneye gitmeliyim."

Nick bakışlarını korudu. "Seninle gelebilir miyim?"

Başını olumsuz salladı. "Babam orada olacak. Senin kim olduğunu öğrenmek isteyecek ve ben de bu konuyu konuşmaya hazır değilim." Esasen, Nick ile aralarında ne olduğunu o da bilmiyordu. Babasına bir şey açıklayamazdı.

Jordan'ın cevabı karşısında Nick'in duruşu daha da resmileşti. Başıyla onayladı. "Tabii. Ailenle birlikte olmalısın."

Nick çıkıp gitti ve Jordan, kapının kapanış çanını duyanaya dek arka odada oturdu. Kendini toparlamak için bir an bekledi, sonra paltosunu alarak hastaneye doğru yola çıktı.

YİRMİ İKİ

Xander barın karanlık, köhne iç mekânını inceliyor, burada güzel bir şişe şarap bulmasının imkânsız olduğunu düşünüyordu.

Mercks'in bu bok çukurunda buluşmak istemesinin sebebi onda saklıydı. O vakte kadar Mercks'ten aldığı mesajla ilgili her şey muammaydı.

KONUŞMALIYIZ. OFİSTE OLMAZ – ROSCOE'DAKİ LINCOLN TAVERN'DE SAAT 22.00'DE. KİMSEYE BAHSETME.

Her şeyden önce, Mercks'in ona mesaj göndermesi garipti. Daha önce bu yolla hiç haberleşmemişlerdi. Peki neden ofiste buluşmuyorlardı? Her zaman orada görüşürlerdi. Orası kaleleriydi.

Xander barın arkasına yakın bir masa buldu ve oturdu. Mümkün olduğunca dikkat çekmemeyi umuyordu. Onu tanıyan biri çıkar ve buraya ayak bastığını ortaya çıkarırsa, gerisinden Tanrı korusundu. Eğer o musluktan akan ne idüğü belirsiz içkiden ölmezse, aşağılanmaktan ölürdü.

Orta yaşlı, saçı ağarmış bir bayan garson masasına yaklaşıncı, alaycı bir tavırla sordu: "Şarap listeniz yok mu?"

Bu hanım, kendi bar ve restoranlarında garsonluk yapan ve bara bakan parlak, gösterişli, sevimli gençlerden fersah fersah uzaktı. “Ya da en iyisi bir cin tonik alayım. Temiz bardak, lütfen.”

Garsonun dönüp bara yöneldiği sıradaki yüz ifadesini görmezden geldi. Üzerindeki paltoyu çıkardı, dikkatlice yan iskemlenin üzerine koydu ve saatine baktı. Mercks’in geç kaldığını görünce öfkeleni. Her ne hakkında ise, bu görüşmenin çabucak olup bitmesini umuyordu. Saat on bir kalabalığı bastırmadan önce Bordeaux’ya geri dönmek istiyordu. Onun için perşembe akşamları her zaman iyi akşamlardı ve Bordeaux’da olmak, kalabalığı seyretmek, aralarına karışmak ve gurur içinde herkesi, her şeyi kendine çekmek hoşuna gidiyordu.

İyi bir hayat yaşıyordu. Hatta krallar gibi yaşıyordu. Jordan Rhodes da pastanın üzerindeki süsleme olabili. Onun parasıyla kendi gece kulübü ve restoran tecrübesini ve ortak şarap tutkularını birleştirebilirse, birlikte durdurulamaz bir takım olabili. Jordan mükemmeldi, sadece bunu kendisi de görmesi gerekiyordu. Bu yüzden Mercks’in bu cepheden iyi haberler getirmesini umuyordu.

Mercks birkaç dakika sonra nihayet göründü. “Üzgünüm. Caddedeki trafik beklediğimden kötüydü.” Yan tarafındaki sandalyeye siyah renkli deri bir omuz çantası koydu. Yaklaşan garsona, “Bana her zamankinden,” dedi.

“Buraya düzenli mi geliyorsun?” Xander şaşkınlıkla etrafa bakındı. “Neden?”

“Çünkü burada kimse soru sormaz.”

"Tabii ki sormazlar. Hepsini toplasan çalışan üç tane beyin hücresi vardır bunlarda." Xander barın üzerine kaplanmış bir adamı işaret etti. "Şu adamın hayatta olduğundan bile şüpheliyim."

Mercks, "Onlar için endişelenme. *Sen* sorman gereken soruya odaklan," dedi.

Xander durakladı. Oyun oynamaktan hoşlanmazdı. "Ne sorusu?"

Mercks, vurgulayarak, kelime kelime sordu: "*Nick Stanton kimdir?*"

Xander masaya doğru yanaştı, ilgisi kabarmıştı. "Bir şey mi buldun? Biliyordum. Kimse bu kadar temiz olamaz. Bir dolandırıcı, değil mi?"

"Sanırım bir bakıma bu konuda haklısın." Mercks, çantasından bir dosya çıkardı ve masaya koydu. "Kendin bak."

Xander dosyayı açınca üst köşedeki fotoğrafı gördü. Görüntünün beklenmedik olması bir yana, gördüğü şeyi algılaması da zamanını aldı: Nick Stanton, uzun kollu bir tişört ve kot pantolon üzerine kurşungeçirmez yelek giymiş, mavi beyaz renkli bir devriye arabasının önünde iki üniformalı polisle konuşuyordu. Bir suç mahallini andırıyordu. Devriye arabasının yan tarafında NYPD yazılıydı.

Kafası karışmış ifadesiyle Mercks'e baktı. "Anlayamadım. Stanton bir New York polisi mi?"

"Nick Stanton diye biri yok, bu düzmece bir kimlik," dedi Mercks. "Ama Nick McCall, NYPD'de ahlak masasındaydı. Orada beş yıl çalıştıktan sonra ayrıldı, tekrar

okumaya başladı. Quantico, Virginia'daki küçük bir akademide."

Xander'in bedeni buz kesildi.

"FBI'dan mı?" diye fısıldadı.

"Evet."

Xander parmağıyla resmi dürttü. "Bu adam, restoranıma gelen, benim şarabımdan içen, kahrolası bir federal mi?"

"Evet. Onun hakkında güncel bilgiye erişmek çok zor, bir müddet gizli görevde çalıştığını tahmin ediyorum. Fakat altı yıl önce Akademi'yi bitirerek buraya yerleştiğini biliyoruz."

Xander "Öyleyse neden benim partime geldi?" diye sordu.

Mercks onun bakışını karşıladı. "Sanırım bunun sebebini benden daha iyi bilirsin."

İki tarafın da konuşmadığı bir sessizlik oldu. Xander, onun Roberto Martino'yla ilişkisi hakkında ne bildiğini merakla düşündü. Martino'nun sessiz, küçük ortağı olarak kalması için gerekli ve yeterli önlemleri aldığını düşünüyordu, ama belki de bu bilgi inandığı kadar tutarlı değildi.

FBI'nın bağış toplama partisine bir gizli ajanını soktuğu gerçeği bunu doğruluyordu.

Mercks, usulca, "Neye bulaştıysan, Eckhart, federalerin haberi var," dedi.

Xander aceleyle sandalyeden doğruldu. "Gitmem gerek."

Cüzdanını çıkardı ve üzerine bakmadan bir para çıkarıp masaya attı. "Bundan kimseye bahsetme." Masadan

uzaklaştı, sonra durdu, geri dönüp baktı, aklına bir şey takılmıştı. "Jordan. O da işin içinde miydi?"

Mercks kafasını salladı. "İz yok. McCall'un peşine tak-tığım adam, Jordan'ın başka bir kadınla dalaşmasının so-nunu yakalamış. Jordan, Nick Stanton ismini söylemiş ol-malı, çünkü öbür kadın bunu duyunca şaşırmış. Kadının Nick'e bıraktığı mesajda onun gerçek ismini söyleyişini duyduk. Kadınların ikisi de kimin gerçek Nick'le çıktığı-nın şahidi değiller. Bunun için Jordan'ın olanlardan ha-beri olmaması ve Nick'in onu istediği gibi kandırıyor ol-ması muhtemel."

Wander'in sözleri buz gibiydi. "Öğren. Bana bunu ya-panın o olup olmadığını bilmek istiyorum."

YİRMİ ÜÇ

*H*astane yolunda, Jordan, yerel radyo istasyonunda okunan bir habere denk geldi. Milyarder bilgisayar yazılımcısı Grey Rhodes'un oğlu ve adı çıkmış siber-terörist Kyle Rhodes, başka bir mahkûm tarafından bıçaklanmış ve Northwestern Memorial Hastanesi'ne kaldırılmıştı. Rapora göre, Metropolitan Cezaevi'nden "ismi belirtilmeyen kaynaklar," pek çok kez şiddetin hedefi olmuş bir mahkûmun güvenliği için gerekli görülen önlemlerin alınmış olduğuna dair bir bildiri yayımladılar.

Bunu duyan Jordan, direksiyona sarıldı. Kardeşinin iyi olduğuna dair Nick'in verdiği sözü hatırladı.

Hastaneye varınca, vale standının önünde durdu. Park yeri aramakla kaybedecek vakti yoktu. Yirmili yaşlardaki vale, Jordan dışarı çıkarken Maserati'ye hayranlıkla baktı.

"Güzelmış," dedi.

Jordan hızlıca anahtarları ona verdi. "Seksenin altında sür." Acil servisin otomatik kapısından aceleyle girerken, hastaneye bir önceki gelişinin, babasından aldığı canhıraş bir telefon sonrası olduğunu kafasından çıkarmaya

çalıyordu. O telefon, annesinin geçirdiği trafik kazasıyla ilgiliydi ve hastaneye getirildiğinde her şey için çok geçti.

Jordan bu düşünceyi zihninden defetti. *Bu sefer olmayacak.* Öndeki danışma bankosuna yaklaştı. Genç bir resepsiyonist, güler yüzle onu karşıladı.

“Kardeşim, Kyle Rhodes’u görmeye geldim. Yarım saat önce getirildi.”

Resepsiyonistin gözleri açıldı. “Ah, evet, buradan geçti. Fark etmemek imkânsızdı. Üzerinde turuncu bir tulum vardı ve yanında da sedyeyi takip eden iki gardiyan.”

Jordan nefes nefese sordu: “Sedye mi? İyi görünüyor muydu?”

Resepsiyonistin yüzü, kadınların Kyle’ın etrafında takındıkları *o bakışı* takınarak parladı. “Sedyeden şikâyetçi gibiydi, ancak onun haricinde iyiydi. Tulumunun üst kısmı aşağıya sıyrılmış olduğundan, kolunda bir bandaj gördüm. Tişört giyiyordu ama üzerinde kan veya başka bir şey görmedim. Sadece o dar tişört. Çok dar. Kaslarına yapışan, diyebilirim...”

Düşüncelere dalarken görevlinin sesi yavaşça kayboldu.

Jordan gözlerini çevirdi. “Burnuna Skittles şekerlemeleri yapıştırır ve onları annemin saksılarına doğru fırlatırdı. Buna ‘hedef talimi’ derdi.” Jordan parmaklarını saklatarak kadını gerçeğe döndürmek istedi. “Peki söyleyin, nerede o?”

Resepsiyonist daldığı hayalden uyandı. “Doğru, özür dilerim.” Bilgisayarına baktı. “Onu 360-A numaralı odaya

çıkardılar.” Parmağıyla gösterdi. “Asansörler, koridorun sonunda, solda.”

*

Kyle’in odasını bulamamak çok zor olurdu. Ortalıkta, kapısında iki silahlı cezaevi görevlisi bulunan başka oda yoktu. Jordan onlardan birini hapishane ziyaretlerinden tanıdı. Tüm o kurallarıyla Bay Cranky’den başkası değildi bu.

Jordan yaklaşıırken kaşlarından birini kaldırdı. “Sawyer kızı... Ne zaman ortaya çıkacağını merak ediyorduk.”

Jordan onun önünde durdu. “Bu, artık arkadaşız mı demek?”

Adam etrafına bakındı. “Farklı ortam, farklı kurallar.”

“Kardeşim nasıl?”

“Biraz asabı bozuk. Çoğunluğu sedye yüzünden.” Eliyle arkasındaki kapıyı işaret etti. “Şu an doktor onu muayene ediyor. İstiyorsan girebilirsin.” Sesinin tonu normalden daha yumuşaktı.

“Teşekkür ederim.” Jordan durdu, Bay Cranky’nin gözlerinde bir bilgi ışığı gördüğünü düşündü. Cezaevi gardiyanının kendisinin FBI ile olan iş birliğinden ne derece haberdar olabileceğini ve ona karşı tutumundaki bu değişiklikte bunun payı olup olamayacağını merak ediyordu. Konuyu aklının bir köşesine itti ve Kyle’in odasının kapısını açtı.

Kardeşi, muayene yatağı üzerinde dik oturuyordu. Turuncu tulumu beline indirilmişti ve ön kolunda bir bandaj vardı. Diğer eli yatağın kenarına kelepçeyle bağlanmıştı. Elinde bir şırıngayla etrafında dolaşan doktorla tartışıyordu.

“Tetanoz iğnesi mi? Beni buraya bir hasta gibi tetanoz iğnesi yapmak için mi getirdiniz?”

Jordan kapının önünden seslendi. “Ona aldırmayın. İğne karşısında her zaman bebek gibi davranmıştır.”

Kyle başını kaldırıp baktı ve gülümsedi. “Jordo.”

Doktor onun dikkatinin dağılmasını fırsat bilerek hemen iğneyi batırdı.

“Oros...,” Kyle, şaşkınlıkla bağırarak oldu. “Bu o lanet çataldan daha çok acıttı.”

“Muhtemelen iki gün enjeksiyon bölgesinde bir kırıklık hissedeceksin,” dedi doktor, etkilenmemiş bir ifadeyle. Kyle’ın omzuna bir yara bandı yapıştırdı. Jordan, üzerindeki Elmo suratlarını görünce gülümsedi. Kardeşi çok sert bir adamdı.

Masaya doğru yaklaştı, yanlış duyduğunu düşünüyordu. “Biraz önce bir çatalla şişlendiğini mi söyledin?”

Kyle homurdandı. “Evet bir çatalla mıhlandım.”

Jordan’ın ağzının kenarları seğirdi. “Anlıyorum.”

Kyle eliyle yeter işareti yaptı. “Pekâlâ. Bu konuyu kapatalım.”

“Salata çatalı mı, normal çatal mı?”

“Bilirsin, koluma girerken durup ölçecek fırsat bulamadım,” dedi Kyle, alaylı tavırla. “Tanrı’nın belası Puchalski.”

Jordan’ın ağzı açık kaldı ve doktorun dışarı çıktığını bile fark etmedi. “Puchalski mi? O zararsız, kel, kolunda yılan dövmesi olan çocuk değil mi?” İçerideki gizli görevdeki ajan o muydu?

İnanılmaz.

Kyle, boştaki elini hiddetle savurdu. “Biliyorum, bizim iyi geçiniyorduk. Sonra, bu akşam içeriye giriş sırasında, sıra halinde hücrelerimize ilerlerken yeniden Sawyer şakası yaptı. Ona durmasını söyledim, daha önce yüz defa söylediğim gibi. O da kendini kaybetti. Beni kolumdan yakaladı, yere indirdi, bana ne isterse onu söyleyeceğini haykırmaya başladı. Sonra ayakkabısından çatalı çıkarıp bunu yaptı.”

Kenara kaydı, kelepçeli eliyle bandajı çıkararak dört küçük delik yarasını gösterdi. Jordan gözlerini kısarak baktı. “Burada görmem gereken bir şey var mı?”

Kyle yüzünü astı. “Çok komik. Ne kadar acıdı biliyor musun sen?” Onun kendisine baktığını görüp başını kaldırdı. “Ne?”

Jordan bir şey söylemedi. Yaklaştı ve dört aydır yapmadığı şeyi yaptı. Kardeşine sıkı sıkı canının çektiğince sarıldı. “İyi olduğunu gördüğüme çok sevindim.”

“Yanımda duygusal takılma. Kuralları biliyorsun.” Ancak yine de serbest koluyla ona sıkıca sarıldı.

Rahatlama duygusuyla Jordan gözlerinin dolduğunu hissetti. “Farklı ortam, farklı kurallar.” Geri çekildi ve hızlıca gözlerini sildi. “Bay Cranky, gardiyan, bana bunu söyledi.”

“Aynı zamanda beni neden bu hastaneye getirdiklerini de söyledi mi? Çünkü hiçbir şekilde anlayamıyorum.”

Sol taraflarından bir ses geldi.

“Seni buraya getirdiler çünkü ben onlardan böyle istedim.”

Kapı önünde uzun kumral saçlı ve gri çizgili bir döpiyes giymiş çekici bir kadın duruyordu. Onlara yaklaştı, Jordan ve Kyle ile tokalaştı.

“Cameron Lynde, savcıyım” diyerek kendini tanıttı. Kollarını göğsünde birleştirdi ve Kyle’a baktı.

“Evet, şimdi size ne yapalım Bay Rhodes? MCC’de sorunlar yaşadığınıza dair bir sürü rapor alıyorum.”

Kyle alnına düşen saçlarını düzelitti. “Baş edemeyeceğim bir şey değil.”

“Geçen dört ay içinde altı kavga – ve şimdi bu saldırı. Epey popüler bir felaketsiniz,” dedi Cameron.

Jordan, Kyle’a döndü. “Bana sadece dört kavgaдан bahsetmiştin.”

Kyle ikisine cevaben, “Bir şey değil,” dedi.

Savcı bunu kabul etmiyordu. “Hoşuma gitmiyor. Davanıza medyanın gösterdiği ilgi göz önüne alınınca, MCC’de size bir şey olursa, benim ofisim bunun altından kalkamaz.”

Kyle, “Ofisiniz benim iyiliğim hakkında dört ay önce bu kadar ilgili davranmadı,” dedi.

“Sanırım *benden önceki* savcı, benimkinden tamamen farklı bir anlayışa sahipti demek daha doğru olur,” dedi Cameron. “Dört aylık zor bir dönem geçirdiniz – diğerlerinden çok daha zor. Sanırım farklı bir şeyler ayarlayabiliriz.”

“Teşekkürler ama hayır. Başka bir hapishaneye nakil istemiyorum; aynı şeyler orada da olacak.” Kyle, Jordan’ı işaret etti. “Ayrıca, beni Chicago dışına çıkarırsanız, beni kızdıran kardeşimin neşeli ziyaretlerini de özleyeceğim.”

Jordan neredeyse yine ağlayıverecekti. Baş belası kardeşinin şimdiye dek söylediği en güzel şey bu olmalıydı. Kolunu onun omzuna doladı. “O, benim ayakkabımın altından sökemediğim bir sakız gibi,” diye savcıya açıkladı.

Cameron güldü. “Benim de böyle bir dostum var.” Kyle’a döndü. “Sizi başka bir hastaneye yerleştirmekten değil, ev gözetimi çizgisinde bir çözüm bulmaktan bahsediyorum.”

Kapı tekrar açıldı; kot pantolon ve fitilli kadife ceket giymiş, uzun boylu, iri yapılı bir adam girdi içeri. Bir elinde sırt çantası vardı. Jordan onun Starbucks’ta “kazara” kendisine çarpıp Nick’in anahtarlarını onun paltonun cebine atan FBI ajanı olduğunu hatırlamıştı ama ajan onu tanısa bile, ki Jordan tanıdığına emindi, hiçbir şey belli etmedi.

“Ajan Pallas. Mükemmel zamanlama,” dedi Cameron.

“Hazır mıyız?” diye sordu adam.

“Bay Rhodes’a bunun nasıl olacağını anlatıyordum.” Tekrar Kyle’a döndü. “Bu, Özel Ajan Jack Pallas. Bileğinize bir izleme cihazı takacak ve bu cihaz yirmi dört saat üzerinizde olacak. İçinde bulunan GPS vericisi, şartlı salıverilmenizden yükümlü gözetim memurunuzla nerede olduğunuzu an be an bildirecek. Çalışabilirsiniz, doktor randevusu, mahkemeye gidişler gibi önceden onaylı işler

için evinizi terk edebilirsiniz. Gözetim memurunuz size bu ayarlamamanın detaylarını anlatacak."

Kyle elini kaldırdı, şaşkındı. "Gözetim memuru, salıverilme, neden bahsediyorsunuz? Hapishanede geçireceğim on iki ayım daha var benim."

"Artık yok. Eve gidiyorsunuz, Bay Rhodes."

Ajan Pallas, Kyle'ın yanına geldi. Cebinden anahtarları çıkardı ve bir tıkla kelepçeyi çözdü.

Kyle bir süre serbest kalan eline baktı, sonra kafası karışmış ifadesiyle Cameron'a baktı. "Anlamıyorum. Böyle bir şeyi neden yapasınız ki?"

Tabii ki odadaki diğer insanlar bu sorunun cevabını biliyorlardı. Ancak tıpkı savcı gibi Jordan da poker yüzünü takınmıştı.

"Çünkü adaletli olan yol bu, Bay Rhodes. Size verebileceğim en iyi cevap bu," dedi Cameron. "Bir şeyi unutmayın. Kamuoyunun tepkisi ve medya göz önüne alındığında, bu geceyi hastanede geçirmeniz, sizin için en iyisi. Önümüzdeki birkaç hafta da göz önünde bulunmazsanız sevinirim."

"Hiç sorun değil. Bugünlerde aktif bir sosyal hayatım yok," dedi Kyle.

"Arkanıza yaslanın ve sol ayağınızı sehpayaya uzatın," dedi Ajan Pallas. Sırt çantasının fermuarını açarak içinden siyah bir bilek monitörü çıkardı.

Kyle, tulumunun bacağına kaldırdı. Cameron'a, "Ne diyeceğimi bilemiyorum," dedi. "Sanırım teşekkürler. Silas Briggs'in yerine daha mantıklı birinin geldiğini görmek

güzel." Sırıttı. "Tabii, daha tatlı olan yüzden bahsetmeye de gerek yok."

Ajan Pallas bilek monitörünü yerleştirdi ve Kyle acı içinde bağırdı.

"O... çocuğu, bileğimi sıyırdın!"

Cameron, FBI ajanına bir bakış fırlattı. "Jack."

Omuz silkti. "Elimden kaydı." Kyle'a döndü, bakışı çiçekleri bile soldururdu.

"Yavaş ol, Wolverine," diye homurdandı Kyle. "Kıskaçları geri koy, saygısızlık etmek istemedim."

Kapı tıkladı. Cezaevi gardiyanı Bay Cranky başını uzattı. "Sawyer'a bir paket geldi," dedi.

Jordan sordu: "Hastanede şimdiden iletiler mi alıyorsunuz?"

Ajan Pallas kapıya yöneldi. Bay Cranky'den paketi aldı. Mavi bir elbise kılıfıydı bu ve onu odaya getirdi. Kapının arkasına astı ve fermuarını açarak içeriğini hızlıca kontrol etti.

Cameron Jack'e sordu: "Elbiseler mi? Bunu sen mi ayarladın?"

Jack başını olumsuzca salladı. "Başka bir ajan olmalı." Jordan'a göz ucuyla baktı. O biliyordu.

Nick.

Cameron ellerini birleştirdi. "Peki. Eminim ikiniz de bizi daha fazla meşgul etmek istemezsiniz." Ceketinin cebinden bir kart çıkarıp Kyle'a verdi. Bu, gözetim memurunun telefonu. Yarın eve gittiğinde senden telefon

bekliyor olacak. Unutma, takipte olacağız.” Kapıda bekleyen Ajan Pallas’a katıldı, çıkmadan önce bir an durakladı. “Twitter’dan uzak durun Bay Rhodes. Hepimizin iyiliği için.” Topuğu üzerinde hızlı bir dönüşle odadan çıktı.

“Ciddiler mi?” Kyle, Jordan’a sordu. “Yarın buradan çıkıp gidecek miyim?”

Jordan masumca omuz silkti. “Öyle görünüyor.” Elbise kılıfını işaret etti. “Bakalım içinde ne var.”

Kyle, hastane yatağından kalkarak kılıfa doğru yürüdü. Fermuarı açtı ve içinden kot pantolon ve gri uzun kollu bir gömlek çıkardı. “Kot pantolon,” dedi. Kumaşına parmağıyla dokundu, sustu. Tekrar konuşmaya başladığında sesi duyularından ötürü boğuklaşmıştı. “Hayatta kot kumaşı gördüğüme hiç bu kadar sevinmemiştim.”

Toparlandı ve Jordan’a acı acı baktı. “FBI’nın bu kadar düşünceli olabileceği kimin aklına gelir?”

Jordan ona yaklaştı ve başını omzuna dayadı. *Ya da özellikle bir ajanın.* “Sanırım bu federallerin içinde gözle görüldüğünden fazlası var.”

Kapı açıldı ve Grey Rhodes içeri girdi. Üzerinde terzi dikimi spor palto ve koyu renk pantolon olmasına karşın yine de telaşlı bir görünümü vardı. Kyle’ı görünce rahat nefes aldı ve ellerini dizlerine koyarak soluğunun yerine gelmesini bekledi. “Buradasın.”

“Fazla bir süre değil.” Kyle sırtarak kollarını açtı. “Yarından itibaren, özgür biriyim.”

Grey, Jordan’a baktı. “Kafasından yaralandığını söylememişlerdi.”

Jordan gülümsedi. "Hayır. Doğru söylüyor, baba. Kyle hapisten salıverildi. Ve bıçaklama, çatalla olmuş."

Kardeşi tavana doğru baktı. "Bunu yıllar boyu işiteceğim, değil mi?"

"Kyle, sevgili kardeşim, bilemezsin."

*

Her şey yolunda mı Xander?

Soruyu soran Will Parsons'du. O gece tekrar görevi başında olan genel müdür. Bordeaux beklendiği gibi tıklım tıklımdı. Xander ana salon ile bar arasındaki koridorda, kulübün tamamını görebileceği bir noktada duruyordu. Birkaç dakika seyretmek istiyordu. Her şeyi sindirmek...

Will'e, "İyiym," dedi. Tabii ki bu doğru değildi.

Aldatılmıştı. Şehirde bir gece kulübü ve restoran sahibi olmakla yetinmeyi bilmeliydi. Ancak bir sene kadar önce açgözlülük ağır basmıştı.

Tabii ki hiç kimsenin Roberto Martino'yu reddetmediği söyleyebilirdi. Doğruydu; en azından, kimse Roberto Martino'yu birtakım ciddi badirelerden geçmeden reddedemiyordu. Ancak Xander'in zorlanmasına gerek kalmıyordu; Martino'yu yatırımları için seve seve sessiz ortak olarak kabul etmişti. Görünüşe göre bunun bedelini ödeyecekti.

Will'e, "Ben ofise gidiyorum. Rahatsız edilmek istemiyorum," dedi.

Will "Elbette," diyerek onu onayladı.

Xander VIP barın içinden geçti, alt kata açılan kapının yanındaki panele güvenlik kodunu girdi. Merdivenden aşağı inip ofise giden koridorda yürürken, iki hafta önceki şarap tadım gecesinde yaşananları aklından geçirdi; Nick Stanton veya diğer adıyla Özel Ajan Nick McCall'un onun imparatorluğunun kalbine sızdığı gece...

Aptal değildi; o gece McCall'un neyin peşine düştüğü hakkında sağlam bir fikri vardı. Amacı Trilani'yle olan görüşmelerine ulaşmaktı.

Onu tam anlamıyla kapana kısırmaları anlamına gelmeseydi, Xander FBI'nın bu planına hayranlık bile duyabilirdi. Planlaması yoğun dikkat ve karmaşık bir hazırlık gerektiren işi, olabilecek tek gecede, Jordan Rhodes'u kullanarak gerçekleştirmek.

Artık ölü bir adamdı.

Roberto Martino onu, bilerek ya da bilmeyerek FBI'ı kapıdan içeri aldığı için öldürürdü. Martino'yla yapılan işin bedeli buydu; özellikle para söz konusu olduğunda hataya yer yoktu. Xander aptalca bir tavırla, kendisinin böyle hatalardan muaf olduğu düşüncesine kapılmıştı.

Odasına girdi, masaya oturdu. Orada, odanın dinleniğinden emin bir şekilde otururken, vaziyetinin ağırlığı üzerine çökmüştü. Karşısında, cepheden tam tekmil hücumu hazır olan FBI, arkasında ise, ilk hata sinyalinde onu boğazlamak üzere bekleyen Roberto Martino duruyordu.

Cep telefonunu çıkarıp Trilani'yi aradı. Ses mesajı almayı bekliyordu. Bip sesini duydu.

Gergin, zayıf bir sesle, "Carlo," dedi. "Yarın görüşemeyiz. Midemi üşüttüm, ortada bir salgın var galiba. İnan bana, bana yaklaşmak istemezsin. Önümüzdeki hafta iyi olmayı umuyorum – Salı görüşelim."

Xander telefonu kapattı. *Alın bunu bakalım FBI'ın kan-cıkları.*

Kendine engel olamadı, elini sessizce masasının altına sokup böcek aramaya başladı. Bulamadı. Kalktı, odanın karşı tarafındaki kitap raflarına yöneldi, altını üstünü taradı. Burada da bulamadı. Odanın köşesindeki kahve sehпасı ve koltukların yanma gitti, oraları elden geçirdi, yine eli boş çıktı. Anlaşılan, Nick McCall gizli yerlere böcek yerleştirme konusunda bilgiliydi.

Sonra aklına Jordan geldi.

Xander onun kendisini nasıl kalabalıktan sıyrıp terasta birlikte bir şeyler içmeyi teklif ettiğini çok iyi hatırlıyordu – açık artırmaya giden Petrus olayını konuşma bahanesiyle. Onun kendisine kasten ihanet ettiğine inanmak istemiyordu. Onu sırtından bıçaklamakta hiç tereddüdü olmayan birine karşı çok saf, bunu kabul edemeyen bir yanı vardı belki.

Mercks'e söylediği gibi, Jordan'ın ne bildiğini bilmek istiyordu. Eğer FBI ile ilişkisi ortaya çıkacak olursa, bu ihanetinin bedelini ödeyecekti.

Ortalığı darmadağın eden olayın, en azından kendi kontrolü altına alabileceği bölümü buydu.

YİRMİ DÖRT

*J*ordan hastaneden gece yarısını biraz geçte ayrıldı. Dışarıda, arabasını almak için valeyi aradı ancak ortalıkta vale yoktu. Bir bilgi levhasında, park görevlilerinin saat on bire kadar hizmet verdiği yazıyordu. Bu bir saat önce işine yarayabilecek bir bilgiydi.

Hastaneye geri döndü, biletini birinci kattaki müşteri hizmetleri masasına vererek anahtarını aldı. Görevli onu yolun karşısındaki garaja yönlendirdi.

“Vale, alınmayan araçları ikinci kata bırakıyor,” dedi.

Michigan Gölü’nden esen buz gibi rüzgâra karşı kormaya çalışarak caddeyi geçti. Asansör önüne geldiğinde her katın üzerine bir şarkıcı ve şarkı adı yazıldığını, böylece insanlara nereye park ettiklerini hatırlamakta kolaylık amaçlandığını gördü. Onun katı olan ikinci kat Frank Sinatra’dan *Chicago* idi.

Asansörün içinde yorgunluktan duvara yaslandı.

Ne gündü ama! Önce beklenmedik Lisa ziyareti, sonra Nick ile öfkeli ağız dalaşı, sonra Nick ile o kadar da öfkeli olmayan anlar, daha sonra kardeşinin bıçaklanması (bir bakıma) ve hapisneden tahliyesi.

Napa'ya gitmeye gerçekten hazırdı.

Asansör onun katına ulaştığında arabasını gördü. Çok şaşırdı, çünkü Nick Maserati'ye yaslanmış, onu bekliyordu.

Kalbinin bir an durduğunu hissetti.

İlginç bir durumdu; normalde kalp atışları tekleyen bir kız değildi.

“Seni burada görmeyi beklemiyordum,” dedi.

Nick, onun kendine yaklaşmasını seyretti. “Aramızda geçenleri, kaldığı yerdeki gibi bırakmadım. Umarım benim o kadar da adi bir herif olduğumu düşünmüyorsun.”

Aslında onun adi bir herif olduğunu düşünmüyordu. Ona yaklaştı. Usulca, “Burada beklerken soğuktan donmuşsundur,” dedi.

Nick, arabasını gösterdi. “Daha geveli bir dakika oldu. Asansör yukarı çıkarken arabadan çıkmıştım. Konuşabilir miyiz?”

Jordan kilidi açma düğmesine dokununca Maserati'nin farları göz kırptı. “İçeri geç.” Genç kadın Nick'in etrafından dolanarak sürücü koltuğuna oturdu. Nick, de yan koltuğa geçti, uzun bacakları ve iri cüssesi, Jordan'ın yanındaki boşluğu tamamen doldurdu.

Arabayı çalıştırdı ve koltuk ısıtıcılarını çalıştırdı; önce Nick'in, sonra kendininkini. Bu davranış Nick'in hoşuna gitmiş, gururunu okşamıştı. “Teşekkür ederim.”

Isıtıcı çalışınca aralarında sıcak hava dolaşmaya başladı.

Jordan koltuğunda eğildi, bir şey söylemeden onu öptü. Uzun, derin bir öpücüktü.

Geri çekilirken, “Bu, kardeşim için yaptıklarına karşılık,” dedi.

Nick’in gözleri zümrüt misali parladı. “Onu hapisten çıkaracağımı söylemiştim. Sadece biraz yaratıcılığa ihtiyacımız vardı.”

“Gerçi ona elbise göndermek zorunda değildin. Bu Kyle için çok fazla.”

Nick boğuk bir sesle, parmağını onun yanağına dokundurdu. “İkimiz de bunu Kyle için yapmadığımı biliyoruz.”

Jordan biliyordu. Ellerini onun paltosunun içine kaydırды ve ondan yayılan sıcaklığa doğru yanaştı. “Öyleyse söyle Nick McCall. Bundan sonra ne yapacağız?”

Nick bu soruyu gece boyunca kendine sormuştu. Dürüstçe konuştu. “Hiçbir fikrim yok.” Çenesini yukarı kaldırdı, bunu söylerken Jordan’ın gözlerinin içine bakarak “İşim işleri zorlaştırıyor, biliyorsun. Bizzat gördün. Kılıktan kılığa giriyorum – her seferinde haftalar, hatta aylar boyu görevimi sürdürmek durumunda kalıyorum.”

Jordan durakladı. “Ve?”

Nick kafasını kaldırdı. “Ve... Bunlar işleri zorlaştıran şeyler.”

“Hayır, orasını anladım. Yalnızca devamını bekliyorum. Lisa’ya göre bana uzun bir konuşma yapman gerekiyor. Kendimi dışlanmış hissettim.”

Nick onun çenesini okşadı. *Ukala*. “Sen bu konuşmanın bir parçası olmayacaksın.”

“Ah.” Jordan gülümsedi, çok hoşuna gitmişti. “Güzel.”

“Bu bize bundan sonra ne yapacağımızı hâlâ söylemiyor.”

Jordan arkasına yaslandı ve ona uzun uzun baktı, sanki bir konuyu düşünüp kafasında tartıyordu. “Yarın Napa’ya gidiyorum, hafta sonu için. Benimle gelebilirsin.” Bir kaşını kaldırdı. “Senin karakterin için de uygun bir şey. Nick Stanton, kız arkadaşını bu kadar romantik bir yere asla yalnız göndermez.”

Şimdi sessiz kalma sırası Nick’teydi. Teklif karşısında heyecandan öleceğinden değil ama başka bir şey vardı. Samimi tavrıyla sordu: “Benden burada gerçekten ne istediğini bilmiyorum.”

Jordan düşündü. “Şimdilik, yalnızca benimle hafta sonunu Napa’da geçirmeni istiyorum.”

Onunla birlikte bütün bir hafta sonu, bir otel odasında... Tanrı aşkına, bunun sadece düşüncesi bile onu sertleştirmişti. “Bu tekliften ötürü ayartılmamak için bir erkeğin aziz olması gerek, Rhodes,” dedi.

Jordan ondaki tereddüdü hissedince dirseğini deri koltuğun üzerine dayadı. “Ben olgun bir kızım, Nick. Senin ilişkilerle ilgili ‘konuların’ üzerine tamamen bilgilendirdim, o yüzden beni bu konuda uyarılmış kabul edebilirsin.” Yüzünde yaramaz bir gülümseme belirdi. “Samimi olarak, bir şey fark edeceğini sanmıyorum. Bu yolculukta beni kızdırman ve benim de seni sonrasında görmekten mutluluk duyma ihtimalim en az yüzde elli.”

Nick bunun karşısında güldü ve parmağıyla onun paltosuna asıldı. Nick onu kendine doğru çekti. “Bir mucize olur da, bunu yerine getiremezsem?”

Jordan'ın sesi onun öpücüğünü beklercesine derinden geliyordu. "O zaman bu konuyu buraya döndüğümüzde ele alırız."

Nick göğsünde bir gerginlik hissetti. Xander Eckhart bir şey hakkında haklıydı: Jordan Rhodes onun ligi dışında biriydi. Kahretsin, o, herkesin liginin dışındaydı.

Yukarıda bahsedilen aziz, onun gibi bir kadınla işi olamayacağının farkına vararak muhtemelen Jordan'dan uzaklaşmıştı. Çünkü bir aziz Jordan'a ne verirse versin, onun hep daha fazlasını hak ettiğini de bilirdi.

O zaman ona iblis deyin. Çünkü o an Jordan'dan uzaklaşmak onun yapabileceği bir şey değildi. Bunun aksine, Nick, ağzını, Jordan'ınki üzerine getirdi, öpüşmenin keyfini çıkarmaya başladı. Aceleyle gerek yoktu – yarından başlayarak Jordan iki gece ona aitti. Hatta gündüzlerinde de.

"Bir şey söylemem gerek," dedi Jordan.

Dikkatini dağıtan bir şeymiş gibi "Nedir?" dedi Nick. Ağzı onunkinden ayrıldı ve boynundan aşağılara doğru bir yol üzerinden dolaşmaya başladı. Şarabın canı cehenneme – Jordan ona, hayatında tattığı en düzgün, en zengin burbonu hatırlatıyordu. İçini kesinlikle *yakıyordu*.

Jordan devam etti: "Bu bir iş gezisi. Onun için bazı şarap tadımlarına katılmak zorunda kalacaksın."

Nick, ağzını hâlâ kadının boynunda dolaştırırken "Altından bir şey çıkacağını biliyordum" dedi.

Jordan güldü. "Merak etme sana bir şey olmaz." Geri çekilerek kafasını kaldırdı. "Bir şey sorabilir miyim? Bütün gece kafamı meşgul etti de."

“Sor bakalım.”

“Puchalski, federal ajan mıymış? Ne görev ama.”

“Onu içeriye yerleştireli iki ay oluyor. Hücre arkadaşı, güney kesimindeki bir çetenin lideri. Bir dizi cinayetten sorumlu olduğunu düşündüğümüz biri. Hücre arkadaşının hoşsohbet çıkmasını ve icraatlarını ötmesini umuyoruz.”

“Onu kardeşimi bıçaklamaya nasıl ikna ettiniz? Zavallı Puchalski. Bundan ötürü muhtemelen disiplin cezası almıştır.”

Nick esnedi. “Onu doğru hücreye sokmak için hapis-hane yönetimiyle koordineli hareket etmek zorundaydık. Gardiyanlar onun kimliğini biliyor. Puchalski’ye bir şey olmayacak. Şu an muhtemelen hücre cezası altında gözükerek, aslında hapishane müdürünün odasında takılıyor, bira içip TV seyrediyordur. ”

Jordan muzip bir gülümsemeyle, “Bütün bunları başarıyla ayarlamandan etkilendim,” dedi. “Biliyor musun? Bu gizli ajan olayının, zaman zaman bayağı seksi bir havası var.”

Nick kendi kendine sırttı. *Güzeel*. Salak Cal, bunları yapsın da görelim.

YİRMİ BEŞ

*X*ander paniklemeye başlamıştı.

Mide üşütmesi numarası arkasında, evinde kapana kısılmıştı. Gerçi evi, Trump Uluslararası Otel ve Rezidan-sında üç yatak odalı, geniş mi geniş lüks bir konuttu, dola-yısıyla burada kapana kısılmak çok zorluk çıkaran bir şey değildi. Ancak yalnız başına geçirdiği zaman dilimi ona, FBI'ın başına ne işler açtığını düşünme fırsatını sağlamıştı.

İlk düşüncesi, Bordeaux ile diğer kulüp ve restoranlara ilişkin her türlü hesap ekstresi, finans kaydı ve vergi do-kümanını imha etmek oldu. Sonra, bunun nafile bir zah-met olacağını çünkü muhasebecilerinde, bankalarda ve IRS'de bütün dokümanların suretlerinin olduğunu hatırladı. Tabii bilgi ve belgelerin çoğunun Bordeaux'daki ofi-sinde durduğunu ve bunları temizlerken FBI'ın kendisini dinlemesini tercih etmeyeceğini hatırlatmaya gerek yok. O an sahip olduğu tek avantajı, başına gelenleri Mercks dışında kimsenin bilmemesiydi.

Düşündüğü ikinci şey, kendini ele verip Martino'ya karşı federallere itiraflarda bulunarak anlaşma yoluna git-mekti. Burada bir sorun vardı: Martino onu itirafa fırsat

bulamadan yüzde yüz ihtimalle ve federaller onu korumalı gözetim altına alsalar dahi, yüzde doksan beş ihtimalle öldürtürdü.

Hoş yüzdeler değildi bunlar.

Xander ölmek istemiyordu.

Böyle terimlerle düşünmek garipti. Tabii ki ölmek istemezdi; kimse istemezdi. Ancak, son yirmi dört saat içinde, bunun çok gerçek ve eli kulağında bir olasılık olduğunu hissetmişti. Ve eğer Roberto Martino, onun gerçekten para aklama işlerinin kanıtını FBI'a verdiğini anlarsa – kahrolası Nick McCall'a alt katı bile gezdirmişti – ölüm, sadece hızlı değil, ayrıca oldukça acılı gelecekti.

Oysa yalnızca günler önce, dünyanın kralı olma yolunda ilerlediğini düşünüyordu. En büyük meselesi bir kadındı. O ana geri dönmek ve hayatını orada dondurmak için neler vermezdi.

Xander, mutfakta duruyor, büyük buzdolabının içine bakıyordu. Bakıcı, dolabı iki haftada bir doldururdu – bu hafta sonu, hastalık bahanesiyle ona izin vermişti. Artık *kimseye* güveni kalmamıştı. Midesindeki sürekli içini kemiren bulantı hissine karşın, kendini bir şeyler yemeye zorlamalı, düşünebilmek için enerji toplamalıydı.

Cep telefonu çaldı. Pantolonunun cebinden çıkarıp baktığında, Mercks'in aradığını gördü. "Ne buldun?"

Mercks sordu: "Televizyonda söylenenler haricinde mi?"

Xander'in dili damağı kurudu. "TV'de benden mi bahsediyorlar? FBI'dan bir açıklama var mı?"

“Hayır, hayır, senden değil. Kyle Rhodes’dan bahsediyorlar. Haberlerde, gazetelerde, TV’de, internette hep onun haberi var. Bundan nasıl haberin olmaz?”

Xander, kütüphaneye yöneldi. Kyle Rhodes hakkında bir hikâyeyi nasıl atlamıştı? Son zamanlarda televizyon çok sıkıcı olduğundandı, başka sebebi yoktu. Realite programları ve ortaya esrarengiz bir olay atarak uzun bir süre etrafında dönüp durduktan sonra bok gibi bir finalle son bulan dizi filmlerden başka bir şey yoktu. Gazeteleri de genelde okumasına rağmen son on sekiz saatte hayatını nasıl kurtaracağı ve hapse düşmekten nasıl kurtulacağı gibi şeylerle fazla meşgul olmuştu.

“Bekle biraz. Buralarda bir yerde *Tribune* olacaktı.” Tahmin ettiği gibi, onu kütüphanedeki masanın üzerinde, *Wine Spectator* dergisinin altında buldu. Gazeteyi açarak başlığı okudu: “Twitter Teröristi, Bıçaklandıktan Sonra Serbest Bırakıldı.”

“Rhodes serbest mi?” diyerek Mercks’e sordu.

“Görünen o ki, hapishanede saldırıya uğramış. Savcı, güvenliği sebebiyle, geri kalan cezasını ev hapsinde tamamlamasını kabul ettiğine dair bir beyanat vermiş.”

“Peki bu beni neden ilgilendiriyor?”

“Kyle Rhodes’un topluma olan borcunu, başka birinin ödediği ve onun bu yüzden serbest bırakıldığı ihtimalini düşünmeden edemiyorum.”

Xander, ihanetin verdiği acıyı midesinde hissediyordu. “Sence Jordan bir anlaşma mı yaptı? Kardeşinin salıverilmesine karşılık ben mi?”

“Sanırım bu, kuvvetli bir ihtimal.”

Xander bir an için sessiz kaldı. “Şimdi nerede o?”

“Bu sabah McCall ile havalimanına gitmiş. Tennyson onları terminal içine kadar izlemiş ve check-in yaparlarken dinlemiş. San Francisco uçağına binmişler.”

Xander, Jordan’ın ve McCall’un San Francisco’ya gitmediklerinin farkındaydı. Onun yerine Napa Vadisi’nde olduklarına yarım milyar dolara bahse girerdi. “Sanırım bana, bilmem gereken her şeyi söyledin.” Ağzı gerilmişti. “Onu ve McCall’u daha fazla takip etmem için bir sebep kalmadı.”

“Aradığın bilginin bu olmadığını biliyorum.”

“Mercks, sen görevini yaptın. Merak etme, paranı alacaksın.”

Xander telefonu kapadıktan sonra, konutunun içinde, kafesin içindeki bir kaplan gibi oraya buraya gidip geldi. Tuzağına düştüğünü hissediyordu, öyle bir tuzak ki, nefesini kesmiş, onu boğuyordu. Elini saçlarına götürdü. Mercks’in ona FBI ile ilgili haberleri vermesinden sonra ilk kez hidetten kendini kaybetmek üzereydi.

Tanrı’nın cezası Jordan Rhodes onu satmıştı.

“Kahrolası kaltak!” Sağa sola vurmaya başladı, telefonunu, girişteki duvarda asılı gümüş çerçeveli dekoratif aynaya fırlattı. Ayna paramparça olup, yere düştü.

Xander kırıklara bakarak dolaşmaya devam etti. Son on sekiz saattir yanında öfkesini odaklayabileceği kimse yoktu. Açgözlü piç, *kendisiydi*. Birçok insan gibi o da, saflıkla, Martino ve örgütünün dokunulmazlığına, kanunun

pençesi dışında olduğuna inanmıştı. Yeni savcı ise, göründüğü kadarıyla, suçlulara karşı bir savaş açmıştı. Burası Chicago'ydu, burada yolsuzluk olması zaten *bekleniyordu*.

Ve FBI'dan nefret etse de, yaptıkları için şaşkınlık duymuyordu – onlar domuzdu; yaptıkları buydu. Kendisi, onlar için hiç kimseydi. Dava dosyasındaki bir isimden başka bir şey değildi. Bir hedefti.

Ancak Jordan onu tanıyordu. Onu, sevdiği şarap çeşitleri hakkında alaya alacak kadar iyi tanıyordu. Verdiği davetlere çağırdığı seçkinler listesine her yıl girebilecek kadar... Ona karşı bir şeyler hissetmesini sağlayacak kadar...

Xander yerdeki kırıklardan en büyük parçayı aldı. Parmasına sivri ucu batırdı ve derisi yaralanınca ürktü. Bir damla kan dışarı çıktı. Ona bakarken birdenbire kendini daha sakin hissetti. Kafası toparlanmış gibiydi.

YİRMİ ALTI

“ *B* elki de yolun geri kalanında ben sürmeliyim. Sen de biraz dinlenirsin.”

Jordan Nick’e bakmak için gözünü yoldan ayırdı. “Otele sekiz kilometre uzaklıktayız. Eminim ki başarabilirim.”

“Ama bu yollar çok tepelik, dolambaçlı. Ben sürerken daha rahat hissetmez misin?”

“Son üç buçuk saattir gayet iyi hissediyorum.”

Aslında Nick’in keyfi de yerindeydi. Jordan’ın onu havaalanından alıp götürmesinden keyif almıştı. Böylece muhteşem manzaranın tadına varabiliyordu: gelişigüzel toplanmış uzun, sarı saçlar, tiril tiril beyaz, renkli yazlık bir elbise, şık bir şekilde boynuna bağlanmış ipek eşarp ve pürüzsüz, narin bacaklar...

Tabii üzerinde beyaz ve pembe çiçeklerin açtığı tepeler de hiç fena değildi.

“Ancak belki de, yolun geri kalanını ben sürersem, ben daha rahat hissederim,” dedi Nick.

Jordan, bölünmüş otoyolda sola dönecekti. Burası onları bir kanyona götürecek yan yola giriyordu. Nick’e döndü.

“Pekâlâ. Neler oluyor? Neden birdenbire arabayı sürmeye bu kadar heveslendin?”

“Göze çarpmamamız lazım, hatırladın mı? Hâlâ gizli görevdeyiz. Ve bu lüks yerlerde insanlar, araçları erkeklerin sürdüğünü görmeye alışıklar. Beni senin sekreterin falan zannedecekler.”

“Bu çok eğlenceli olurdu – istersen öyle yapalım. İşin başında olan benim ve sen de bütün hafta sonu bana Bayan Rhodes diye hitap edeceksin.”

“Hayır.”

“Sana bir not defteri bile ayarlarım, böylece benim sana söylediklerimi not alarak takip edersin beni. Bana latte alman için seni en yakındaki Starbucks olan on beş kilometrelik mesafeye üç kez gönderebilirim, ta ki doğrusunu getirene kadar. Çünkü bunlar, bütün zengin kadınların yaptığı şeyler.”

“Şaka yapıyorsun.”

Jordan, “Tabii ki şaka yapıyorum,” dedi. “Yoksa senin arabayı erkeklerin sürme ihtiyacı konusundaki yorumunu ciddiye alırdım. Üstelik siyasetteki cinsiyet rollerinin 1950’lerden bu yana bayağı değiştiği üzerine sana nutuk atabilecek derecede iyi bir ruh hali içindeyim.”

“Laf 1950’lerden açılmışken, Grace Kelly’ye çok benzediğini söyleyen oldu mu hiç?”

Jordan rahatlamıştı, saçının arkasını düzeltti. “Aslında bunu bana büyükbabam söylerdi. Konuyu değiştirmeye çalışıyorsun, değil mi?”

“Kesinlikle. Hatırlatmalıyım ki, şu asistan yorumu o kadar ustaca değildi. Seni uyarmam gerek – zaman zaman anlık mağara adamı geçişlerim olur. Geçmişte oldu.”

Jordan, konuşmak için ağzını açtı, sonra vazgeçti. Ellerini havaya kaldırdı. “Bunu her zaman nasıl yapabiliyorsun? Hiç sezdirmeden asabımı bozmanın eşğine geliyor, daha sonra her nasılsa tatlı dilinle olayın içinden sıyrılmayı başarıyorsun.”

Nick sırıttı. “A-ha! İlk tanıştığımızda, sana iltifat ettiğimde bunu fark edeceğini sana söylemiştim.”

Jordan arabanın ön camından bakıp kafasını salladı.

“Cidden, önceki hayatımda birilerinin ödülü olan keçi falan öldürmüş olmalıyım. Ve bu da kefareti.”

Nick güldü. “Hadi itiraf et. Bu hoşuna gidiyor.”

“Bu, kefaret kısmı. Cinnete doğru yavaş yavaş yaklaşan yanımdır.”

Jordan’ın dudağının kenarlarındaki tebessüm kıvrımlarını fark eden Nick, onu öpmek için koltuğunda eğildi. “Ah, en tatlı sözleri sen söylüyorsun.” Ve bunu başka türlü elde edemezdi.

Yola devam ettiler ve ağaçlar gitgide sıklaşmaya başlayınca, Nick, Jordan’ın onu götürdüğü bu tatil yerini daha çok merak etmeye başladı. Bir köşeyi döndüler ve Jordan arabayı, tek şeritlik bir yola soktu, ileride dar bir köprü-nün üzerinden geçtiler.

“Kalacağımız bu yerin adı ne?” Soru sormaya ihtiyaç duymasının ne garip geldiğini fark etti. San Francisco’ya indiklerinden beri kararları Jordan veriyordu. FBI ajanı ve

içinde yaşayan mağara adamı, bundan rahatsız olmuştu. Herhangi bir durum karşısında ipler hep *onun* elinde olurdu.

Jordan'a bir kez daha bakarak, işi olurluna bırakmaya karar verdi. Şimdilik... En azından, bu ona, *manzarayı* seyretmesi için birkaç dakika daha sağlayacaktı.

Jordan, "Calistoga Ranch," diye cevapladı.

"Yoldan bayağı çıkmış gibiyiz," dedi Nick.

"Köy yerinde, doğayla iç içe tasarlanmış bir yer," dedi Jordan. Bir kıvrımı daha döndüler, ve arabayı, ana bina gibi görünen bir yerin önüne park ettiler. Önlerindeki yolda sağa çekmiş birkaç araç daha duruyordu ve Nick hızlı bir çetele tutuverdi: iki Mercedes, bir Porsche, bir BMW 6 serisi ve bir Aston Martin.

Jordan, kiralık aracı Aston Martin'in arkasına park ederken Nick, kaşını kaldırdı. "Köy yeri mi?"

Jordan kabullenerek cevapladı: "Şey... zengin insanların köy yeri diyelim." Kapıyı açtı ve uzun, narin bacakları, yüksek topukları ve sıcak California güneşinde parlayan altın sarısı saçlarıyla dışarı çıkıverdi.

Vale, anahtarları ondan alırken, "Tekrar hoş geldiniz Bayan Rhodes," dedi. "Uçuşunuz iyi geçti mi?"

"Çok güzeldi. Teşekkür ederim."

"Siz kaydınızı yaptırırken ben çantaları arabaya alayım." Hızlıca onaylandıktan sonra, vale gözden kayboldu.

Nick, aracın çevresinden dolaştı ve Jordan'ın elinden tuttu. "Araba mı? Ne arabası?"

“Tatil köyü alanlarına bizim arabaların girmesi yasak, bu yüzden bizi odamıza kadar golf arabalarıyla götürüyorlar.”

“Zenginlerin köyünde yürümek yok mu?”

“Odamız iki kilometre ötede. Yokuş yukarı.” Onu kendine doğru çekti. “Biliyorum, çok şey istiyorum, tatlım, ama keyfini çıkarmaya çalış. Burada çok şeye şaşıracak ve burayı seveceksin.”

Nick etrafına baktı. İlk düşüncesi, bir süredir tatil yapmadığı için bunun iyi bir şey oluşuydu, çünkü böyle bir tatilde kendi masrafları için paraya ihtiyacı olacaktı. Eğer Jordan, onun faturanın kendi bölümünü ödemesine izin vereceğini düşünüyorsa, bir daha düşünmeliydi. Onun geldiği yerde, erkekler kız arkadaşlarının cebinden beleşe konmazlardı. Açık saçık, büyük varlık vârisi olan kız arkadaşlar dâhil.

Kız arkadaş.

Sağ gözü seğirmeye başlamıştı.

Jordan ona döndü. “İyi misin?”

“Küçük polenler ya da onun gibi bir şey.” İnandırmak için Nick gözünü sildi.

Büyük, batı tarzı bir ana salona girdiler, karşılarında onları karşılayan bir görevli vardı. Jordan’ı tanıdığı belliydi. Dağ manzaralı tek yatak odalı kulübe rezervasyonunu teyit etti ve anahtarlarını verdi. Zengin insan köyünde kart şeklinde anahtar kullanılmıyordu.

Dakikalar içinde bir golf arabasının içindeydiler. Gittikleri yolun bir yanında sık ağaçlı bir yamaç, öbür yanında

ise bir göl vardı. Yol boyunca birbirine mesafeli yapılmış birçok bungalov tarzı misafir kulübesinin önünden geçtiler.

Güneş gözlüğünün arkasından, Nick ön koltuktaki valeyi inceliyordu. En fazla yirmi üç yaşındaki sarışın, bronz tenli genç, plajlardaki cankurtaran iskemlesine yakışır bir görüntü içindeydi ve yeni keşfettiği bir şarap evi hakkında Jordan ile sohbet halindeydi.

Birkaç dakikalık yolculuğun sonunda vale aracı, tepeye çıkan bir yürüyüş yolunun başında durdurdu. "Olayı biliyorsun. Buradan sonrasını yaya gitmeniz gerekiyor. Çantaları ben getireceğim."

"Çantaları *ben* götüreceğim." Nick, valeye biraz bahşiş vererek daha fazla yardım, soru, yorum veya şarap sohbeti yok dercesine bir bakış fırlattı. Jordan, bu manzarayı keyifle izledi, ancak bungalova çıkan merdivenli yolu patikada ona bir şey söylemedi. Bir kapıyı açtı ve dışarıda oturulacak yeri, bir ocağı ve inanılmaz bir kanyon manzarası olan, üstü örtülü büyük bir avluya adım attılar.

Jordan cam bir kapıyı açmak için ikinci bir anahtar kullandı ve bu kapı onları kulübenin içine ve içinde mermer kaplı şöminesi ve teknoloji harikası eğlence merkezi bulunan oturma odasına götürdü.

"Demek zengin adamların köy yeri böyle oluyor." Nick çantaları bırakıp etrafına baktı. Pencerelerden, ana süitin, avlunun öbür köşesinde apayrı bir yer olduğunu gördü. Tekrar dışarıya çıktı. Kestirmeden yürüdü ve yatak odasının kapısını açtı. Pelüş yastıkları olan kral yatağı, koyu vişne renkli şifonyerler ve komodinleri gördü. Yatak odasına bitişik büyük taş ve granit kaplama banyoda

iki makyaj sehпасı, geniş bir küvet ve buhar-yağmur duşu başta olmak üzere her şey mevcuttu. Banyodaki Fransız kapı, ayrı bir *dış* banyoya açıliyordu.

“İdare eder mi?” Jordan arkadan gelip sormuştu.

Nick döndü. Etrafa bön bön bakarken yakalandığı için utanmıştı. Omuzlarını silkti, heyecansız bir tavır takındı. “Kesinlikle. Sadece bütün bunları karşılamaya gücü yetecek birini görmemiştim.” Eğilerek baldırındaki silah kayışını çözüp, cüzdanıyla beraber yatağın yanındaki komodin üzerine koydu.

Jordan silahı gösterdi. “Ben de daha önce bunlardan birini bacağına bağlayan biriyle yürümemiştim. Demek ki burası, ikimiz için de yeni bir yer.”

Nick doğruldu; durumunun hakikati onu dürtmeye başlamıştı. İşte durumu: o Brooklyn’den çıkma bir FBI ajanı, bir şarap beldesinde, günün birinde yarım milyar dolara konacak bir kadınla hafta sonunu geçiriyor.

Jordan’a doğru yürüdü. “Ne yapıyoruz?”

Jordan hafifçe gülümsedi, sanki bunu o da merak ediyordu. “Hiçbir fikrim yok.”

Nick ona gözünü dikti, yakın duruyor ancak geri dönülmez noktayı geçmiyordu. Jordan da yerinden oynamıyor, yarı kapalı gözleriyle ona bakıyordu. Bekliyordu.

Bir şey söylemeksizin Jordan’a yaklaştı ve saçının örgüsünü çözdü. Saçlarının sarı dalgalar halinde omuzlarına dökülüşünü seyretti. Bu görüntü, sofistike elbisesi, eşarblı ve şık yüksek topuklu ayakkabılarıyla tam bir tezat halindeydi.

Nick onları ayıran mesafeyi de kapatarak Jordan'a iyice yanaştı. "Bakalım milyarder vârisleri Napa Vadisi'nde neler yapıyormuş?"

Jordan gözlerini ondan ayırmadı. "Şu anda muhtemelen Brooklynli FBI ajanlarının yaptığıı." "

Bu söz kafiıdi.

*

Nick onu kollarıyla kaldırıp örtünün üzerine bırakırken gözlerindeki bakıştan, şaka zamanının bittiğini anlamıştı.

Nick, Jordan'ın ellerini bir eliyle yorgana sıkıştırırken üzerine eğilerek onu ateşle ve büyük bir arzıyla öptü. Jordan, dilini onunkinin etrafında gezdiriyordu, artık oyun oynamak ve alay etmek yoktu. Ona doğru eğilince Nick kadının ellerini bıraktı ve ellerini kollarından aşağıya kaydırđı. Daha sonra göğüslerin şişkinliğine doğru devam etti.

Ardından Jordan'ın elbisesinin düğmelerini hızlıca açtı.

Jordan nefes nefeseydi. "Aman Tanrım, birilerinin çok acelesi var."

Nick'in sesinin kaba bir yanı vardı. "Hep senin suçun. Seni ilk kez şarap içerken gördüğüm andan beri seni çıırılıçiplak soymayı düşünüyorum." Baş parmağını onun alt dudağı üzerine koydu. "Birçok şeyi düşünüyorum."

Ona bakmaya devam ederken, Jordan, adamın parmağını emmeye başladı ve gözlerinin kararıp alevlenişini seyretti. Nick, Jordan'ın elbisesini kollarından aşağı sıyrarak yere attı, hemen arkasından boynundaki eşarp da onu takip etti. Sonra Nick geri çekilip ona doğru baktı.

Normalde, sutyen ve külotu ile öğlen güneşinin parlak ışığında yatarken kendini bilir bir halde olması gerekirdi. Fakat sonra Nick, bir elini onun vücudunda gezdirmeye başladı, boynundan kalçasına dek ve Nick'in yüzünde gördüğü yapmacıksız ifade onu gayet arsız bir hale sokmuştu.

Jordan ayakkabılarını çıkarıp atarak Nick'in gömleğine ellerini götürdü. "Sıra sende."

Nick Jordan'ın, gömlek düğmelerini çözüşünü seyretti. Onu üzerinden çıkardıktan sonra, Jordan adamın içindeki beyaz atletin alt tarafını yakaladı, onu da üzerinden çekip çıkardı. Nick kadının üzerine doğru eğildi; yarı çıplak, baş döndürücüydü. Göğsü, kolları, karnı, bir Romalı tanrı gibiydi.

Göz kamaştırıyordu. Mükemmel. Jordan, Nick'in iyi yönlerini, kıyafetinin altında sakladığını biliyordu, ancak bu, tahmininin de ötesinde bir güzellikti.

Sesi fısıltıdan biraz yüksek çıktı. "Ya gerisi?"

"Eğer ısrarcı olursan."

Şeytani bir gülümsemeyle Nick kalktı ve yatağın ucuna oturdu. Ayakkabılarını çıkardı, sonra tereddüt etmeksizin pantolonunu, külotunu ve çoraplarını çıkardı. Jordan'm önünde, gün ışığında utanmaksızın çıplak kaldı.

Dirseklerine yaslanmış olan Jordan, Nick'in bronzlaşmış teninin ve pürüzsüz adalelerinin her santimine göz gezdirirken Nick'in sert ve kalm ereksiyonu karşısında gözleri fal taşı gibi açılmıştı.

Alaycı bir tonda Nick Jordan'a sorduğu soruyu tekrarladı. "Sence idare eder mi?"

Jordan parmağıyla yatağa çağırdı.

Nick kadının üzerine doğru eğildi. Gözlerinde, Jordan'ın kalp atışını hızlandıran zümrüt rengi bir ateş vardı. Becerikli eliyle sutyenin ön kopçasını açtı ve göğüslerinin ortaya çıkışını seyretti. "Şimdi bir yerlere varıyoruz işte."

Jordan'ı yorganın üzerine yatırdı ve sutyenin askılarını omuzlarından çekerek çıkardı. Jordan, beklenti içinde ürperiyordu. Bir öpücük ihtiyacı içinde, "Nick," diye fısıldadı. Dudakları birleşti ve Nick'in parmakları meme uçlarında oynarken içini çekti. Nick başını aşağıya kaydırды, kadının memesini sıkarak ucunu ağzının içine aldı.

Nick dilini memelerinde dolaştırırken Jordan inlemeye başladı ve içgüdüsel olarak kendini ona itti. Parmaklarını onun koyu renkli saçlarında dolaştırıp dururken genç kadın alev alevdi. Nick külotunu çıkarınca kalçalarını istekle ona doğru kaydırdı.

Meme uçlarından birini ağzına alıp emen Nick, boğuk sesle, "Yavaşlamam lazım," dedi.

Yavaşlamak? "Hiç şansın yok, Brooklyn."

Nick gülümsedi ve çenesindeki kirli sakal, onun memesine sürtündü. "Şimdi kesinlikle yavaşlayacağım."

Nick Jordan'ın bacakları arasındaki yumuşak, ıslak dudakları aralamak için parmağını kullandı ve sonra, ona bir sonsuzluk gibi gelen bir süre onunla oynadı ve Jordan nefes nefese kaldığında, içine bir parmağını soktu; içeri, dışarı yavaş, düz bir ritimde oynamaya başladı.

Ardından Jordan'ın kulağına arsızca fısıldadı. "Sana dokunduğumda yüzündeki bakıştan çok hoşlanıyorum. Belki de senin tıpkı bunun gibi boşalmanı izlemem gerek."

Arsız sözcükler. Oh, öyleyse hiç de adil oynamıyordu. Ama Nick-Jordan şovu, iki kişilik bir şovdu. Jordan da ellerini onun kaslı göğüsleri üzerinde gezdiriyor, parmaklarını onun koyu renk saçlarının tutamı üzerinde dolandırıyor. Ona söyleyeceği tek bir kelime vardı. "Çevir."

Nick'in gözleri parladı; belli ki bu fikirden hoşlanmıştı.

Nick onu kalçalarından kavradı ve düzgün bir hareketle döndürdü. Jordan onun üzerine bindi, taş misali sert ereksiyonunu bacakları arasına yerleştirdi, tenleri birbirine dokundu. Onun göğüs kafesi içindeki heyecanı hissetti.

Nick bu fikri kesinlikle sevmiştir.

Jordan onu öpmek için eğildiğinde Nick gözlerini kapattı. Kadın önce boynunu ve gırtlığını öptü, sonra Nick'in göğsüne doğru kaydı. Onun kontrolü ele alması otuz saniye kadar önce iyi bir fikir iken, şimdi ağzının daha aşağılara kaymasına dayanacağından Nick emin değildi.

Tanrım, aşağılara iniyordu. Jordan, pozisyon değiştirdi ve alay edencesine yumuşak dudaklarını onun karnı üzerinde dolaştırdı. Genç kadının dili Nick'in göbeğinin altındaki tüylere dokunduğunda Nick düzensiz nefes alıp vermeye başladı ve aleti beklenti içinde titredi.

Daha aşağı.

Jordan parmaklarını Nick'in kalın penisinin etrafına doladı ve onu okşamaya başladı. Eliyle onunla oynarken

kalçasından da öpüyordu. Nick Jordan'ı seyretmek için gözünü açtı.

Daha aşağı.

Jordan usulca aletin başını yaladı.

Dilini tepesinde gezdirerek oyalandı. Nick, tıpkı şarap gibi, Jordan'ın onun da tadına baktığını anladı. İnleyerek parmaklarını onun saçlarına doladı. "Jordan... beni ağzına al."

Nazlı bir gülümseyişle Jordan tam denileni yaptı.

Jordan dudaklarını Nick'in aletin etrafına sardığında, Nick göğsünün derinliklerinden gelerek gürledi. Dilini ortaya getirince de adam zevkle gözlerini kapattı ve nazikçe Jordan'ın başını avuçladı. Sonra gözlerini tekrar açıp, Jordan'ın aletini ağzının derinliklerine çekişini seyretti. Elini aletin köküne sarmış, onu ipeksi, akıcı bir hareketle, titreyene dek yalıyordu.

Jordan'ı eliyle durdurdu ve yukarı baktığında onunla göz göze geldi. "Buraya gel."

Genç kadının cevabı, mavi gözlerindeki hınzır parıltıda görüldü.

Hayır.

Jordan, Nick'in gözlerine bakarken diliyle aletin başıyla oynadı, sonra tümünü yeniden sıcak, ıslak ağzının içine aldı.

O an Nick neredeyse geliyordu.

Kadına karşı koyamıyor, bu enfes işkenceyi sürdürmesini izliyor ve göz göze gelişleri, dahası onun Jordan olduğu

gerçeği, bunu Nick'in hayatının kesinlikle en ateşli anı haline getiriyordu. Ses tonu alçak ve boğuktu. "Jordan..."

Sesinin tonunu işiten Jordan Nick'in penisini ağzından çıkardı ve dik oturdu. Aleti tam bacaklarının arasına gelecek şekilde üzerine oturmuştu. Nick ellerini yukarı uzatarak onun göğüslerini kavradı, başparmaklarını meme uçlarında gezdirmeye başladı. "Hazır mısın?" diye sordu. O an içine giremezse tutuşacağını düşünüyordu.

"Hazırım," dedi Jordan, gırtlaktan gelen sesiyle.

Nick komodinin üzerinde duran cüzdanının içinden bir kondom alıp, ambalajından çıkardı. Aletin başına geçirdi ve Jordan'ın elini tutup onun devam etmesini istedi. Jordan onu üzerine geçirirken Nick kadının kalçalarını avuçladı. Sonra öne eğilip Nick kendini uygun pozisyona getirirken ellerini adamın onun göğsüne dayadı.

Jordan daha iyi yerleşmesi için esneyip ona doğru eğildiğinde Nick, inlemesini ağızyla kapatarak onu öptü. Tamamen içine girince dişlerini sıktı. Hissettiği aşırı duygudan dolayı zorlanıyordu. Jordan o kadar sıcak, ıslak ve kahrolası bir güzeldi ki, Nick konuşmaya başladı. "Sür beni, Jordan," diye inledi. "Oh Tanrım, bebeğim... sev beni."

Jordan doğruldu ve üzerinde kalkıp inmeye başladı. Nick onu kalçalarından tutuyor Jordan'ı düzgün, şehvetli bir ritimde hareket ettiriyordu. Onun gün ışığında çıplak haliyle üzerinde duruşu karşısında boşalma isteğine karşı savaşıyordu.

Kızgın bir tonla, "Öne eğil," dedi. "O güzel memelerden birini ağızımda istiyorum."

Ani bir hareketle Jordan onun dediğini yaptı. Nick pembe meme uçlarından birini ağzına aldı ve diliyle etrafına fiskeler vurmaya başladı. Hâlâ yavaşça inip kalkarken boğuk bir çığlık attı ve Nick, onun yaklaştığını anladı. "Bacaklarını daha geniş aç," diye fısıldadı. Pozisyon değiştirince onu kalçalarından yakaladı ve sabit tuttu. Ritmi Nick ele almış, ona düzgün, derin darbeler vurmaya başlamıştı. Jordan Nick'in adını tekrar söyledi ve Nick onun boşalmak üzere olduğunu anladı.

Jordan inildeverek gözlerini kapattı ve onun sesiyle, yüzündeki keskin ifadeyi gören Nick "Hissetmeme izin ver bebeğim," diye inledi. İlk Jordan patladı ve orgazmın doruğunda, haykırışlar içinde Nick'i daha da içine çekince, Nick de kendini bırakarak boşaldı.

Orgazmın ardından uzun süre birbirlerine yapışık halde yattılar.

Birkaç dakika sonra Jordan sessizliği bozdu. "Birbiri-mizle konuşmaksızın en uzun süreli beraberliğimiz buydu." Nick'in başını kaldırdı. "Bir şey kırmadım, değil mi?"

Nick parmağıyla onun gözlerine düşen bir parça saçı kaldırıp kulağının arkasına götürdü. "Hayır."

Nick tekrar sessizleştğinde onu düşünerek sordu. "İyi misin?"

"Kesinlikle. Sadece hiç..." Sakarca ortasında kesti. Ah Tanrım, bunda çok beceriksizdi.

Jordan'ın bakışları şefkat doluydu ve eğilerek Nick'i dudaklarından öptü ve usulca, "Benim için de öyle," diye fısıldadı.

YİRMİ YEDİ

Jordan, arabanın penceresinden önlerinde belli belirsiz görünen demir parmaklığa baktı. Kapıların üzerindeki mermerden yapılmış B deseni, Barrasford Estate şarap imalathanesinin logosuydu.

Nick, arkada, Jordan'ın yanında oturuyordu. "Kimse yok. Çok ayıp. Sanırım otele geri dönmemiz gerekecek." Parmak şıklattı. *Kahretsin.*

Jordan dirseklerle onu dürttü. "Sürücü galiba Intercom'da birisiyle konuşuyor. Ah ve kapılar açılıyor. Gördün mü? Sana, bizi beklediklerini söylemiştim."

"Aman ne heyecanlı! Burada ne kadar kalacağız?"

Jordan ona doğru baktı. "Bu bir şarap tadımı, Nick. Burada işkence altında değilsin."

"Beni seninle yalnız kalmaktan alıkoyan her şey bir işkence, Rhodes."

Başını salladı. "Hah, bu sefer bu sözlerin işe yaramayacak. Hem bu kapılar ardında bütün Napa ve Sonoma'nın en iyileriyle rekabet edecek bir üzüm türü var. Şaraplık üzümleri seviyorum." Saatini kontrol etti. "Napa Vadisi'ne geleli bir damla dahi şarap içmedim. Beni yanlış anlama.

Tüm dünyamı sallayan seksten her kız gibi ben de hoşlanıyorum, ama şu an içeri girip o şarabı deneyeceğiz.”

“Eğer hayır dersem ne olur?”

“O zaman devreye öp, tükür ya da yut vedasına sıra gelir”

Nick bir anda arabadan fırladı.

Arabanın etrafından dolanıp onun tarafındaki kapıyı açışı ve centilmence el uzatışını Jordan şaşkınlıkla izledi.

“Bayan Rhodes.”

“Bay Stanton.” Elini ona uzattı. Yeniden sadece Nick McCall olduğu günü hatırladı.

Sürücü onlara başını salladı, kapıdan geçerlerken ekledi: “Şarabın keyfini çıkarın. Hakkında iyi şeyler duydum.”

Jordan saatine baktı. Nick ile beraber saat dört için randevuları vardı, günün son tadımı için. “Muhtemelen bir buçuk saat kadar kalırız.”

Sürücü, “Keyfinize bakın,” dedi. Yüzünde, saat başı ücret almanın keyifli gülümseyişi vardı.

Jordan eli Nick’in elinde muhteşem manzaralı bahçede yürümeye başladı.

“Peki, bana buradan biraz bahset,” dedi Nick.

“Yeni bir yer burası, ilk bağbozumu, önümüzdeki ay olacak. Çok büyük bir bağ değil, sadece 15 dönüm kadar. Özel üzümler üretiyorlar. Pazardaki en iyi şarap imalat-haneleriyle boy ölçüşmeye kararlılar ve şişesi sadece yüz dolardan, bu işi becerebilecek konumdalar.”

Nick dehşet içinde baktı. “Şişesi sadece yüz dolar mı?”

“Belli başlı Cabernet üreticileri için bu kötü bir fiyat değil. Toptan fiyatta indirim alabilirsem, bunu mayıs ayındaki kulüp şaraplarımdan biri yapmayı düşünüyorum. Tabii tadacağım şeyi beğendiğim takdirde.”

Bahçenin sonunda, meşeden yapılma, muazzam büyüklükte, en az beş metre yükseklikte bir kapının önüne geldiler. Bu kapı, iki katlı bir şarap üretim merkezine açıyordu. Kapılar açıktı ve yirmili yaşların sonunda, şık giyimli bir kadın onları sıcak bir şekilde karşıladı.

“Barrasford Estates’e hoş geldiniz Bayan Rhodes.”

Jordan gülümseyerek tokalaştı. “Bana Jordan deyin. Bu, Nick Stanton.”

“Ben de Claire,” dedi ve Nick’in elini sıktı. “Beni takip edin.”

Havadan sudan konuşmaya başladılar ve Claire onları üretim merkezine götürürken yolculuklarının nasıl geçtiğini sordu. İçerideki her şey moderndi, yeni tür bir paslanmaz çeliktendi. Yalnızca, kabaca beş metre yüksekliği ve üç metre genişliğindeki büyük fermantasyon depoları, Fransız meşesinden yapılmaydı.

Nick başını salladı. “Kapının büyüklüğünün sebebi anlaşıldı.”

Claire onayladı. “Bu hazneleri buraya sokmanın büyük bir macera olduğunu söyleyebilirim.”

Tesis turu, Jordan’ın diğer şarap tesislerinde yaptığı turlardan daha kısa sürdü ve Claire açıklayana dek bunun sebebini merak etti.

“Biz burada biraz farklı bir yol izliyoruz,” dedi. “İnsanların şarap yapım sürecinin her evresini, işin olduğu anda görmesini istiyoruz, bu yüzden size kısa bir tanıtım filmi göstereceğiz. Hasattan şişelemeye kadar tüm evreleri kapsıyor.”

Onları büyük bir konferans salonuna götürdü. Bir duvardaki tavandan tabana geniş pencereden vadi ve Mayacamas dağları görünmekteydi. Claire onlardan mermer kaplı masaya oturmalarını isteyerek bir şişe şarap açtı.

İki bardağa şarap doldururken anlatmaya başladı. “Bu, bizim bağlarımızın üzümünden. Önümüzdeki Mayıs ayında piyasaya süreceğiz. Üzümler iki buçuk yıl önce hasat edildi, daha sonra yapılan şarap, meşe fıçılarda on sekiz ay bekletildi.” Jordan’a ve Nick’e bardakları uzattı. “Filmi izlerken şarabın keyfini çıkarabilirsiniz. On beş dakika sonra döndüğümde sorularınız olursa cevaplamaktan mutluluk duyacağım.”

Claire çıkınca Jordan bardağını sallayarak güzel kokulu, koyu kırmızı üzümün aromasını açığa çıkardı.

“Bu, beklediğimden daha resmi,” dedi Nick. “Şarap tadımları hep böyle mi olur?”

“Değişir. Bazıları sana tesisleri gezdirir veya bağlara götürür. Bazıları da daha serbesttir ve bir sandalyeye oturur ve şarap içersin. Barrasford Estate’in de görünüşe göre bir filmi var.” Bir yudum aldı. Şarap, bir Cabernet’ten tam beklediği gibi özlü ve doluydu. “İşte aradığım tat.” Oadaki ışıklar kararırken Nick’e göz kırptı ve karşılarında yukarıdan bir perde indi.

Filmin bitiminde Claire geri döndü ve şarap hakkında ne düşündüklerini sordu. Jordan, randevuyu alırken kendini tanıtmıştı, bu yüzden onun oraya iş için geldiğini biliyorlardı. Şarabı övdü ve onu, dükkânının kulüp üyelerine tattırma planından bahsetti.

Claire'e, "Ürününüz benim genel fiyat çitamın biraz üzerinde, ancak vereceğim sipariş miktarı için orta bir yol bulabilmeyi umut ediyorum," dedi.

Claire üzüntüsünü belirterek, "Fiyat üzerinde pazarlık etme yetkim yok," dedi.

"Tabii, anlıyorum." Jordan, çantasından kartını çıkarıp uzattı. "Bütün bilgileri burada. Satış yöneticinize kartımı iletmenizde bir mahzur yoksa. Kendisine, dükkânımın şarap kulübünün sekiz yüz üyesinin bulunduğunu ve hem benim hem işletme müdürümün tavsiyeleri doğrultusunda şarabınızı tadacaklarını söyleyebilirsiniz. İkimiz birlikte Chicago'nun şarap sever çevresini epey heyecanlandırabiliriz. Chicago bölgesinde hangi distribütör ile çalışıyorsunuz?" Kanun gereği şarap imalathanelerinde doğrudan perakende satış amaçlı şarap alamazdı, ancak Barrasford'un çalıştığı distribütörlerden birini kullanırsa anlaşma için engel kalmazdı.

Claire, "Sanırım Midwest," dedi.

Jordan başıyla onayladı. "Onlarla her zaman çalışıyorum." Kartını işaret etti. "Bu seyahatimde mayıs ayı kulüp seçimlerimi tamamlamak istiyorum, bu yüzden satış müdürünüze, eğer ilgileniyorsa, beni hafta sonu bitmeden aramasını söyler misiniz?"

Birkaç dakika sonra, Nick ve Jordan, şarap imalathanesinin açık hava terasında bir masada oturuyorlardı. Çoğu çiftlerden oluşan başka birkaç grup da yandaki masalarda ve atmosfer daha rahat ve turun diğer bölümlerinden daha misafirperverdi.

Küçük masada karşısında oturan Nick, siyah renkli güneş gözlükleri, kütük misali ensesi, kot pantolonu ve siyah düğmeli gömleği ile şarap tadımı için kötü çocuk görünümündeydi. Jordan'ı bu durum hiç rahatsız etmedi. Çıktığı erkeklerin görünüşünden çoğunlukla şikâyetçi olmamıştı ancak Nick, hepsini tek kalemde silip atmıştı.

Claire ile yaptığı görüşmesine atıf yaparak; "Zor bir pazarlık içindesin," dedi Nick.

Jordan bunu önemsemiyordu. "Yaptığım teklif herkes için iyi olanı." Hafif bir esinti, saçlarını gözlerinin önüne savurdu.

Nick sordu: "Satış müdürünün pazartesisden önce arayacağını düşünüyor musun?"

Jordan, kendinden emin bir şekilde cevapladı: "Satış müdürünün bugün biz buradan ayrılmadan arayacağını sanıyorum."

Nick onu gözlüklerinin altından inceliyordu. "Çok iddialısın. Sanırım ne kadar iyi olduğunu hep birlikte göreceğiz."

Claire, altı kadeh şarap dolu bir tepsi ve kraker dolu bir sepetle döndü. Önce en büyük iki kadehi koydu, ikisinin önlerine birer tane. "Size birer kadeh daha Cabernet getirdim. Kıyaslamak için, önümüzdeki yılın

bağbozumunun fıçılarından da tatmak isteyeceğinizi düşündüm. İkisinin önlerine daha küçük ikişer tadım kadehi daha bıraktı. “Üzümü hasat ettikten ve fermente işleminden sonra Fransa’dan profesyonel bir tadııcıyı, ünlü Philippe Fournier’i buraya davet ediyoruz ve ona, yirmi sekiz değişik üzüm bağımızdan alınan örnekleri tatmak için bir oda ayarlıyoruz. Üç gün boyunca şarapları tadıyor ve nihai ürünümüzde yer alması için her birinden yüzde hesabı olarak bize verdiği tavsiyeleri kaydediyoruz.” Gülmüseddi. “Sonra herkes içmeye başlıyor ve işe geri dönmenden önce iki gün boyunca partiler veriliyor.” Ellerini birbirine bitıştirdi. “Evet, şu an için cevaplayabileceğim bir sorunuz var mı?”

“Şimdilik bir şey yok. Teşekkürler,” dedi Jordan.

Tekrar yalnız kalınca, Nick eğildi ve fısıldayarak konuştu. “Ve şişesi yüz dolar olan soru şu: bütün bunların diğerlerinden bir farkı var mı?”

“Eğer insanlar şaraptan, bedelini ödeyecek derecede hoşlanırlarsa, elbette var.”

Nick şüpheyle baktı.

“Konuya sadece içecek bir şey olarak bakamazsın, Nick – her kadeh şarabın kendi özel hikâyesi var,” dedi Jordan. “Buna, mesela bir ilişkiye yaklaştığın gibi yaklaş.”

Şimdi Nick’in daha da şüpheci bir bakışı vardı. “Bir ilişki gibi mi?”

Jordan kadehini kaldırdı. “Tabii, bir düşün. Şaraba bakarak başlıyorsun. Bu senin üzerindeki ilk tesir. Kendine soruyorsun, ‘Bu bana iyi görünüyor mu? Daha fazlasını

araştırmamda fayda var mı?’ Sonra şaraba biraz daha sokuluyorsun. Aromalarını deniyorsun, ve eğer hoşuna giderse, vücudun içgüdüsel olarak tepki veriyor, daha ileri gitmenin beklentisiyle doluyor. Şarabın seninle şakalaşmasına, kendine çekmesine, kışkırtmasına izin veriyorsun. Burada onu tatmaya çok yakınsın, ancak henüz değil. Belki biraz daha bekliyorsun, o nihai tatmini geciktiriyorsun, kendini en uç noktada mümkün olduğunca fazla tutmaya çalışıyorsun. Ve nihayet, daha fazla bekleyemeyeceğin o noktaya vardığında, tadıyorsun. Kendini o hücum, aroması ve kokusuyla o pürüzsüz, ipeksi şarap hissine teslim ediyor ve tekrar tadıyorsun. Sonra tekrar. O coşkun oluşmaya başladığını hissedene dek bu sıcak, seni havalara uçuran duygu devam ediyor. Son damla bittikten sonra da bir keyif bulutunun üzerine yavaşça konuyorsun.” Bardağını ona doğru kaldırdı. “İşte şarap içmek bunun gibi bir şey.”

Gözleri gözlüklerin arkasında gizlenen Nick’in ifadesi okunamıyordu. Sonra Nick, masalarının yanından geçen Claire’e doğru baktı. “Sanırım ikinci bir tur yapmamız gerekecek.”

Jordan sevinçle el çırpı. “Harika! Şarabın hoşuna gittiğini duymak çok güzel.”

Claire geçtikten sonra Nick, gözlükleri çıkardı ve masanın üzerine koydu. Kadehini kaldırarak Jordan’a doğru uzattı. “Pekâlâ, Rhodes. Senin için, bir kere daha cidden deneyeceğim.” Kadehini titretti, bir profesyonel edasıyla şarabı kokladı ve adamakıllı bir yudum içti.

Bir anlığına gözlerini kapadı, düşünür gibi Jordan'a doğru baktı. "Kara kiraz. Ve meyan kökü."

Jordan'm şarap ustası göğsü kabardı. "Bunun senin de içinde olduğunu biliyordum."

Masanın yanına bir kadın gelerek kendini tanıttı. "Jordan, merhaba. Ben Denise, satış direktörü. Claire, şarabımızı dükkânında tanıtmak istediğinden bahsetti. Bardan bir kalem alayım ve ayrıntıları konuşalım."

Nick, satış müdürü yanlarından ayrılırken etkilenmiş şekilde, başıyla onayladı. "İyi iş."

Jordan gülümsedi. "Sana söyledim, Nick. Ben bu işi yapıyorum."

*

Bungalova geri döner dönmez Nick, Jordan'ı tekrar kollarına aldı. Onu öpmek için başını eğdiğinde Jordan bir heyecan ve mutluluk dalgası hissetti. Otele geri dönerken arabada Nick'in ona nasıl baktığını hatırlayınca, kafasında, daha fazla şarap tatmaktan başka şeyler olduğunu anlamıştı. Ona kalsa, otelin barının terasında gün batımına karşı bir şeyler içmeyi teklif ederdi, ancak işleri bir miktar esnetmeye meyilliydi... eğer Nick de öyleyse.

Nick, onun boynundan öperken ellerini beline kaydırды. "Peki, şimdi programında ne var?"

"Basit! Oda servisini çağırır, balkonda akşam yemeği yeriz diye düşünüyordum." Dışarısı biraz soğuktu ancak ocak ortamı ısıtabilirdi. Jordan yıldızlar altında yemek yeme fırsatını kaçırmak istemiyordu. Şimdi de Napa'yı birisiyle paylaşabilecekken dışarı çıkmayı planlamıştı.

Nick, öpücükler arasında mırıldandı: “Bu fikir hoşuma gitti.” Ona yanaştı ve dikkatlice elbisesinin üst düğmesini açtı. Bu sefer, öncekinden daha sabırlıydı. “Ama oda servisinin yemeği getirmesi en az bir saati bulur. Bu da yemekten önce öldürecek vaktimiz var demek.”

Aynen Jordan’ın düşünceleri... “Doğru. Banyo yapıp biraz rahatlamayı düşünüyordum.”

Nick’in elleri onun elbisesinin ikinci düğmesinde takılı kaldı. “Oh, tabii.”

“Aynı zamanda senin de benimle gelebileceğini düşündüm.”

Nick başını kaldırdı. “Evet... Ben tam olarak banyo tipi bir erkek değilim.” Gözlerinde hınzırca bir bakış vardı.

Jordan omuz silkti. Nick McCall’in az ama katı kuralları vardı. Bunları eğip bükmeye başlamasınınsa vakti gelmişti. “Keyfine bak. Ama fikrini değiştirirsen beni nerede bulacağını biliyorsun.” Onun kollarından sıyrılarak bara doğru gitti.

Nick kalktı ve Jordan kendisine, tur sonu verilen, yarısı dolu Barrasford Estate’ten bir kadeh doldururken duvara yaslanıp onu izledi. Nick’in ona baktığını hisseden Jordan, terastan geçerek ana yatak odasına girdi. Banyoya girerken kendi kendine mırıldanmaya başladı ve küveti doldurdu. Kadehini mermer pervaza bıraktı, suyun derecesini ayarladı ve biraz duş jeli döktü. Şarabını yudumladı, yatak odasına dönmeden önce suyu birkaç dakika daha akıttı.

Bungalovun her odasının, dikey olarak duvarın dörtte üçünü kaplayan pencereleri vardı, böylece teras üzerinden oturma odası görülebiliyordu. Nick kanepede oturuyor, elinde kumanda ile TV'de basketbol maçı izliyordu.

Jordan gözlerini yuvarladı.

Erkekler.

Nick başını kaldırdı ve Jordan'ın kendisini seyrettiğini gördü. Jordan geri dönerek masumca kendi işine bakmaya gitti. Pencerenin önünde elbisesinin fermuarını çözüp aşağıya düşürdü, tangasıyla kaldı

Elbiseyi kenara doğru tekmeledi. Sonra sutyenini çözdü ve onu da yere düşürdü.

Sonra banyoya doğru yürüdü, tangası ve yüksek topukları haricinde çırlıçıplaktı

Banyoda, makyaj çantasından bir toka çıkararak saçlarını yukarıya topladı. Sonra tangasını ve ayakkabılarını da çıkararak buğulu suya kendini bıraktı. Şarap kadehini aldı, başını küvetin arkasına yaslayarak sessizce ona kadar saydı.

Ancak altıya gelmişti.

"Köpüklerden bahsetmemiştin." Nick kapıdan beyaz köpüğe öfkeyle bakıyordu.

Jordan gülümsememeye çalıştı. "Ajan McCall... seni burada görmek. Banyo hakkında fikrini mi değiştirdin?"

"Düşünüyorum." Bakışlarını onun üzerinde gezdirirken, banyoya girdi. Bir elinde açık şarap şişesi ve kadeh bulunuyordu.

Jordan, onun ikisini de pervaza bırakışını seyretti. Bir şey söylemeden Nick, baldırına bağlı silah koşumunu çıkararak onu makyaj masasının üzerine bıraktı. Sonra cebinden bir kondom çıkarıp şarap şişesinin yanına koydu.

“Yine ateşlenmeye başladığını görüyorum.” Köpüklerin içinden bir bacağına çıkardı ve ayağıyla musluğu kapattı.

Nick’in gözleri onun çıplak bacağına döndü, sonra suyun dışına çıkan göğüslerine doğru kayd.

“Ben de birisinin burada köpük banyosu partisi verdiğini görüyorum.” Üzerindekileri çıkardı.

Jordan aniden kavrulan ağzını serinletme ihtiyacı içinde şaraptan bir yudum daha aldı. Nick küvete adım attı ve çıplak vücudunu küvetin içine kayd. Jordan’ı bileğinden yakaladı ve dizinin üzerine doğru çekti. Jordan onun bacağı üzerinde ata biner konuma geldi.

Jordan, “Demek otoriteni yeniden sağlama hamlen bu?” diye sataştı.

Nick onu bir öpücükle cevapladı. Dudakları yavaş ve baştan çıkarıcı hamleler yaparken Jordan’ın göğüsleri sertleşmiş, meme uçları dikleşmiş, Nick’in dokunuşuna hazır. İçgüdüyle onun dizinin üzerinde sallanmaya başlayınca Nick’in kalın, erekte olmuş penisi, Jordan’ın bacaklarının tam arasına girerek hassas tenine sertçe basmaya başladı.

Jordan, elini eğdi, elindeki bardağı unutmuştu ve şarap neredeyse Nick’in üzerine dökülecekken yeniden doğruldu. “Seni yakaladım.” Bardağı pervaza koymak için uzandı.

Nick bardağı ondan aldı. "Bu bana bir fikir verdi." Kadehi Jordan'ın sol memesine bastırdı ve niyetini anlaması için yüzüne baktı.

Jordan derin bir nefes aldı. İçindeki şarap delisi, son derece tahrik olmuş bir kadın ile savaş halindeydi. "Bu... çok iyi bir şarap."

"Ve ben de daha iyi bir sevişme düşünemezdim." Nick kadehe parmağıyla vurdu ve göğsünden aşağı şarap süzülürdü, meme ucunu kapladı.

Onun göğsünü tutarak ağzına götürüp emmesiyle, Jordan'ın neredeyse nefesi kesilecekti. Nick dilini pütürlü meme ucu etrafında dolandırdı. "Mmmm... Sulu bir tadı var. Ve bayağı baharatlı."

Nick kadehe uzandı ve diğer meme ucuna da şarap döktü. Kadehi kenara koydu ve memeyi ağzına götürdü. Usulca bir inleyişle Jordan ellerini onun omuz ve kollarındaki gergin kasların üzerine koydu. Dizinin üzerinde kendini kaydırdı, böylece Nick'in aletin ucuna, bacakları arasındaki sıcak, ıslak girişin ağzına gelmişti.

Nick inledi ve ağzını onun memesinden çekti. Parmaklarını onun saçlarına daldırıp ateş içinde onu öptü. "Beni kışkırtma, Jordan. İçinde olmayı ne kadar istediğim hakkında hiçbir fikrin yok."

Genç kadını dizinden kaldırdı ve sıcak, köpük dolu suya bıraktı. Jordan onun yüzündeki benimle-oyun-oyuna bakışını gördü. Otoriter, ama gülünç şekilde seksi versiyonu.

"Pervaza otur," dedi Nick.

Jordan kaşını kaldırdı. "Küvetteyken emir almaya alışkın değilim, Ajan McCall."

"Almamalısın."

Nick'in ses tonundaki sahiplenici ton karşısında gülen Jordan, küvetin köşesine kaydı. Böyle ilginç durumlarda en güçlü kadınlar dahi karşı çıkmazdı.

Kendini kaldırarak suyun dışına çıktı ve pervaza oturdu. Su vücudundan aşağı süzülüp küvete damlarken soğuk hava tüylerini ürpertti.

Bir emir daha. "Bacaklarını aç."

Jordan'ın vücudu pelteleşti. "Eğer hayır dersem ne olur?"

Nick'in dudaklarında kendinden emin bir gülümseme belirdi. "Hayır demeyeceksin."

Kahretsin. Çok doğru.

Vücudu beklenti içinde titrerken Jordan Nick'in dediğini yaptı.

Nick suda dizleri üzerinde doğrulurken ateşli bakışları onun ayırık bacaklarını seyrediyordu. Su, şekilli karnından ve kaslı kalçalarından aşağı süzülüyor ve kalın mı kalm penisini ortaya çıkarıyordu.

Jordan derin yutkundu.

Nick tekrar kadehini aldı, yaklaştı ve kadehi onun göbeğine doğru eğdi. Jordan seyrederken, küçük bir miktar şarabı karnından aşağıya döktü. Nick'in sesi şimdi biraz daha nazikti. "Arkana yaslan."

Dirsekleri üzerine dayanan Jordan, onun sıcak nefesini bacaklarının arasında hissettiğinde gözlerini kapayarak

inledi. Jordan Nick'in her iki baldırını yakalayışını hissederek kendini ona açmış bulunuyordu. Daha önce kendini hiç böyle çıplak ve yine böyle inanılmaz seksi hissetmemişti. Ve Nick, titreyene kadar ona ağzıyla tahrik ediyordu. Onu doruğa çıkardı, durmaksızın onun ismini söyleyene kadar.

Durduğunda, Jordan nefes nefese, "Hayır," dedi.

Nick'in sesi gergindi. "Sen adımı böyle inleyerek söyledikçe, eğer içine girmezsem kesinlikle patlayacağım." Pervazdan kondomu aldı. "Arkanı dön."

Kesinlikle Nick'in seks pozisyonlarındaki baskın eğilimleri hakkında konuşmaları gerekiyordu. Ama sonra. Çok sonra...

Jordan suya doğru alçaldı ve pervaza doğru eğildi, dirsekleri mermer üzerindeydi. Omuzları üzerinden arkaya baktı. "Böyle mi?"

Nick'in ambalajı açarak kondomu takışını izledi. Sonra Nick genç kadının arkasına geldi ve kendini yerleştirmesi için onun kalçalarını kavradı. "Bunun gibi."

"Şimdi kim güç gösterisi yapıyor?" Nick sert, sıcak penisini onun içine sokmadan Jordan son bir arsız yorum yapabilecek nüktedanlığı yakalamıştı. Gözlerini kapadı ve inledi. Nick ona arkadan girerken parmakları mermer pervaza parmakları tutunuyordu.

Nick öne eğildi ve onu ensesinden öptü. "Ben. Ve sen de bundan hoşlanıyorsun."

YİRMİ SEKİZ

Ertesi gün Nick kendini daha dolambaçlı, üç şeritli, başka bir şarap imalathanesine giden yolda buldu. Jordan'ın söylediği Kuleto Estate, tabii ki ona hiçbir şey ifade etmiyordu. Buna karşılık olarak her zamanki şikâyetçi homurtularını çıkarıyordu; tabii bunların bir kısmı şovdan başka bir şey değildi. Dün gecenin ardından şarap konusunda yumuşamıştı. Şarabın bir erkeğin içebileceği *en kötü* şey olmadığını düşünüyordu. Şüphe yok ki iyi, sert bir burbonu hâlâ tercih ederdi, ama şarabın da belli yerlerde bir çekiciliği olduğunu kabul etmeye başlamıştı.

Aklı küvetin ucunda yatan ve dudaklarına doğru eğilirken inleyerek ismini söyleyen Jordan'ın görüntüsüne doğru kaydı.

Ve şimdi yine erekte olmuştu.

Sorununun sebebine doğru baktı; günlük kiraladıkları limuzinin arka koltuğunda, hemen yanında oturuyordu. Jordan'a bakmanın sorunu çözmeyeceğini hızla kavradı. Yine parlak ve şık bir elbise giymişti ve topuklarıyla gayet alımlıydı. Ona yapabileceği tek şey kadının üstünü başını

bozmak olurdu. Aslında işler ona kalsa bu milyarder vâris, tüm hafta sonu güzel ve dağınık kalacaktı.

Tabii ipler Jordan'm eline geçtiğinde işler tamamen Nick'in kontrolünde yürümüyordu. Ona sordu: "Bu tadam ne kadar sürecek?"

"Saatler alır. Öğle yemeğini de içeriyor."

Memnuniyetsizliğini homurdanarak gösterdi Nick. Jordan neşeyle gülümsedi ve bu tavrı rahatsız edici şekilde bulaşıcıydı. Halbuki Nick en az beş dakika kadar daha huysuz görünmeyi planlamıştı.

Sonra Nick, aracın dağı tırmandıkça yolun daraldığını fark etti. Yamaç dikleşirken Nick Jordan'ın koltuğun ucuna sıkıca yapıştığını gördü.

Elini Jordan'm ellerinin üzerine koydu. "İyi misin?"

"Yolun bu bölümünden nefret ediyorum."

"O halde neden gidiyoruz?"

"Oraya vardığımızda anlayacaksın."

Yirmi dakika sonra araba, dağın tepesinde durdu. Sürecü aracı park etti, dışarı çıktı ve Jordan'm kapısını açtı. "Sepeti bagajdan alıp şaraphaneye getiriyorum, Bayan Rhodes. Buzdolabına koyduklarından emin olacağım."

Nick arabadan çıkarak Jordan'ı takip etti. "Ne sepeti?" FBI antenini açmıştı. Odalarından ana salona golf arabası ile gitmişler ve limuzini orada kendilerini bekler bulmuşlardı, bu yüzden, Nick'in sepet içinde ne olduğu konusunda hiçbir fikri yoktu.

“Otelden kendimize bir piknik yemeği hazırlattım,” dedi Jordan. “Tadımdan sonra yemek yemek için herhangi bir yerde güzel bir nokta bulabiliriz diye düşündüm.” Et-raflarındaki manzarayı işaret etti.

Nick, bulundukları yere ilk kez adamakıllı baktı. Manzara karşısında kolay kolay oh ve ah diyen biri olmamasına karşın önündeki görüntüyü takdir edebiliyordu. Şaraphane, üzüm bağlarına, zümrüt yeşili kıvrımlı tepelere, vadiye ve alt tarafında pırıltılı mavi bir göle tepeden bakıyordu. Aşağıya doğru kısa bir patika üzerinde çiçekler, bahçeler ve sık, gölgeli ağaçlarla çevrili, pastoral Tuscan stili bir villa görünüyordu.

Jordan sordu: “Nasıl buldun?”

Nick manzaraya bakarken düşünüyordu. Her daim kontrolü elinde tutma ve ilişkinin kurallarını belirlemenin kötü yanı, ki bu terimi çok üstünkörü kullanırdı, daha önce hiç kimsenin onu böyle şeylerle şaşırtmadığını görmektir. Gerçekten, hiçbir kadın ona böyle sürprizler yapmamıştı. Onlara böyle bir şans vermemişti. Yine de işte burada, beklemediği bir şekilde Napa Vadisi’nde bir tepede, birlikte olduğu her an onun elini ayağına dolaştıran bir kadınla beraber dikiliyordu. Eğer Jordan bunları yaparken yüzüne bir gülücük kondurmayı beceremeseydi Nick muhtemelen bütün bunlara çok öfkelenenecekti.

Çok sinsiceydi.

Muhteşem manzara, ona, Napa’ya vardıklarından beri Jordan’a söylemek istediği şeyi düşündürdü. Elleriyle onu belinden tutup kendine çekti, gözlerine baktı. “Bütün bu hafta sonu bir harika. Ama benim bütün bunlara ihtiyacım

yok, biliyorsun, değil mi? Ben buraya senin için geldim – fantezi moteller, şömine önü akşam yemekleri veya tepelerde piknik yemekleri için değil.”

Jordan gülümseyerek Nick’in yüzüne dokundu. “Biliyorum. Bu, işlerin daha da iyiye gitmesi demek.”

Arkalarından bir ses onlara seslendi. “Jordan Rhodes.”

Nick döndüğünde onlara doğru yürüyen açık kumral saçlı bir adam gördü.

“Mike. Seni tekrar gördüğüme sevindim,” dedi Jordan.

“Her zamanki gibi harikası,” dedi adam. “Bugünkü randevu listesinde adını gördüm. Ve bir misafirimiz daha var ha? Zamanı gelmişti.” Nick’in elini sıktı. “Sen artı bir olmalısın.”

“Nick Stanton.” dedi Nick. *Artı bir...* Kendisine böyle seslenilmesinden rahatsız olmaya başlamıştı.

Mike, villayı işaret etti. “Gelin, bu öğleden sonra biraz kalabalığız, ama sanırım barda size bir boşluk açarız.”

Şaraphaneye doğru onu takip ettiler ve kalabalık, gürültülü, keyifli bir salona girdiler. Misafirler uzun banket masada, duvar diplerindeki kokteyl masalarında ve köşedeki uzun barda şarap içiyorlardı. Cana yakın siyah bir Labrador da misafirler arasında dolaşıyor, masaların altında Brie peyniri ve krakerlerin keyfini çıkarıyordu.

Nick, Jordan’la birlikte bardaki son iki tabureye oturunca rahatladı. Bu tip bir şarap tadımı ona daha uygundu.

Mike önlerine iki boş kadeh koydu. “Nereden başlamak istersiniz?”

Nick bunu düşünmüştü. "Pembe bir şey var mı?"

Mike arkadaki bardan bir şişe aldı. "Aslına bakarsan, muhteşem bir Rosato'muz var. İçinde Cabernet ve Sangiovese üzümleri baskın ve önce çelik, sonra kısa bir süre Fransız meşesi içinde fermente edilmiş. Yabani çilek ve kan portakalının yoğun aromalı harmanı, çok ağırlık vermeden ağızda yayılıyor. Böylesine güneşli bir bahar günü için mükemmel."

Nick, "Kulağa enfes geliyor," dedi. "Onun haricindeki her şeyden alacağım."

*

O gece Nick, Jordan'ın rutin nefes alıp verişlerini dinleyerek yattı. Jordan ile birlikte o öğleden sonrasının büyük bölümünü Kuleto şaraphanesinde geçirmiş ve sonrasında Jordan'ın yaz dönemi şarap kulübü seçimleri için görmek istediği daha küçük bir şaraphaneye de uğramışlardı. Sonrasında bungalova dönmüş ve nihayet dışarıdaki duşu kullanmışlardı. Akşam yemeği için motelin yüksek çam ağaçları ve dağların içine sokulan bir göl üzerine oturmuş kuzeybatı Pasifik tarzındaki restoranına gitmişlerdi. Üst katta bir masaya oturmuş, güneş batarken Nick'in ailesi, Jordan'ın ailesi ve birçok şey hakkında konuşmuşlardı.

Yine de değinmedikleri bir konu kalmıştı. Birliktelikleri.

Sabah olduğunda Napa'dan ayrılarak Chicago'ya döneceklerdi, peki sonra? Nick ne olacağından emin değildi. Kadınlarla ilişkisini serbest tutmaya alışkın bir erkek için içinde bulunduğu bu durum tuhaftı. Genelde bir sonraki adımı düşünmezdi, çünkü o adım hiç olmamıştı. Ama

hayatına Jordan Rhodes girmişti ve işte şimdi burada, karanlıkta ona bakıyor, uyurken onu seyrediyordu. Bunu duygusal, kendini gözlemleyebilen erkekler yapardı. O değil.

O ise rasyonel, mantıklı bir adamdı ama yüzleşmesi gereken soğuk ve zor şeyler vardı. İlk olarak, Jordan'ı tanıyalı üç hafta olmuştu. Üç hafta. Ve resmi olarak bu sürenin sadece son kırk sekiz saatinde birlikte olmuşlardı. İkincisi, onunla bir sonraki adımı atmak, beraberinde iki şeyden birini getirecekti: ya gizli görevler döneminde uzun ayrılıklar yaşayacaklar ya da Nick kariyerinde büyük bir değişiklik düşünecekti.

Böyle bir şeyi düşünüyor olduğu gerçeği bile delilikti. Birisi bir kadınla kırk sekiz saatlik birliktelik sonrasında böyle kararlar vermezdi.

Ancak...

Diğer yol ise, Eckhart soruşturması biter bitmez Jordan'a elveda demekti. Bunun hissettirdiği ise...yanlıştı. Onun yataкта yanında yatışını izlemek hoşuna gidiyor ve onu bu şekilde daha sık görmek istiyordu. Çok daha sık.

Diğer bir deyişle, hepsini birden istiyordu ve bunun olması imkânsızdı. Böylece, vermesi gereken zor bir karar vardı.

Bu kararı zorlaştıran başka bir sorun daha mevcuttu: Jordan'ın ne düşündüğü hakkında hiçbir fikri yoktu. Tabii ki onun kendinden hoşlandığının farkındaydı, ancak bir kez bile Chicago'ya döndüklerinde ne olacağı hakkında konuşmamıştı. Belki de konuyu şu an netleştirmek istemiyordu veya belki kendisinin de henüz bir cevabı yoktu. Belki onun da en az kendisi kadar kafası karışık.

Nick kadınlarla hep düz ilişkiler içinde olmuştu. Ama özellikle Jordan'la olan ilişkisi, onu yumuşatmıştı. Çünkü -eğer kendine karşı dürüst olacaksa- biliyordu ki bir parçası, hem de büyük bir parçası, ona her seferinde engel olduğu soruları sormak istiyordu. Başka bir kadının söylemesine hiç fırsat vermediği şeyleri söylediğini duymak istiyordu. Bu yüzden, bu hafta sonu, bir hafta sonundan daha fazlası anlamına geliyordu.

Jordan kıpırdadı ve uykusunda gerindi. Nick'e doğru iyice sokuldu ve onu kral boyu yatağın üçte biri kadarlık köşesine sıkıştırdı. Nick de bir yandan yerini korumaya çalışırken bir yandan gülümsemesine engel olamadı. Bu kadın uyurken dahi ipleri elinde tutmaya kararlıydı.

Akıllıydı, güzeldi ve başarılıydı ve muhtemelen tanıdığı en dikkat çekici kadındı. Hayatındaki şeylere bakılırsa bir eksiğini veya ihtiyaç duyduğu bir şeyi görmek çok zordu. Ve onun gücüne veya bağımsızlığına müdahale etmeyi hiç istememesine karşın, içinde, derinlerde yaşayan mağara adamı, daldan dala atlayan, hiçbir inceliği olmayan açgözlü piç kurusu, yine de onun *kendine* ihtiyacı olduğunu bilmek istiyordu.

Nick Napa Vadisi'ne gelmişti. Yarı istekli olarak şarap tatmaya bile ve ona olağan "ilişki yok" nutuklarını atmayacağını özellikle belirtmişti. Bu yüzden, Nick'e göre, bir sonraki adımı Jordan'm atması lazımdı. Tabii ki Jordan'ın onu şarapla, özel akşam yemekleriyle beslediğinin farkındaydı, ancak bunlar milyarder vârisleri için vasat hamleler olmalıydı. Bu yüzden, kendini daha fazla ortaya koymadan ve kariyeriyle ilgili üzerinde düşündüğüne inanmadığı

kararlar almadan önce, ondan daha fazla şeyler bekliyordu. İnanması güçtü ancak duygulardan bahsetmek istiyordu ama kahretsin ki konuyu kendisinin açması gerekecekti. O bir erkekti. Bir parça gururu vardı.

Yine de bu, ona olan duygularını *gösteremeyeceği* anlamına gelmiyordu.

Nick, gözlerini Jordan'ın üzerinde gezdirdi. Üzerinde kolsuz bir bluz ve iç çamaşırı vardı. Nick Jordan'ın bacakları arasına girdi. Onu uyandırmak için boynundan ve omzundan öperken ağırlığını kollarına vermeye dikkat etti. Jordan tatminkâr bir şekilde iç çekerek gülümsemi ve gözlerini açtığında onu gördü.

Nick baş parmağını onun yanağına koydu. Bu gülümseyişi hep görmeye başlamıştı. "Hey, sen," dedi usulca.

"Rüyamda seni görüyordum." Jordan kollarını onun boynuna doladı ve kendine doğru çekti. "Ama böylesi daha iyi."

Gururlu veya gurursuz, Nick eğer şu duygusal tiplerden biri olmuşsa, o anda hâpı yuttuğunun bilincinde olduğu söyleyebilirdi.

YİRMİ DOKUZ

Sabah, Jordan ile birlikte valizlerini toparlarken Nick'in telefonu çaldı, arayan patrondu. Bu beklenmeyen şey değildi. Aslında bütün hafta sonu bu telefonu beklemişti. Davis'in ona ne halt ettiğini soracağı telefonu...

Nick memnuniyetle, "Sesini duyduğuma sevindim, patron," dedi. Terasa çıktı ve görüşmenin orada çirkinleşmesini bekledi.

Davis sordu: "Napa Vadisi'nde ne halt yediğini sanıyorsun sen?"

Bingo.

"Nick Stanton biraz izne ihtiyacı olduğunu düşündü. Kiralık mülklerle ilgili gayrimenkul sektörü bugünlerde gerçekten çok canlandı."

Davis, "Bana Nick Stanton zırvasından bahsetme," diye uyardı. "Bir soruşturmanın ortasında olduğumuzu hatırlatmama gerek var mı?"

"Öncelikli amacımın Jordan Rhodes'la çıkıyor görüntüsü vermek olduğu bir soruşturma. Bu sebeple, bulunduğum yerle ilgili bir sıkıntı görmüyorum. Huxley ve ekipteki diğer ajanlara gittiğim yerle ilgili bilgi verdiğimi de

hatırlatmama gerek yok. Eckhart da geçirdiği mide üşütmesi dolayısıyla bu hafta sonu sessiz kaldı. Trilani ile salı sabahı buluşmayı planlamış durumda ve ben de o saat-ten çok önce şehre geri dönmüş olacağım. Alına bakar-san, bugün.”

Davis homurdandı. “Peki, her şeye cevabın var yani?”

“Benden, bundan daha azını beklemezsin, Patron.”

“Senden, bir FBI ajanı olduğunu hatırlamanı bekliyorum, beklediğim bu.”

Nick sertçe, “İnan bana, bu gerçek buraya geldiğimden beri bir an aklımdan çıkmadı,” dedi.

Davis bu ton karşısında şaşkınlıkla durakladı. Dikkatlice yanıtladı. “Pekâlâ Nick. İşlerin kontrolün altında olduğunu anlıyorum. Sanırım biraz izni hak ettin.”

“Teşekkür ederim. Bana tekrar liste başı ajanın olduğumla ilgili hassas nutkunu atmayacaksın, öyle mi?”

Davis kıkırdadı. “Nutuk yok. Sadece bir sorum var: şiddet yanlısı motosikletli çete mi yoksa içeriden bilgi aşırıran borsa spekülâtörü mü?”

“Genellikle ikisine karşı da öfkeliyimdir.”

“Güzel. Çünkü bunlardan biri senin bir sonraki görevin. Senin seçimine bırakmaya karar verdim. Şahsen, sırf rahat bir hayat tarzı için bilgi aşırmanın peşinden giderdim. Bir havuz fonları yatırımcısı taklidi yaparsın ve biz de sana belki Lexus’tan bile daha iyi bir şey ayarlayabiliriz. Gerçi eğer motosikletli çeteyi seçersen de, Pallas sana nasıl motosiklet kullanacağını öğreteceğine dair söz verdi.”

Şaka bir yana, Nick sessiz kaldı. Yeni bir görev. Her şey ne kadar çabuk geliyordu.

“Hâlâ orada mısın McCall?”

“Evet. Yalnızca bu görüşmenin tam olgunlaşmadığını düşünüyorum. Eckhart soruşturmasında işim henüz bitmedi.”

“Huxley’ye göre, yüzüp kuyruğuna gelmiş durumdasınız. Eckhart’ın salı günü Trilani ile görüşmesinin ardından işi sonlandıracağımızdan gayet emin görünüyor. Buna bir itirazın var mı?”

“Hayır.”

“Bunu duyduğuma sevindim. Seni buraya bağlamanın yanı sıra, son iki haftadır Bordeaux’nun etrafında bir araçta yaşayan üç ajanım daha var. Bunu ne kadar çabuk bitirirsek o kadar iyi,” dedi Davis. “New York’a gideceğini biliyorum, ancak döner dönmez seni bir sonraki dosyaya hazırlamak istiyorum.”

Nick işlerin böyle yürüyeceğinin farkındaydı. Yıllar önce gizli göreve başladığından beri işleri bu şekilde geliyordu. Bir görevden öbürüne atlıyor ve arkasına bakmıyordu. Ama şimdi...

Pencereden baktı ve Jordan’ın yatağın yanında, açık valizin içine beyaz elbisesini koyduğunu gördü.

Beğensin ya da beğenmesin, karar zamanıydı.

*

Jordan’ın sinirleri bozulmaya başlamıştı.

Nick, motelde yaptığı telefon görüşmesinden beri tuhaf davranıyordu. Tıpkı, Eckhart'ın partisinde "Ethan"dan gelen telefon sonrası olduğu gibi bir şeyler olduğundan emindi. Nick, Napa'dan havalimanına, oradan da Chicago'ya kadar gayet makul bir performans göstermişti, ama Jordan onun gözlerinden bir şeyler sezmişti.

Ona iki kez sorunun ne olduğunu sormuş ve bir sonuç alamamıştı. Ciddi birtakım sinir bozucu sorgulama taktikleri denemesi gerektiğini düşünmeye başlamıştı ki, bu taktikleri bilmediğini hatırladı. Kaldı ki Nick, tanga ve yüksek topuk taktiklerine de yerinde cevaplar veriyordu.

Bu aklında tutması gereken bir şeydi.

Jordan'ın evine vardıklarında Nick, valizini kapı önünde bıraktı ve onunkileri yukarıya, yatak odasına taşıdı. Jordan mutfakta beklerken gözü kapı önündeki valize takılmıştı ve bunun anlamını düşünürken kafasındaki karışıklık daha da artıyordu. Eğer satır aralarını okuyor ve Nick'in esrarengiz tavırları hakkında kendi kendine kurgu yapıyorsa, ki bu yapmak istemediği bir şeydi ancak Nick ona bir şey söylemediği için başka seçeneği de yoktu, onun o gece orada kalmayı planlamadığını söyleyebilirdi.

Birden, Nick'teki tuhaflık hakkında içinde kötü bir his belirdi. Ondandır sadece bir hafta sonu için ricada bulunmuş ve o hafta sonu da bitmişti.

Onun merdivenlerden indiğini duyarak kendini toparladı. Gereğinden fazla tepki içindeydi, gerçekten. Mecburdu. Nick ondan hoşlanmış ve beraber inanılmaz iki gün geçirmişlerdi. Şimdi endişelenmenin ve önyargılı olmanın bir sebebi olmamalıydı.

Nick mutfığa girdiğinde Jordan ona gülümsedi. Valizleri kastederek, "Onları yukarıya taşıdığın için teşekkürler," dedi.

"İçine kaç şişe şarap koymuştun?" diye sordu Nick.

"Aslında onlar, ayakkabılarım." Rahat görünmeye çalışıyordu. "Öyleyse, bütün gün boyunca söylemediğin şey hakkında konuşalım mı?"

Tezgâhın öbür ucunda dikilen Nick, başını salladı.

"Evet. Özür dilerim – kafamdaki bazı şeyleri tartıp durmaktayım." Bir an durdu, nereden başlayacağına karar verir gibi bir hali vardı. "Bu sabah arayan patronumdu. Bir sonraki gizli görevlendirmem hakkında konuşmak istemiş."

Jordan şaşkınlıkla gözünü kırptı. "Bir sonraki görev mi? Xander üzerindeki görevin daha bitmedi."

"Eckhart Trilani ile salı sabahı görüşecek," dedi Nick. "Sonrasında sanırım işleri toparlayacağız."

Jordan'ın içi acıdı. *Bu kadar çabuk mu?* Soruşturmanın sonuna yaklaştıklarını biliyordu ancak bu kadar yakın olduklarını tahmin etmemişti. "Yeni göreve ne zaman başlıyorsun? Arada biraz izin alırsın herhalde, değil mi?"

Nick başını olumsuz salladı. "Fazla değil. Birkaç günlüğüne ailemi görmeye New York'a gitme planım var ve döndüğümde patron yeni görev için paçaları sıvamamı istiyor."

Ya biz?

Jordan, sözler ağzından dökülmeden kendini tuttu. Nick'in duyularını okuyamıyordu: belki de kapı eşiğindeki

valize değildi tepkisi. Belki de onca tatlı söz ve gerçekten, gerçekten olağanüstü geçen seks ve coşkulu içgüdüsüne karşın, onunla yaşadığı hafta sonunun bir hafta sonundan fazlası olduğu düşüncesinde yanılmıştı.

Diğer bir deyişle belki de başka bir Lisa oluvermişti.

Nick ona bütün hafta sonu hiçbir söz vermemişti. Aslına bakılırsa, Chicago'ya geri döndüklerinde ne olacağı konusunu bir kere bile açmamıştı. O da kendi adına, çok üsteleyen veya muhtaç bir görüntü vermemek için bu konuda bilerek konuşmamıştı. Hem, düşünüyordu ki, ilk adımı atarak onunla Napa'ya gelmesini isteyen *kendisiydi*. Bir sonraki adımın ondan gelmesi gerekirdi.

Ve şimdi, Nick o adımı atıyor gibiydi. Geriye doğru. Kapının hemen dışına...

Yine de, Jordan henüz pes etmeye niyetli değildi. Soğukkanlı olmaya çalışarak, Nick'in söylemeye hazırlandığı şeye dikkat kesildi. Tabii bir şey söyleyecekse...

"Ne tür bir görev bu?" diye sordu genç kadın. Burada bile sesinin rahat tonda çıkmasını sağlayabilmişti.

Nick, canı sıkkın şekilde hareket etti. Bu iyi bir işaret değildi.

"Ya motosikletli bir çeteyi ya da gizli ticari bilgi manipülasyonunu seçeceğim," dedi Nick.

Hiçbirini seçemezsin.

Ancak bunu söylemedi.

Onun yerine değişik bir taktik denemeye karar verdi. Lafı dolandırmanın canı cehenneme. "Peki bizim durumumuz ne olacak?"

Nick tereddütle durakladı. "Ne olacağını düşünüyorsun?"

O sorgulama tekniklerine sahip olabilmeyi o an nasıl isterdi. Nick ona göre çok tedbirliydi. Bu da iyiye işaret değildi.

Buna rağmen Jordan hücumu devam etti. Kahretsin, bunu onun açısından olabildiğince kolaylaştırıyordu. Ona girizgâh bile yapacaktı. "Bunun inanılmaz bir hafta sonu olduğunu düşünüyorum." Durdu, Nick'in o noktadan devam etmesini bekliyordu. *Bence de, Jordan, diyebilirdi. Ve bunun devam etmesini istiyorum. Neye mal olursa olsun. Beraber olmamız harika.* Buna benzer cümleler. Herhangi bir şey.

Beklentiyle bakıyordu ona. Nick de ona baktı. Şüphesiz aralarında konuşmadan geçen ikinci en uzun süreydi bu.

Sonra... en tuhaf boyun eğişin görüntüsü belirdi yüzünde. Ve nihayet onun bıraktığı yerden alarak devam etti. Sadece sözleri, Jordan'ın duymak istedikleri değildi.

"İkimiz de bunun yalnızca bir hafta sonu olduğunu biliyorduk," diyerek bitirdi Nick. Tamamen tekdüze bir tonla konuşmuştu.

Jordan acının, keskin bir sancının bütün vücudunu kapladığını hissetti. *Benim için bundan çok daha fazlası demektir.*

Ancak bunu da söylemedi.

Bunun yerine, cesur bir yüz takındı. Bugünlerde yalan söylemek konusunda gayet iyi gidiyordu; bir tane daha deneyebilirdi. "Yaptığın işin, diğer işleri zorlaştırdığını söylemiştin. Sanırım zor olan tarafı bu."

Nick Jordan'ı o büyüleyici yeşil gözleriyle seyrediyordu. "Aslında, işlerin bu denli karışık olmamasını umuyordum," dedi sessizce.

Ah, Jordan anlamıştı. Nick, bunda kendisine zorluk çıkarılmamasını istiyordu. Muhtemelen beklediği, hayatındaki diğer Lisa'lardan görmeye alışık olduğu tepkiydi. Ancak Jordan'ın kendine ait bir gururu vardı. Nick'e daha önce söylediği üzere o, büyük bir kızdı. Bağırmayacak, ağlamayacak, ona kalması için yalvarmayacaktı. Ama artık gitmesini istiyordu.

Bu düşüncede takıldı.

Şimdi. *Şimdi* gitmesi gerekiyordu.

"İkimiz de yetişkiniz, Nick. Bunun uzun, üzgün bir tartışma olmasına gerek yok. Beraber bir hafta sonu geçirdik ve şimdi gerçek hayata geri döndük. Senin bir işin ve beraberinde gelen bir sürü kuralın var."

Nick ona doğru bir adım attı. "Hepsi bu mu?"

Jordan, onun kendisinden bir gece daha kalma teklifi beklediğini düşündü. Ancak onunla geçireceği her an, bunu daha da zora sokacaktı. "Sanırım dostça ve kesin olarak ayrılmak daha iyi olacak. Bu kaçınılmaz."

"Kaçınılmaz." Nick ayağa dikildi ve kollarını kavuşturdu. "Bu konuşmanın gidişatını böyle görmediğimi söylemem gerek."

Bunun karşısında Jordan başını kaldırdı. "Peki başka bir seçenek var mı?" Bakışlarını mümkün olduğunca nötr tutmasına karşın içinde hissettikleri, bunun dışındaki her şeydi. *Ayrılmak istemediğini söyle.*

Nick ona uzunca bir süre baktı. "Hayır, sanırım yok."

Aralarına bir sessizlik çöktü.

"Sanırım, her şeyi düşündüğümüzde , artık gitsen iyi olur." Jordan onun gözlerine bakmak için kendini zorladı, sonra, onun da kendi gözlerini okumasını önlemek için bakışlarını çevirdi.

Nick başını salladı. "Evet, bence de." Ön kapıya doğru yöneldi, sonra durdu. "Eckhart dosyasında neler olduğunu söylemek için seni salı günü arayayım mı?"

"Tabii." Jordan onu takip etti ve valizini alışını seyretti. Onun evinden valizle çıkan görüntüsü, aklında uzun bir süre alevler içinde yanacaktı. Ancak şimdilik kendini tuttu. Tek yapması gereken, o kapıdan çıkana dek bu durumu korumaktı.

Nick elini kapı koluna koydu ve ona son bir kez baktığında, Jordan, gördüğü karşısında şaşkına döndü.

Nick'in gözleri öfkeden kızarmıştı.

"Pekâlâ Rhodes, hafta sonu için teşekkürler," dedi. Çenesi gerilmişti. "Otel masrafım için sana bir çek göndereceğim. Kahrolası, belki işle ilişkilendirerek masraf bile yazabilirim."

İşte bu suratında patlayan bir tokattı. Ve Jordan'ın kafası karışmıştı. Neden ona karşı öfkeliydi? "Bu biraz yapmacık oldu. Olaylar karşısında böyle alçakça davranman gerekmez."

Nick'in ifadesi kuşkucuydu. "Ben mi alacağım?"

Jordan aralarındaki boşluğa işaret etti. "Burada benim anlamadığım bir şey mi var? Tek söylediğim- "

“Zahmet etme. İlk seferinde duydum,” dedi Nick, onun sözünü keserek. Sonra kapıyı açtı. “Söylediğin her kelimeyi duydum.” Hışım la çıktı, kapıyı arkasından çarptı.

Jordan oturma odasında, aklı karışık, kapıya bakakaldı.

Tanrım...

Bunun ne demek olduğu hakkında hiçbir fikri yoktu.

OTUZ

K yle, Jordan'ı çatı katı dairesine buyur ettikten sonra, köşeden siyah smokinli bir adam çıkıverip, onu karşıladı.

"İyi akşamlar Bayan Rhodes." Elini uzattı. "Paltonuzu alabilir miyim?"

"Tabii. Teşekkür ederim." Jordan paltosunu uzattı ve adam geri döndüğünde kardeşine çarpık bir bakış attı. "Bir uşak mı tuttun?" Bu, Kyle'a ne de yakışırdı. Kyle, kolunu onun boynuna attı, Jordan'a yarı sarılır bir pozisyondaydı. Onu yemek odasına çekiyordu. "Hayır, babam bu akşamki yemek için bir garson getirdi. Umarım bu akşam suşi modundasındır, çünkü Japonais'in aşçıbaşına, bize aşçılık yapması için epey para bayıldı."

Jordan suşi modunda değildi. Veya herhangi bir yemek.... Son yirmi dört saat içinde tek düşündüğü Nick'ti. Ve düşünmek, yaptığı tek şeydi, çünkü telefonlarına cevap alamamıştı. Nick'i cep telefonundan üç kez aramış ve mesaj bırakmıştı. Tek bir kelime bile karşılık gelmemişti.

Pazar gecesi evden nasıl çıktığı göz önüne alındığında, aralarında bir yanlış anlaşma olduğu çok açıktı. Açık bir

şekilde iletişim becerilerini geliştirmeleri gerekliydi. Bu, Nick onu aradığı anda ona açacağı konulardan biriydi.

Ancak şu an kendi ailesiyle ilgilenenecekti. Bu, kardeşinin eve dönüş yemeğiydi. Hapishaneden ve hastaneden çıkışının ardından üçü ilk kez bir araya geliyordu. Kyle'a dönerek, "Babam gerçekten elinden geleni yapmış görünüyor," dedi.

Yemek odasında Grey, elinde bir bardak İskoç viskisi ile onları bekliyordu. Bir asil selamı verdi. "Ne diyebilirim? Bir baba, oğlunun hapisten çıkışını ne sıklıkta kutlayabilir?" Kyle'a doğru keskin, mavi gözlerini kıstı. "Demelisin ki, 'yalnızca bir kere.'"

Kyle, masum görüntüsü içinde ellerini kaldırdı. "Yalnızca bir kere. Söz."

Masada yerlerini aldılar. Yemek masasında kristal kadehler ve porselen yemek takımı vardı.

"Bu bir tür kutlama olduğuna göre, iyi ki ben de bir şey getirmişim." Jordan, üzerinde dükkânının etiketi bulunan bir torbayı Kyle'a verdi. "Adam gibi bir şarap içmeyi uzun zaman geçirdiğini düşündüm. Bu yüzden senin için en mükemmeli arayıp bulmam zor oldu."

Kyle etkilenmişti. "Ah, Jordo, bunu yapmamalıydın. Ancak bunu yine de memnuniyetle içeceğim." İçindeki şişeyi çıkardı ve etikete baktı. Sonra dönüp Jordan'a baktı. "Çok komik."

Grey ona doğru eğildi. "Neymiş?"

Kyle, etiketi ona göstermek için şişeyi masanın üzerine koydu. "Orin Swift. *Mahkûm*."

Babası güldü ve Jordan masumca gülümsedi. "Esasen bu benim favorilerimden."

Garson onlara sashimi ve ahi tuna ceviche servis ederken, Jordan ve babası, Kyle'ı MCC'deki hapis hayatından ne kadar çok veya az konuşmak istediği konusunda onu yönlendirmeye çalıştı. En çok konuştuğu, nasıl olup dışarı çıkabildiğine hâlâ inanamıyor oluşuydu.

"İçerideki arkadaşlarıma veda edememek çok yazık," dedi içneleyici tavrıyla. "Aslında Puchalski, sevdiğim tek adamdı. Hâlâ benimle ne derdi olduğunu anlamış değilim."

Jordan bir parça hamachi yemek için çubuklarını kullanırken, kardeşini bu konudan uzaklaştırmanın en iyisi olacağını düşündü. "Kafayı çatlatmış olmalı."

Kyle düşünceye dalmıştı. "Ama ayakkabısının içinde ne diye çatalla dolaşsın? Bana, saldırıyı planlamış gibi geliyor, ama bu çok anlamsız."

Yeter artık Kyle. Jordan omuzlarını silkti. "Belki de her daim ayakkabısında çatalla dolaşan biri. Bu suçluların yaptıklarını kim anlayabilmiş ki?"

"Hey, ben de o suçlulardan biriyim."

Grey, kadehine dokundu. "Ve senin yaptığın şeyi yapacağına kim inanırdı?"

"Twitter yüzünden," diye mırıldandı Kyle.

Jordan araya girdi. "Konuyu değiştirsek iyi olur." Yoksa mevzu oradan dallanıp budaklanacaktı.

"Pekâlâ. Senden bahsedelim mi?" dedi Grey. "Hiç so-ramamıştım. Xander'in partisi nasıl geçti?"

Şimdi potansiyel bir mayın tarlası üzerine gelmişlerdi. “İyi idi. Her zamanki gibi.” *Küçük bir casusluk haricinde.* Kyle’a dönüp baktı, yardıma ihtiyacı vardı. *Konuyu değiştir. Hemen.*

Kyle ona merakla baktı. *Neden?*

Jordan gözlerini kıstı. *Sadece yap.*

Kyle yüzünü ekşitti. *Peki, peki.* “Şaraptan söz açılmışken, Jordo, Napa gezisi nasıl geçti?”

Harika. İşi, bir dahi olan kardeşine bırakırsan, o da gider, konuşmak istemediğin diğer konuyu açar. “Sana bahsettiğim şaraphaneyi gidip gördüm. Bu hafta bir anlaşma yapabilirsek şaraplarını Chicago bölgesine ilk ben getirmiş olacağım.”

Grey, rahat tonuyla sordu. “Gezine Uzun, Gizemli ve İçli Yanan’ı da götürdün mü?”

Jordan çubuklarını masaya bıraktı ve babasına doğru baktı. Bir yandan şarabından bir yudum alırken bir yandan gülümsüyordu.

“Sen de mi dedikodu sayfalarını okuyorsun?” diye sordu.

Grey dudak büktü. “Tabii ki hayır. Benim için başkaları okuyor. İkinizin neler çevirdiğini yarı zaman harcayarak öğrenebilmenin tek yolu. Ve sorumu geçiştirme. Bana görüştüğün bu yeni adamdan bahset. Ondan hiç bahsetmemen çok tuhaf geliyor. Gözlerini Karanlıkların Efendisi misali ona dikmişti.

Jordan derin bir nefes aldı, birdenbire yalanlardan ve gizli ajan oyunlarından çok sıkılmıştı. Hem bir noktada gerçeği görmesi gerekiyordu. “Baba, Uzun, Gizemli ve İçli

Yanan hakkında endişelenmen gerektiğinden emin değilim. Benimle konuşmuyor artık.”

Kyle’in yüzü karardı. “Uzun, Gizemli ve İçî Yanan, bana bir geri zekâlıymış gibi geliyor.”

Grey başını salladı. “Katılıyorum. Bir geri zekâlıdan çok daha iyisini hak ediyorsun.”

“Teşekkürler. Ancak bu o kadar kolay değil. İşinin bir takım.... Zorlukları var.”

Bu kesinlikle söylememesi gereken bir şeydi.

“Neden? Nasıl bir iş yapıyor?” diye sordu babası.

Jordan kalakaldı. Artık yalan yok sözüyle belki bir parça hedefi şaşırmıştı. Kyle’a çaresizce yeniden baktı. *Bir şeyler yap. Tekrar.*

Kyle başını salladı. *Tamam, tamam.* Koltuğuna iyice yaslanıp birbirine geçmiş ellerini gerdirdi. “Bu serseri-nin ne yaptığı kimin umurunda? Bana onun e-posta adresini ver, Jordo. Ben icabına bakarım. O Uzun, Gizemli ve İçî Yanan’ın hayatında iki dakika içinde her türlü karışıklığı yaratabilirim.” Şeytani bir gülümseme ile klavyede yazarmış gibi yaptı.

Babalarının contasını attırmaya yetti bu. Kyle’a, “Ah, hayır – artık şakaları sen yapmıyorsun,” dedi. “Hapisten çıkalı dört gün oldu ve dersini aldığını ciddi ciddi umuyorum, genç adam...”

Grey’in nutku devam ederken, masada karşısında oturan Jordan kardeşine müteşekkir tebessümünü gönderdi.

Kyle göz kırparak yanıtladı. *Sorun değil.*

Ancak, Jordan'ın henüz tam kurtulamadığını anlaması gerekirdi.

Babaları gittikten sonra Kyle sordu: "Neler olduğunu anlatmak ister misin?"

Jordan içini çekti. "Nereden başlayacağımı bilmiyorum." Tüm gece boyunca bir şeyler onun başının etini yemişti. Evet, Nick'e ona geri dönmediği için çok öfkeliydi, ama, kavgalarında kendisinin de minicik de olsa sorumluluk payı olup olmadığını merak etmeye başlamıştı.

Kadehinin ayağı ile boş bakışlarla oynamaya başladı. "Sence biz yeterince... açık değil miyiz?" diye sordu. "Duygularımızla ilgili, yani. Sanırım bazen iğneleyici davranışlarımız oluyor."

Kyle, kendisi adına ne güldü, ne de dudak büktü. "Annem her zaman düşüncelerini doğru ifade biriydi. O ölünce biz üçümüz kendimizi bu tekdüzeliğe kaptırdık." Aralarındaki nadir samimi anlardan birinde Jordan'a gülümsemi. "Ama iyi geçindiğimizi zannediyorum."

Jordan, gülümseyişi paylaştı. O da ailesinin gayet iyi işler çıkardığını düşünüyordu. Federal hapse düşme harici. "Ama diğer insanlar nasıl yapıyor?"

Kyle buna omuz silkti. "Ben Twitter'ı kız arkadaşımın ihaneti üzerine çökerttim. Bu da bayağı etkileyici görünüyor."

"Ona ne kadar incindiğini söylemekle kalabilirdin," dedi Jordan.

Onun yorumuna karşılık, Kyle sessiz kaldı. Dillere düşen Twitter olayı hakkında konuşmuşlar, ancak onun sebep olduğu duygulardan bahsetmemişlerdi. Jordan kardeşinin kendisine böyle duyguların var olduğunu itiraf etmeye yanaşmadığını sezdi.

Nihayet, "Birisine nasıl hissettiğini söylemenin riskleri olabilir, Jordo," dedi. "Kelimeler ağızdan çıkınca, onları geri alamazsın."

Jordan bunu reddetmiyordu. Ancak eğer biraz cesaret toplamanın ve duygularını namlunun ucuna koymanın alternatifi, aranan bir internet teröristi haline gelmek ise, belki de Nick ile oturup konuşmanın sonunda ölüm olmazdı. Evet, Nick inatçı bir serseri gibi davranmayıp işleri kolaylaştırabilirdi; ancak Nick'le ilk tanıştıkları akşamdan itibaren onda kolay olan hiçbir şey görmemişti ki. Onda hoşuna giden şeylerden biri de buydu.

Derin bir nefes aldı, kendisine karşı dürüst olmaya hazırıldı. "Kyle.... Sanırım işi berbat ettim." Bir elini kaldırıp bunu vurguladı. "Kısmen Uzun, Gizemli ve İçi Yanan'ın çok kabahati var. En azından yarısı. Belki üçte ikisi onun suçu. Eminim ki şu an suratını asmış suçun tamamının bende olduğunu düşünüyordur. Bu yönü biraz sinir bozucu. Teninin altına giriyor. Bir çizik, bir diken gibi veya..." Yardım etmesi için kardeşine baktı. "Teninin altına başka neler girer?"

"Uyuz olabilir mi?"

"Uyuz? Bula bula bunu mu buldun?"

Kyle ona baktı, konuşmanın kontrolünü kaybettiğini düşündü. "Neden bahsettiğini bilmiyorum, Jordo. Ancak

şunu söyleyeyim, eğer işleri mahvettiğini düşünüyorsan, tek bir soru var. Beş ay önce bana sorduğun şey: Onarabilir misin?"

Jordan içini çekti. "Çabalıyorum."

Kardeşinin bakışı sertti. "Daha çok çabala."

Jordan gözlerini kıstı. "Peki peki." Sonra, bir an durup itiraf edercesine başını salladı. "Tamam."

OTUZ BİR

*D*evine Cellars saat tam onda açılmaya hazırды, Jordan da.

Nick hâlâ aramamıştı ancak bu sorun değildi. Jordan'ın enerjisi yüksekti ve Nick onun çağrılarına cevap vermek istemiyorsa, sorun olmazdı. Sahte ofisine kadar yürür, ona ne hissettiğini yüz yüze söylerdi. Hislerinin karşılığı olduğuna dair bir işaret görebilmeyi de umuyordu, ancak bunun üzerinde durmuyordu. Bu, onun için yeni bir alandı: Aşırı duygusal, anlamlı bir alan... Ve eğer bunun üzerinde çok fazla düşünecek olursa, bundan vazgeçebilir ve iğneli, savunmacı ayarlarına geri dönebilirdi. Ve bunun onu nereye götürdüğüne bakardı.

Nick ile önceki konuşmasından, Xander'in bu sabah Trilani ile görüşeceğini biliyordu ve Nick'in gün boyu meşgul olacağını tahmin ediyordu. Günün sonraki bölümüne kadar kendini meşgul edebilmek için dükkânın açılış işlerine girişti. Bütün bunlardan saat 10:22'de sıyrıldığında, etrafında kendini oyalayacak bir şeyler aradı.

Kapının çanı çaldığında şarapları coğrafi orijinlerine göre ve alfabetik sıraya göre dizmeyi kafasında tartıyordu.

Tanrıya şükür, bir müşteri. Jordan arkasını döndü ve kendini tutmadan önce yüzündeki tebessüm bocalamaya dönüştü.

Xander Eckhart gelmişti.

Jordan hızlıca şaşkınlığını gizledi. Belli ki, Xander ve Trilani, randevularını değiştirmişlerdi. Nick ile pazar gününden beri konuşmadığı için olaylar zincirinin dışında kalmıştı.

Elinde tek bir ipucu olmaksızın her zamanki çareye başvurdu - normal davrandı. Veya en azından denedi. "Xander. Seni tekrar görmek ne güzel. İki hafta oldu."

"Parti verdiğim gecedен bu yana."

Dışarıdaki soğuk havadan ötürü koyu renk palto ve siyah deri eldiven giymesi şaşırtıcı değildi.

"Nasıl oldun?" Jordan hissettiği gibi gergin görünmediğini umuyordu. Xander'ı tekrar..... ya da hiç göreceğini düşünmemişti. Belki de bu onun hüsnükuruntusuydu. Ne de olsa Xander dükkânının düzenli müşterilerindendi.

Bunu başarabilirsin, diyerek kendini telkin etti Jordan. Partide dostça görüntüyü bozmamaya dikkat etmişti; Xander dükkânı incelerken o da pekâlâ havadan sudan konuşabilirdi. İşin sonuna gelinmişti. FBI soruşturmayı neredeyse tamamlamıştı. İşleri berbat etmenin sırası değildi.

Yine de ensesinde karıncalanmalar başlamıştı. *Neden Trilani ile olan görüşmesinde değildi bu adam?*

Xander'in duraklamadan yürüyüşünü, dükkânın ön tarafındaki "Yeni ve Dikkate Değer" teşhir tabelasını geçişini izledi. Her seferinde durur ve bu teşhir bölümüne

bakardı. İçindeki züppe buna karşı duramazdı, haberinin olmadığı güzel bir şarap olabileceği fikrine dayanamazdı.

Jordan zorla yutkundu.

Mümkün merteye az kıpırdarak elini barın altına kaydırıp ve panik düğmesine bastı.

"Nasıl mı oldum?" diye sordu Xander. "Dürüst olmak gerekirse iyi değilim. Hem de hiç iyi değilim."

"Buna üzüldüm. Bir şey mi oldu?"

Xander yaklaşırken, Jordan onun yüzündeki taş gibi soğuk ifadeyi gördü.

"Aslına bakarsan, bir şey oldu. Güvenebileceğimi sandığım birisi bana yalan söyledi. İhanet etti." Barın önünde onun tam karşısında durdu.

Aralarında uzun bir sessizlik geçti.

Sonunda, "Sadece bana neden yaptığını söyle," dedi Xander. "Ama seni uyarmalıyım, Jordan. Eğer cevabın hoşuma gitmezse, işler senin için çok kötü olacak." Elini pal-tosunun cebine attı ve bir silah çıkardı. "Ve cevabının hoşuma gitmeyeceğine dair içimde çok kuvvetli bir his var."

*

Nick, sahte bürosunda adımlarını sayıyor, cep telefonunun çalmasını bekliyordu. Huxley'ye, Trilani'nin Eckhart'la buluşmak için Bordeaux'ya ulaştığı anda kendisini aramasını söylemiş, ama henüz hiç haber gelmemiştir.

Bu esnada Jordan'ı düşünmemeye çalışıyordu.

Bir erkek olarak böyle şeyleri kendisine itiraf etmeyeceğini biliyordu, ancak Jordan'la arasındaki tartışma onu

çılıgına çevirmişti. Sadece son birkaç gün içinde, onu sa-
lağın tekiyle konuşurken gördüğünde tepesi atmış, erkek
kardeşini hapisten çıkarabilmek için herkese borçlandığı
bir oyun oynamış, şarap vadisinde fırtına gibi bir hafta
sonunda beraber dolaşmışlar, onun uğruna işini değiştir-
meyi bile düşünmüş ve sonra kavga etmişler ve ardın-
dan seks için kullanıldığını düşünerek onun evinden fır-
layıp çıkmıştı.

Açıkça görülüyordu ki bugünlerde kendisi değildi.

Ve tekrar kendisi olabilmek için tek yol, sorunun kök-
ten çözümüydü. Jordan'ı hayatından tamamıyla çıkarıp
atmaktı.

Bu onu daha da çılıgına çeviriyordu.

Bir şekilde, sinsi tavırlarıyla onun dünyasına girip tüm
planlarını altüst etmeyi başarmıştı. O, şarabıyla, sulu tavır-
larıyla, parlayan mavi gözleriyle ve onu sürekli güldüren
haliyle ortaya çıkana dek hayatından son derecede mem-
nundu. Böylesine enayi olduğu için kendine gülmesi la-
zımdı... ancak pazar akşamı onun evinden çıktığından
beri bir kez bile gülmemişti.

Her şey çok hızlı olmuştu. Hep bir gün gizli görevden
sıkılacağı ve bu olduğunda bekarlıktan da yavaşça sıyrıl-
acağını düşünmüştü. Ama bu, Jordan ile arasındaki vahşi,
insana hem sinir krizi geçirten hem coşturan inişli çıkışlı
gidişat tam bir çılıgınlıktı. Sade ve basit. Ve onu en çok çil-
leden çıkaran mevzu da eğer o da duygusal, öz eleştiri ya-
pan insanlardan biri olsa, Jordan'a karşı hissettiklerinin
kesinlikle aşka çok yakın olduğunu söyleyebileceği ger-
çeği idi ama Nick McCall, âşık olmazdı.

Veya kahrolasıca, belki de olurdu.

Hâlâ ofisinde volta atarken, bunun üzerine, ortalama bir duygusalılıkta, iç gözlem yapabilen tiplerin anlamını bile bilmediği bol miktarda Brooklyn kokan küfürler ekliyordu.

Gördüğü kadarıyla iki seçeneği vardı. A planı: Jordan'dan kaçmaya devam edip bu sinir bozucu, yürek hoplatıcı duygunun geldiği gibi hızlı gitmesini beklemek. Aile partilerinden birinde duyduğu bir şeyi hatırladı: Kuzeni Maria, erkek arkadaşıyla ilgili problemleri hakkında gevezelik etmiş ve *Cosmo*'da okuduğuna göre bir insanın bir ayrılığın etkisinden kurtulma süresinin, o ilişkinin yarı süresine eşit olduğunu söylemişti.

Nick bunun o kadar da kötü olmadığını düşündü. Bir araya geldikleri günleri saydığında, Jordan ile sadece üç gün kadar beraber olduklarını fark etti. *Cosmo*'ya göre, onu unutması otuz altı saat sürecekti.

Saatine baktı. Kahretsin. Hesaplamalarına göre, üç saat yirmi dört dakika önce onu unutmuş olması gerekirdi. Bu iyiye işaret değildi.

Bu da onu B planına götürdü: *Cosmo*'yu siktir et. Bu yürek hoplatan, sinir bozan duygunun hiç geçmeyeceği gerçeğini kabul et. Ve bununla birlikte yaşa. B planının iyi bir tarafı vardı – bu onun, Jordan'ın dükkânını basıp, bütün planlarını bozduğu için ona ne kadar öfkeli olduğunu söyleyebileceği anlamına geliyordu. Konuşmanın oradan nereye varacağını bilemiyordu ama bir şeyler elde edecekti veya belki bütün görüşmeleri bir kenara koyup

, atkı takan kibarcıklarla hayatının ne kadar sıkıcı olabileceğini hatırlayana dek onu öpecekti.

Evet, bu bir plana benziyordu.

O esnada Nick'in telefonu çaldı ve arayana baktı. Huxley. Zamanı gelmişti. Ama haberler beklediği gibi değildi.

"Eckhart görüşmeyi başka bir zamana bırakmış gözüküyor," dedi Huxley.

"Hâlâ hasta mı?"

"Belirti yok. Bu sabah Eckhart'ın ofisinden bir haberleşme olmadı."

Nick bundan hoşlanmadı. Eckhart, geçen iki gün içinde çok sessiz kalmıştı. Mide üşütmesi sandıkları için buna hemen tepki vermemişlerdi. Ama Roberto Martino ile çalışanların, adamlarını yok saymak gibi bir âdetleri yoktu. "Böcekten ses gelmemesinden hoşlanmadım."

"Bizi fark etti mi dersin?" dedi Huxley.

Nick, sessizce küfretti. Bunun olabileceği veya Eckhart'ı harekete geçirenin ne olduğu hakkında bir bilgisi yoktu, ancak bir ajanın, gizliliğinin bozulduğunu sorgulamasının, onun gizliliğinin bozulduğu anlamına geldiğini bilecek kadar çok gizli görevde çalışmıştı. "Bunu HEMEN halletmemiz lazım."

"Suçlama için yeterli kanıtımız olduğuna inanıyor musun?"

"Yetmesi gerekiyor. Davis'i arayıp Eckhart ve Trilani'yi gözaltına almaya gittiğimizi söyleyeceğim." Nick'in diğer hattı bipledi ve kimin aradığına baktı. "İyi insan lafının üzerine ararmış!"

Davis'in telefonuna cevap vermek için tuşa bastı. "Seni aramak üzereydim, patron. Eckhart ile ilgili bir mesele var."

Nick, Eckhart'ın Trilani ile olan randevusuna gitmediğini açıkladı. Bitirdiğinde, Davis'in sorusu onu hazırlıksız yakaladı.

"Jordan Rhodes şu an nerede?"

Nick bu sorunun alakasını çözememişti. "Dükkânını saat onda açtığını tahmin ediyorum, neden?"

"DeVine Cellars'daki telefon hattından gelen bir çağrı aldık. Alarm sistemine bağlı olan hat," dedi Davis. "Orada birisi panik düğmesine bastı."

Jordan...

Nick'in araba anahtarları elindeydi ve koşarak kapıdan fırladı. "Yola çıkıyorum."

*

Jordan'ın gözleri ona doğrultulan silaha takılı kalmıştı.

Ses tonunu sakın tutmaya çalışıyordu. "Xander, ne yapıyorsun?"

Xander silahı daha da sıkı tuttu. "Barın etrafından dolanarak çık. Yavaşça. Ve perdeleri kapa."

Dükkânın telefonları çalmaya başladı. *Alarm firması*, diye düşündü Jordan. Cevap vermezse, polise bildireceklerdi. Bunun için Xander'i konuşturarak oyalaması gerekiyordu.

Ona dikkatle baktığında, günlerdir tıraş olmadığını gördü. Ve gözlerinin altında koyu renkli çizgiler belirmişti

ve gözleri öfkeyle parıldıyordu. “Sanırım silahı indirmen gerek ki bunun hakkında konuşabilelim.”

“Ben de sanıyorum ki, o yalancı çeneni kapatman gerekiyor. Gidip kahrolası perdeleri kapat.”

İtiraz edecek durumda olmayan Jordan, denileni yaptı. Ön pencerelere doğru yürürken ve birer birer gölgelikleri indirirken Xander da silahını onun kafasından ayırmıyordu.

“Kapının üstündekini de,” diye emretti. Tam arkasında durarak silahı onun başına arkadan dayadı. “Sakın kaçmayı düşünme.”

Jordan gözlerini kapadı, namluyu kafasında hissediyordu. *Oyalamaya devam et.* Son güneşliği de indirirken kapının önünden geçebilecek biri için umutla bakındı, bir sinyal verebileceği biri, ama şansı yoktu.

Kafasında hızlıca bir hesap yaptı. Kendine en azından üç veya dört dakika kazandırmış olmalıydı. Polis yolda olmalıydı. Son güneşliği indirdiği anda arka odada cep telefonunun çaldığını duydu.

“Kapıyı kilitle.” Namluyu, başının arkasına daha da sıkı bastırdı.

Jordan denileni yaptı.

“Şimdi geriye, odanın ortasına doğru yürü.”

Jordan dükkâna göz attı, dükkânda bulunan bütün şarap şişelerine... Belki silah olarak kullanmak için birini alabilirdi ama bu pek de iyi bir plan değildi.

Dükkânın ortasına gelerek arkasını döndü.

Xander, “Şimdi bizi kimse rahatsız edemeyeceğine göre konuşabiliriz,” dedi.

Daha çok oyalama gerekli. “Harika. Belki de bana neden silah doğrulttuğunu anlatabilirsin.”

“Kahrolası maskaralığı bırak Jordan. Her şeyi biliyorum. Erkek arkadaşın, Nick McCall, FBI’a çalışıyor. Onu partiye, ofisime böcek yerleştirmesi için getirdin.” Xander başını kaldırdı ve yaklaştı. “Terasta seninle konuşmamı istediğin zamandı, değil mi? O zaman mı yaptı bunu?”

Jordan sakın bir tonda, “Arkadaşımın adı Nick Stanton ve gayrimenkul işinde çalışıyor,” dedi. “Parti gecesi, sadece terasta şaraptan bahsedelim dedim. Bu kadar.”

Xander, boştaki elinin tersiyle onun yüzüne vurdu.

Bunu beklemeyen Jordan, teşhir masalarından birine takılıp düştü. Bileğini, düşüşü yavaşlatma refleksiyle tuğla kaplama zemine sertçe vurmuştu.

Gözleri, yanağındaki keskin acı ve bileğinin incinmesi ile bulanıklaşmıştı. İhtiyatla ve ürkekçe yüzüne dokundu. Sol kolundan vücuduna destek alarak kendini kaldırdı ve Xander’a döndü.

Xander, önünde, gözlerindeki tatminkâr bir ifadeyle duruyordu.

“Şimdi o kadar temiz değilsin, değil mi?” Jordan’a doğru eğildi. “Bana gerçeği söyle.” Bir kez daha tabancayı onun başına dayadı.

Durum karşısında Jordan, ona bir şeyler açıklama ihtiyacı hissetti.

“Kyle için yaptım.” Yalanlarını söylemeye başladı-
ğında sesi, bileğindeki zonklamanın da etkisiyle bir hayli
titriyordu. “FBI beni tehdit etti. Bana, onun herhangi bir
şartlı tahliye şansını engelleyeceklerini ve MCC’de hayatı
ona zindan edeceklerini söylediler.” Anlaması için yalva-
rır gibi Xander’a bakıyordu. “O benim kardeşim, Xander.
Seçeneğim yoktu.”

Xander bir an emin olmadan baktı. Sonra o sert ifade
geri döndü. “Saçmalık. Bütün kanallar haberi verdi – kar-
deşini cezaevinden çıkardılar. Senin anlaşman buydu.”

“Onu tehdit ettikten sonra hapiste kalmasına izin ve-
recek kadar aptal olduğumu mu düşünüyorsun? Onlara
savcıdan salıverme yazısı alınmadan iş birliği yapmaya-
cağımı söyledim.”

Bir an Xander neredeyse ona inanır gibi oldu ama
sonra Xander olumsuz anlamda kafasını salladı. “İyi de-
neme. Ama kardeşini tehdit ettikten sonra McCall ile sar-
maş dolaş olabileceğine inanmıyorum.”

“Bütün ilişkimiz kurguydu. Bürondaki böceklerden,
FBI onu takip ettirdiğini öğrenmişti. Beni de oyuna de-
vam etmeye zorladılar. Bana, onun erkek arkadaşım ro-
lünde olacağını söylediler.”

“Ya Napa’ya onunla beraber gitmen? Bu da mı kurguydu?”

Jordan durakladı. Xander’in bunu nasıl bilebildiğini
anlamamıştı. “O daha önceden ayarlanmış bir iş gezi-
siydi ve Nick benimle gelmesinin daha inandırıcı olaca-
ğını düşündü.”

Bunu yutması için dua etti.

Xander, manidar bir şekilde gülerek, "Hakkını vermem lazım, Jordan. Epey iyiydi," dedi. "Neredeyse sana inanacağım. Ama benimle oynadığın günler bitti." Silahı işaret etti. "Bütün bunlar senin için neredeyse mükemmel şekilde gelişti. Kardeşini hapisten çıkardın ve aynı süreçte bir sevgili edindin. Hatta hep istediğin üzere Napa'ya romantik bir gezi bile yaptın. Ve bütün bunları, *beni satmak karşılığında* aldın." Konuşurken dişlerini sıkıyordu. Silahı Jordan'ın şakağına dayadı, elleri titriyordu.

Jordan gözlerini kapattı. *Ah Tanrım.*

"Hayatımı mahvettin," dedi. "Bunun için her şeyimi kaybedeceğim. Restoranlarım, evim, şarap koleksiyonum. Martino'nun parasının değdiği her şeyi federaller alacak." Silahı, Jordan'ın etine doğru daha da bastırdı. "Ben hapse gireceğim. Eğer Martino işimi daha önce bitirmezse tabii. Ben ölü bir adamım, Jordan. Senin yüzünden."

Dükkanında yerde titreyerek yatan Jordan, soruşturma bittiğinde Xander'in başına ne geleceğini hiç düşünmediğini fark etti. Belki de istememişti. "Xander, ben-"

"Yapma." Xander'ın elleri titriyordu. "Beni mahvettin. Ve şimdi ben de karşılığını alacağım. Buralardan defolup gidiyorum. Çok uzaklarda ve suçlu iadesi anlaşması olmayan bir ülkeye gideceğim. Ömrümün geri kalanını hep arkamı kollayarak, beni FBI'ın mı yoksa Martino'nun mu önce bulacağından endişe ederek geçireceğim. İşlerin tasarladığım gibi gitmeyeceği açık. En azından elimde bir şey var: Bu tetiği çektiğimde yüzünün halinden duyduğum keyfi hatırlamak."

Xander, çaresizdi. Jordan, onun alnından aşağı kayan boncuk boncuk terleri görebiliyordu. Altında ezildiği, onu tehdit eden korkunun üzerine giderek son kartını oynadı.

“Babam sana ne istersen ödeyebilir,” deyiverdi.

Xander durakladı. Jordan onun dikkatini çekmeyi başarmıştı.

Sonra ön kapının dışında sesler işitti.

*

Nick tam zamanında DeVine Cellars’ın önüne gelmiş ve kapıya yaklaşan iki Chicago polis memurunu görmüştü. Polisler Nick de arabasını dükkânın yakınına park edince durdular. Nick hızla arabadan atlayıp durum değerlendirmesi yaptı. Pencere ve kapıdaki gölgeliklerin kapalı oluşu dikkatini çekti ve araca geri dönüp bagajı açtı. Memurlar yaklaşırken, bir eliyle rozetini çıkardı ve araçtaki orta boylu kilitli çekmeceyi çıkardı.

Dükkânın içindeki Xander’in kendisini duymaması için kısık sesle, “FBI,” dedi.

Yaşlı olan polis, “Sizin yolda olduğunuzu arayıp bildirdiler,” dedi.

Nick, “İçeriden kimseyle bağlantıya geçtiniz mi?” diye sordu.

“Biz de birkaç saniye önce geldik.”

“Bir rehin alma durumu yaşanıyor olabilir.” Nick, kilitli çekmeceyi, anahtarlığındaki anahtarlardan biriyle açtı. Maymuncuk ve yedek tabancasını çıkarırken başka bir aracın yanaştığını duydu. Omzunun üzerinden baktığında tanıdık bir Ford LTD Crown Victoria’nın gelip

arkasında durduğunu gördü. Bagajının kapağını kapatırken Jack Pallas ile ortağı Wilkins yaklaştı.

Pallas ayrıntılarla hiç vakit kaybetmeyip Nick'e kurşun geçirmez yelek uzattı. "Plan nedir?"

Nick yeleği, gömleğinin üzerine geçirdi. Olay, onun sorumlu olduğu bildirilmeksizin ilerliyordu. Bu onun soruşturmasıydı ve daha önemlisi, Xander Eckhart içeride onun kadını yakalamıştı. Başka birisi olayı ele alırsa lanet edecekti.

"Ben arka kapıdan giriyorum," dedi Nick. "Jack, beni koru. Wilkins, sen ön tarafı tut." Üniformalı iki memura başını salladı. "Onlar destek olarak bulunabilirler."

Jack, Wilkins'e kulağındaki küçük alıcıyı göstererek, "Girdiğimizi sana bildireceğim," dedi. Wilkins'in kulağında da bir alıcı vardı ve iki adamda da kurşun geçirmez yeleklerin yakasına bağlı vericiler bulunuyordu. "Benden işaret alana dek kıpırdama, Sam."

Wilkins silahındaki sürgüyü çekip hazır konuma getirdi. Nick'e "Yolda olan ikinci bir ekibimiz daha var, birkaç dakika içinde burada olacaklar," dedi. "Beklemek istemediğinden emin misin?"

"Beklemiyoruz." Nick yan sokağa girdi, Jack de peşinden gitti.

Sokağı geçtiler ve DeVine Cellars'ın arka kapısı önünde durdular. Nick kapıdaki kilidin standart bir kör kilit olduğunu görünce, Jordan'ın kapının iç tarafına zincir takmamış olması için dua etti. Bu şekilde içeriye hızlı ve sessiz biçimde girebilirlerdi.

Nick maymuncuk setini çıkarırken Pallas'a baktı. "Ben Eckhart'ı alıyorum. Sen bölgenin temiz olduğundan emin ol. Trilani'nin de içeride onlarla beraber olma ihtimali var." Kilitte uğraşmaya başladı. Hızlı ve istikrarlı bir şekilde hareket ediyordu ancak çok fazla olmayan zamanı için yine de endişe ediyordu.

Kafasında, içeride muhtemel olarak neler yaşandığını defalarca yazıp sildi. Bir şey biliyordu: kahrolası bir aptal olduğunu. İşi, kariyerinin zirvesinde bir gizli ajan oluşu, aptal gururu... hiçbir şey ifade etmiyordu. İsteddiği tek şey, Jordan'ın iyi olduğunu öğrenmekti.

Kilit içnelerini yerlerine iterken dişlerini sıkıyordu. "Bu olamaz. Hayır. Ona söylemem gereken çok fazla şey var."

Yüksek sesle konuştuğunun farkına, Jack'ten cevap gelince vardı.

"Fırsatın olacak."

Nick, ajan arkadaşının gözlerine baktı. "Olması gerek. Ve temiz şekilde girdiğimiz an, içeride karşılaşacağım duruma göre, bu pisliği öldürmem büyük ihtimal."

*

Sesleri duyan Xander, gözlerini ön kapıya dikti. "Bu da kim?"

Jordan, *Lütfen polis olsun*, diye dua etti.

İkisi de sonsuzluk kadar süren bir süre kapıya baktılar. Hiçbir şey olmayınca Xander elindeki silahı gevşetti. "Galiba gittiler."

"Para konusuna dönelim," dedi Jordan. Yine zaman kazanmaya çalışıyordu. "Babam beni serbest bırakman için ne

istersen ödeyebilir. Elli milyon. Yüz. Kaybolmak istediğin yer neresiyse, seni orada uzun bir süre rahat yaşatabilir.”

Xander’in dudakları, alaycı bir tavırla büküldü. “Yalnızca bir sorun var: Ben o paraya dokunamam. Sayende Federaller bana ait bütün hesapları takipteler.”

“Kardeşim, Meksika, Tjuana’da bir dizüstü bilgisayar-dan Twitter’ı çökertti. İnan bana – o ve babam, nerede ister-sen orada bir banka hesabı açabilirler, hangi isme istersen.”

Xander yine sustu. Jordan’ın tepesinde, dizlerinin üze-rine eğilmiş ona bakıyordu. Jordan ondaki tereddüdü gördü.

“Para, sana hayatını geri verecek, Xa...”

“Kes sesini!” Onu yere doğru itti ve Jordan’ın başı tuğla zemine çarptı. Xander bir eliyle alnındaki teri si-lerken sesi yükseldi. “Sürekli konuştuğça düşünemiyo-rum. Sus artık!”

Jordan onun diğer elini havaya kaldırıp ona taban-cayla vurmak üzere olduğunu görünce kendini büzdü. Gözlerini kapadı ve sessizce yalvardı. *Yalvarırım canımı çok yakmasın...*

Dükkânda bir silah sesi duyuldu.

Jordan gözlerini açtı.

Xander geriye sendeledi ve silahını yere düşürdü. Om-zunu tutuyordu, kolu mükemmel hedef alınmış bir mer-miden ötürü güçsüzce yana sarkmıştı. Ayakları üzerinde sendeledi ve hızla Jordan’dan uzaklaştı. Savunmaya geç-e-rek elini kaldırdı. “Hayır, Ben yapmad...”

Nick, tehditkâr bakışıyla Xander'in üzerine çullanırken homurdanıyordu: "Sana ellerini ondan uzak tutmanı söyledim."

Nick Xander'ı boğazından yakalayıp tek eliyle yere savurdu. Dizini Xander'in göğsüne dayayıp onu yere sıkıştırdı ve silahının namlusunu gözlerinin tam arasına doğrulttu.

"Şimdi kim ligin dışında kaldı, göt herif?"

Xander hareketsiz ve sessiz kaldı, bu şüphesiz ki sabahdan beri yaptığı en akıllı davranıştı.

Nick uzun bir süre buz gibi bir ifadeyle ona baktı. Nihayet Jordan'a döndü. "İyi misin?"

Jordan başını salladı. "Evet." Sesindeki titremeyi hissederek boğazını temizledi. "Öyle sanıyorum." Bir koluyla kendini yukarı kaldırdı, yaralı bileğini göğsüne götürdü.

"Yaralanmışsın." Nick namluyu Xander'a dayadı. Xander hem hırıldıyor hem sızlanıyordu. "Bunun nasıl olduğunu açıklamaya ne dersin?"

"Takıldı ve düştü."

Nick, tiksinererek, "Ve işte orijinal bir cevap," dedi.

Arkalarından biri yaklaştı. Jordan döndü ve Kyle'in ayak bileğine izleme cihazını takan ajanı tanıdı. Ajan Pallas, eğer hafızası yanıltılmıyorsa...

Nick'e, "Mahzeni kontrol ettim," dedi. "Trilani'den veya bir başkasından bir iz yok." Xander'in bakıp, kaşını kaldırdı. "Burada rahat mıyız?"

Nick, deminden beri Xander'in kafasına dayalı olan silahını bir parça gevşetti. "Evet, iyiyiz."

Bir eliyle Pallas'ın uzattığı kelepçeleri tuttu, diğer eliyle de Xander'ı paltosunun yakasından tutarak kaldırdı. "Lütfen bana zorluk çıkar. Günüme neşe katarsın."

"Siktir git, McCall," dedi Xander. Ancak ellerini boş vermiş biçimde kelepçeye doğru uzattı.

Kurşun geçirmez yelekli başka bir FBI ajanı ve iki polis memuru, silahlarını çekerek dükkâna girdiler. Nick Xander'ı diğer ajanlara teslim etti ve Jordan'ın yanına geldi.

Eğilerek onun elini tuttu. Usulca, "Ayağa kalkabilecek misin?" dedi.

Jordan, kendi üzerindeki diğer gözlerin de farkındaydı, içlerinden biri, biraz önce ona silah doğrultan adama aitti. "Beni buradan götür. Lütfen."

Nick başıyla onayladı. Bileğine dikkat ederek onun ayağa kalkmasına yardım etti. Kapıdan çıkardı, genç olan ajana sordu: "Ambulans çağırdınız mı?"

Ajan, "Yola çıktı," dedi.

Nick, tabancayla yaralanmış olan, yüzü allak bullak Xander'a baktı. "Ona da bir tane çağırın. Mümkün olduğunca oyalanmalarını söyleyin."

Jordan dışarı çıkarken bileği göğsündeydi ve sancıdan nefes nefeseydi. "Sanırım daha da kötüleşiyor."

Nick, "Adrenalinin etkisi geçtiği için," dedi kısaca. Onu arabasına doğru götürdü ve arka koltuğun kapısını açtı. Ambulansı beklerken burada oturmalısın."

"Sadece uyarayım: Acıdan arabana kusabilirim."

Nick'in gözleri fal taşı gibi açıldı, yine de Jordan'ı ne iğnelemiş ne de hazırcevaplığını konuşturmuştu. Hiç Nick gibi davranmıyordu.

"Başa çıkabilirim," dedi Nick. Onu oturtuktan sonra ayağa kalktı ve en tuhaf şeyi yaptı.

Arabanın yanında volta atmaya başladı.

Jordan, onun gergin adımlarla ileri geri gidişini, ani dönüşlerini seyretti. Bir an, ellerini yüzüne götürdüğünü ve derin bir nefes aldığını gördü. Sonra Nick, aniden durdu ve arabanın yanında eğildi.

"Hâlâ kusacağını düşünüyor musun?" diye sordu.

Jordan, şaşkın bir halde başını salladı. "Hayır."

"Güzel." Nick onu boynundan tutarak öptü.

Evet, bu kadar.

Jordan bileğindeki bütün acıyı unutmuştu.

Nick geri çekilerek ona baktı, yüzünü endişe kaplamıştı. "Bir saniye gecikseydim sana... Neler olabileceğini düşündüğümde..." Jordan'ın omuzlarını sıkıca kavradı. "Bunu sana daha evvel söylemeliydim, Jordan. Şimdi fırsatı bulduğuma göre, hoşuna gitsin veya gitmesin, bunu söyleyeceğim. Hayatıma girdin ve her şeyi karmakarışık ettin. Şimdi hapı yutmuş durumdayım. Çünkü sana aşığım. Hem de fena. Hani ya sıırıslıklam... Pazartesi akşamları *Dancing With The Stars*'ı izleyecek kadar. Şarap ve köpük banyosu tarzı bir aşk. Senin hatırına evin içinde o kahrolası atkıyı bile takabilirim!"

Jordan buğulu gözlerle gülümsedi, onun yanağına dokundu. "En iyi aşk tipi bu."

Genç kadın derin bir nefes aldı. “Benim de söyleyeceğim bazı şeyler var. Aslında bir tane. Sonraki gizli görevi alma. Benim yanımda kal.”

Nick gözlerini, Jordan’ın gözlerine dikti. “Bana sebebini söyle.”

“Çünkü... seni seviyorum.” Jordan derin bir nefes verdi. *Artık geri dönüş yok.* Sözler ağzından dökülüvermişti.

Ve kendini çok iyi hissediyordu.

Nick onu yeleğine doğru çekti. Huysuz bir ses tonuyla, “Dediğin gibi, zamanı gelmişti,” dedi. “Üç kahrolası hafta geçmiş.” Onu öptü ve tam elini onun ensesine doğru götürürken, arkalarında biri boğazını temizledi.

Jordan geri çekildi ve arabanın yanında, üzeri FBI tarzı iyi giyimli, kır saçlı bir adam gördü. Aynı zamanda bir zamanlar sakın sessiz bir mekan olan dükkânının önü şu an FBI ajanları ve polis memurlarından geçilmiyordu.

Hay aksi.

“Önce Pallas ve şimdi de sen,” dedi kır saçlı adam, başını Nick’e doğru sallayarak. “Sanki burada kahrolası bir çöpçatanlık firmasını işletiyor gibiyim.” Arkasını döndü. “Wilkins! Huxley!” diye bağırdı. “İçinde bir tane de olsa kadın olan ilk görev sizin.”

Kaldırımında duran Ajan Wilkins heyecanla yumruğunu sıktı. “*Evet!*”

Huxley sırtarak gözlüğünü düzeltti, memnuniyeti belli oluyordu.

Kendi kendine mırıldanarak, “Burada eleştirel olmam gerekiyordu. Bu saçmalıklar için fazlasıyla yaşlandım,” dedi

kır saçlı adam. Gülerek Jordan'a döndü. "Bayan Rhodes, ben Mike Davis, sorumlu özel ajan. İyi olduğunuzu gördüğüm için nasıl rahatladığımı size anlatamam." Ayrılmadan önce Nick'e doğru başıyla onayladı. "İyi iş McCall. Her zamanki gibi."

Jordan'ın aklına bir şey geldi. Nick'e, "Bir dakika. Başımın dertte olduğunu siz nasıl anladınız?" diye sordu. "Panik alarmı polisi çağırır, FBI'ı değil."

"Xander'in partisinin ertesi günü hem ev telefonuna, hem de dükkânın hatlarına dinleme cihazları yerleştirdim," dedi Nick.

"Bunu yaptığın hakkında konuştuğumuzu hiç hatırlamıyorum."

Nick güldü, tekrar eski haline benzemeye başlamıştı. "Sana, bir gözümün üzerinde olduğunu söylemiştim, Rhodes."

Jordan yaklaşan ambulansın sesini duydu. "Muhtaç kız arkadaş kartı oynamak falan değil, ancak benimle hastaneye gelebilir misin? Çünkü her an kafama dayalı tabancanın hatırasıyla sinirlerim bozulacak ve bundan pek hoşlanmayacağım."

Ne söylediği hakkında hiçbir fikri yoktu, ancak Nick'in yüzünde aniden beliren hassas bakış, sonunda onunla aynı akora bastıklarının göstergesiydi.

Nick ona yaklaştı ve yaralı olmayan yanağını okşadı. "Bana ihtiyacın olduğunda, yanından hiç ayrılmayacağım. Söz veriyorum."

otuz iki

Nick'i, Jordan'ın yanından aldılar.

Sözde hastane politikası, güvenlik düzenlemeleri ve bir sürü diğer saçmalık yüzünden, Nick'in Jordan'a refakatçi olarak X-ray odasına girmesine müsaade etmediler. İki çözüm önerisinden birinin onları ikna edeceğine inanarak silahını veya rozetini çıkarmaya karar vermeye çalışırken Jordan onun elini sıktı.

"Ben iyiyim. Belki bileğim için bir Vicodin falan sarabilir misin?"

Nick ona bilgiç bir bakış attı. "Dikkatimi dağıtmaya çalışıyorsun."

"Evet. Çünkü sende sakın-benimle-oyun-oynama suratı görüyorum. Ve insanları vurmaya başlarsan onların benden önce X-ray'e girmeleri gerekecek ve benim de canıma okunmuş olacak."

Hastane çalışanlarına dik dik bakan Nick, istemeyerek bekleme odasına gitti. Kendini oyalamak için Davis'i aradı. "Eckhart'ın düğmeye bastığımızdan nasıl haberi olduğu hakkında bir fikrin var mı?"

"Tek kelime konuşmadı," dedi Davis. "Bir avukat istediğini söylemesi dışında. Jordan nasıl?"

"Röntgenleri alınıyor. Belli ki bileği kırık. Yanağındaki kemikten emin değilim. Savcıya, Eckhart'a yüklenen suçlamalara ilaveten saldırı, zorbalık ve zorla alıkoyma için de suçlama istediğimi söyleyebilirsin." Nick durdu. "Ve ofise geçtiğimde, seninle özel olarak konuşmak istiyorum. Yapmamı planladığın iş hakkında."

Davis bir süre sessiz kaldı. "Pekâlâ McCall. Sen hazır olduğun zaman."

Nick her yerde tanıyacağı iki adamın radyoloji bölümüne girdiğini gördü ve girişe doğru koştu. "Gitmem gerek Mike. Bunu en yakın zamanda konuşalım." Telefonu kapattı ve iki adamdan genç olanının, banko arkasındaki görevliye kızgınlıkla bakışını seyretti. Görünüşe göre, Kyle Rhodes da Jordan'ı göremeyeceği talimatını duymaktan hoşlanmamıştı.

Nick onlara doğru yürüdü. *Aileyi tanımanın güzel bir yolu.* DeVine Cellars'ın önünden ambulanslar giderken, kamera ekiplerinin gelişini görmüştü. Birisi mutlaka medyayı alarına geçirmiş olmalıydı.

"Bay Rhodes, sizinle biraz konuşabilir miyiz lütfen. Jordan hakkında."

Hem Grey hem de Kyle döndüler. Jordan'ın babası, tıpkı *Time*, *Newsweek* ve *Wall Street Journal*'da çıkan fotoğraflarındaki gibiydi. Kişiliğini yansıtan gümüş saçları ve özel dikim elbisesi ile. Kyle ise kargo pantolonu ve füme renkli süveteriyle, yoluna çıkan ilk adamla kavga edecek gibi duruyordu. *Jordan'a kıyasla ilginç bir tezat,* diye düşündü

Nick. Jordan'ın karşısındakini iğneleyen bir tarzı olduğu açıktı ancak, ikiz erkek kardeşinden çok daha soğukkanlı ve dengeli bir görüntüsü vardı.

Grey, Nick'e meraklı gözlerle baktı. Gözleri, Nick'in gömleği üzerindeki silah koşumuna takılmıştı. "Ve siz de...?"

Nick elini uzattı. "Özel Ajan Nick McCall. İlk başta size, kızınızın iyi olacağını söylemeliyim." Grey ve Kyle'ın rahatladığını gördü. "Jordan bir hengameden geçti, ancak şimdi o....." *İnanılmaz, güçlü, akıllı, coşkulu ve yatakta bir fişek gibi ateşli.*

Bu kısmı kendine saklasa daha iyi olur.

"... çok dayanıklı," diye bitirdi.

Grey Rhodes onun elini ihtiyatla sıktı. "Teşekkür ederim, Ajan McCall. Evet, öyledir."

Nick başıyla, herkesin gözleri üzerlerinde olmadan konuşabilecekleri bir kuytu yer gösterdi. "Neden şurada devam etmiyoruz, daha rahat konuşuruz."

İki adam onu izledi. Kyle, yalnız kaldıklarında, "Haberlerde kız kardeşimin dükkânında saldırıya uğradığını söylüyorlar," dedi. Jordan için duyduğu endişe, yüzünden okunuyordu. "Bu, olayı FBI'nın soruşturduğu anlamına mı geliyor?"

"Biraz daha karışık. Jordan, Xander Eckhart adlı bir iş adamı tarafından saldırıya uğradı. Belki tanırırsınız. Bir boğuşma yaşandı ve Jordan'ın bileği kırıldı, ayrıca elmacık kemiği zedelendi. Eckhart'ın silahı vardı, ancak Jordan onu biz olay yerine ulaşana kadar oyalamayı başarmış."

Kyle ve Grey şok içinde birbirlerine baktılar.

"Ama Xander ve Jordan arkadaşlar," dedi Grey. "Ya da kesinlikle sıkı iş dostları. Jordan onun yardım amaçlı fon toplama partilerine her yıl katılır."

"Bu bir kıskançlık işi, değil mi? Eckhart'ı öldüreceğim," dedi Kyle. "Onun kulüplerine birkaç kez gitmiştim ve bana durmadan onun hakkında sorular sormuştu." Babasına döndü. "Eminim partide onu şu yeni adamla, Bay Uzun, Gizemli ve Ateşli veya her ne ise işte, onunla gördüğü için yapmıştır. Hani artık onunla konuşmayan piç kurusu."

Buna tepki vermemek için, piç kurusunun tüm gizli görev yeteneklerini kullanması gerekliydi. Nick, "Kıskançlık yüzünden değil," dedi. "Doğrudan onunla ilgili değil en azından. Eckhart, Jordan'a kendisinin hedefte olduğu bir gizli soruşturmada FBI ile iş birliği yaptığı için saldırdı. Eckhart bir şekilde Jordan'ın soruşturmadaki rolünü öğrendi ve intikam almak istedi."

Grey, "Gizli bir FBI soruşturması mı?" diye tekrarladı. "Böyle bir şeyde kızım size nasıl yardım edebilir?"

"Eckhart'ın, Bordeaux'nun alt katında sakladığı ofisine girmemiz gerekiyordu. Parti tek şansımızdı. Böylece Jordan, gizli ajanlardan birini, yanında erkek arkadaşı rolünde götürmeyi kabul etti."

Grey'in gözleri soğuk çeliğe dönmüştü. "Bu, kulağa çok tehlikeli geliyor, Ajan McCall."

"Elbette öyle." Kyle, Nick'e bir adım daha yaklaştı. "Beş ay önce, FBI'nın Rhodes ailesine yaptığı inceliklerin tadına bakmıştım. O yüzden saçmalığı bırakalım. Kız kardeşime,

soruşturmanızda sizinle iş birliği yapması için ne gibi tehditler dayattınız bakalım?"

Genelde Nick böyle kanı beynine sıçrayarak kişisel alanına giren eski suçlulara karşı çok nazik davranmazdı. Ancak bu asabi eski suçlu, kız arkadaşıyla aynı DNA'yı paylaşıyordu ve bu yüzden her zamankinden daha nazik oynamaya çalıştı. "Kız kardeşini tehdit etmedim, Kyle."

"Ah, sanırım kalbinin bütün inceliğiyle size yardım etmeye karar vermiştir," diyerek iğneledi.

"Eğer Jordan'ın bize yardım etme sebeplerini merak ediyorsanız kendisine sormanızı öneririm."

"İnan bana, soracağım." Röntgen odasına giden koridoru işaret ederken sesi yükselmeye başladı. "Kardeşim bileği kırılmış olarak orada ve duyduğuma göre ölümden kıl payı kurtulmuş. Tamamen FBI tarafından ateş hattına konulduğu için. Bu yüzden sizinle bir çıkarı olmaksızın ne diye işbirliği yap--"

Yüzünden, bir şeylerin farkına varma ifadesi geçti ve durdu. "Hayır." Empati yaparak işaret etti. "Bunu benim için yaptığını söyleme."

Nick'in ilave bir şey söylemesine gerek kalmamıştı.

Kyle bir adım geri attı ve elini saçlarına götürdü. Bir an için hiçbir şey söylemedi. Sonra tavana bakarak gözlerini sildi, başını salladı. "Kahretsin, Jordo."

Grey öksürerek boğazını temizledi ve Nick'e baktı. "Kızımın sevgilisi olan ajan hakkında daha fazla şey duymak isterim. Her taşın altından çıkan Uzun, Gizemli ve Ateşli Adam."

Nick en güzel anne-babayı-selamlama gülücüğünü takındı. "Genellikle Nick diye hitap edilmesini tercih ederim."

Kyle'in jetonu yeni düşmüştü. "Sen? Kardeşimle çıkan piç kurusu sen misin?"

"Bu bir sorun yaratır mı?"

"Hımm evet. Bir bakıma evet," dedi Kyle. "Çünkü gördüğüm son FBI ajanı, bileğime izleme cihazını takarken neredeyse bileğimi kıracaktı. Ve ondan önce de iki ajan beni hapse tıkmıştı. Bu yüzden ailemin çevresinde hiçbir FBI ajanı kokusu istemiyorum. Nokta."

Nick kollarını göğsünde kavuşturdu, hiçbir endişe taşımıyordu. "Hangi alternatif gerçeklikte Jordan'm birisine kendi adına karar vermesine izin vereceğini sanıyordun?" X-ray odasına giden koridoru gösterdi. "Ama gidip bu nutku şimdi ona çekmen gerek. İyi bir gülümsemeye ihtiyacı var ve bunun onu avutması gerekli."

Kyle, Grey'e doğru, "Tanrım bu adam da Jordan gibi laf sokmakta pek başarılı," diye mırıldandı.

Bunu duyan Nick, kendinin aileye kabul edildiğini anladı.

Bu Rhodes ailesinin nihai onay damgasıydı.

*

Jordan muayene masası üzerine oturdu. Bileğini kaldırmış, yeni alçısına bakıyordu. "Bunu ne kadar süre takacağım?" En azından elmacık kemiği kırılmamıştı. Gerçi, Xander'in sayesinde önümüzdeki hafta Tanrı'nın cezası bir bere ile dolaşacaktı.

"Altı hafta," dedi stajyer doktor. "Ve alçıyı mümkün olduğunca kuru tutmaya çalışın. Kuveti tavsiye ederim."

Jordan son küvete girişini düşündü. Eğer amaç kuru-luk ise, banyosundan belirli FBI ajanlarını uzak tutması gerekliydi.

"Ağrı için reçetenize Vicodin yazdım. Eğer kolunuz kaşınırsa, saç kurutucuyu soğukta kullanarak alçının üzerinde tutabilirsiniz," diye devam etti. "Eğer bu işe yaramazsa, Benadryl'ı deneyin."

Jordan'a verilecek talimatları üzerinden geçtikten sonra, doktor ayrıldı. Jordan el çantasını, paltosunu ve hastane belgelerini almaya çalışıyordu ki, kapıdan tanıdık bir ses işitti.

"Her şeyi kendin yapmaya çalışmaya başlamışsın bile. Şuna bak."

Jordan döndü ve Kyle'ı gördü. Kyle yaklaştı ve onun elindeki her şeyi alarak muayene masasının üzerine koydu.

Jordan şaşkınlıkla, "Gelmişsin," dedi.

"Babam da burada. Dükkânında saldırıya uğradığını duyar duymaz koşturduk. Kyle pantolonunu yukarı çekti ve ayağındaki izleme cihazını işaret etti.

"Komik bir şey söyleyeceğim – Belli bir bölgenin dışına çıkarsam bu aletin şartlı salıverme departmanını alarma geçireceğini düşünüyordum. Ellerin de patlayan silahlarla bir grup polis müdürünün tepeme bineceğini hayal edip durdum. Ama yok- hiçbir şey yok." Bileğindeki monitöre sertçe vurdu ve omuz silkti. "Biliyor musun, Jordo? Bu lanet şeyin artık çalışmadığını düşünmeye başladım."

Jordan muayene masasına yaslandı. Kısa süre içinde şu Vicodin'e ihtiyacı olacağını hissediyordu, ki bu konuşmaları baş ağrısız bir şekilde devam etsin. "Pekâlâ. Ne kadar biliyorsun ve ne kadar bildiğini düşünüyorsun?"

Kyle eliyle ona işaret etti. "Ben her şeyi bilirim. Senin tam bir ahmak, inatçı ve aşırı koruyucu... ve tüm dünyadaki en iyi lanet kız kardeş olduğunu bildiğim gibi." Onu tuttu ve kendine çekip kocaman sarıldı. Boynuna doğru dayadığı başının üzerinden, "Sana bir şey olsaydı, kendimi hiç affetmezdim," dedi. "Neden yaptın bunu? Hapiste başımın çaresine baktığımı söylemiştim."

Jordan en iyi nasıl açıklayabileceğini düşündü. "Dükkânda bana saldırdıklarını duyduğunda hissettiğin panik var ya?"

"Evet, berbat bir duygu."

"İşte sen MCC'de iken ben her gün buna benzer şeyler hissediyordum."

"Ah, kahretsin, Jordo." Ona daha sıkı sarıldı.

Jordan çekindi. Sevgi dolu kardeş dayanışması anını uzatmak istemediğinden değil, ancak kolu göğsüne dayanmıştı. "Kyle, bileğim... İmdat."

Kyle geri çekilerek sırttı. "Özür dilerim. Bu alçıyı ne kadar takacaksın bakalım?"

"Altı hafta."

"Ah, bu kötü. Bahse girerim, çıkardıklarında kolun buruş buruş ve güçsüzleşmiş olacak."

Ve böylece sevgi dolu kardeş-kardeş anı bitiverdi.

“Teşekkürler,” dedi Jordan. “Babamın da geldiğini mi söylemiştin?”

Kyle, ona fena-bozuldun bakışı attı. “Neden? Evet, burada. Dışarıda, bekleme odasında, Uzun, Gizemli ve İğneleyiciyi sorguya çekiyor.”

Jordan bozulmuştu. “Nick ile tanıştınız mı?”

“Evet, tanıştık, sorun yok. İkinizin çıkmasına söyleyecek bir şeyim olamayacağını söyleyecek kadar nazikti.”

“Evet, çünkü öyle.”

“Biliyor musun, en azından benim fikrimin fark yaratacağı taklidini yapabilirdin.” Kyle, ona yan baktı. “Bu adamdan hoşlanıyorsun, değil mi?”

Jordan gülümsemesini gizleyemedi. “Evet, bu adamdan hoşlanıyorum. Beni eli silahlı manyak bir herifin elinden kurtardı, yüzümü güldürüyor ve annesine *anneciğim* diyor. Koruyucu biri diyebilirim.”

*

Nick, Jordan’ın babasının, onun niyetinin masumiyetini sorgulamasından başarıyla kurtulmuş, ona, Jordan’a olan sevgisinin, bir an olsun eksilmeyeceğini söylemişti. Şimdi bu ilişkiyi resmiyete dökmek için yapılacak tek şey kalmıştı.

Nick cep telefonunu kullanmak için arabasının direksiyonundaki kontrol düğmelerini kullandı. Kendi arabasına dönmek ona iyi gelmişti. Birkaç dakika önce de evine geri dönmek aynı derecede iyi hissettirmişti. Jordan’ı evine bıraktıktan sonra oraya birkaç şey almak için uğramıştı. Jordan’ın arkadaşları ve Martin, saldırıyı duymuş ve onunla

ilgilenmek için Jordan'ın evine akın etmişti. Eve onlar gelince Nick, hızlı bir gidiş-geliş yapmak için Jordan'ı içi rahat olarak bırakabilmişti.

Jordan ondan, evde biraz kalmasını istemişti. Bileğindeki alçıya alışana dek bir asistana ihtiyacı olduğunu söylemiş ve o da bunu kabul etmişti. Doğrusu, bundan böyle hep onun yanında kalmayı planlıyordu. Ve şimdi o da onu, tüm kadınsı üçkağıt numaralarıyla bu erkek arkadaş olayına soktuğuna göre, Jordan'ın onun bu görevi dosdoğru yapacağına inanması gerekiyordu.

Telefonun öbür ucundaki kişi, üç kere çalmanın ardından telefonu açtı. Ses tonu ifadesizdi. "Demek bu numarayı hatırladın. Bak sen!"

Nick sırttı. Bazı şeyler hiç değişmiyordu. "Bu, benimle tekrar konuştuğun anlamına mı geliyor?"

Annesi isteksizce burnunu çekti. "Sanırım. Hâlâ büroda tüm işleri sana mı yaptırıyorlar? Önemli davalarda mı çalışıyorsun?"

Nick bir duygu yoğunluğu hissetti. Tabii ki annesi bazen, başa çıkılması çok zor biri oluyordu, ama onun yaptığı işten duyduğu gurur hiç azalmıyordu. "Doğrusunu istersen bugün birini tutukladım. Muhtemelen gazetelerden okuduğun Roberto Martino soruşturması içinde baş belası bir restoran sahibini yakaladım. Artık gizli görevim bitti."

"Ne zaman yeni bir görev verecekler?"

"Bilgin yok. Ama gizli görevden alınmamı isteyeceğim."

Annesinin şaşkınlığı, hoparlörlerden duyulabiliyordu. "Gizli görevi bırakıyor musun? Neden?"

Nick derin bir nefes alarak, sorgulanma için kendini hazırladı. "Şey, Anne.... Bir kız var."

Sessizlik.

Annesinin telefonu kapatmadığından emin olmak istedi. "Orada mısın, anneciğim?"

Burun çekti.

"Şimdiden ağlıyor olamazsın," dedi Nick. "Sana onun hakkında daha hiçbir şey anlatmadım."

Annesi, gözyaşları arasında, "Fark etmez Nick," dedi. "Otuz dört yıldır senden bu üç kelimeyi bekliyordum."

OTUZ ÜÇ

Ertesi akşam saat 3 civarında, ofise geri dönüşünün ilk günü, Nick, Jack Pallas'ın kapısını çalarak kafasını uzattı. Eckhart ile ilgili gözaltına alma, tutanak ve belgelerle dolu (bir şüpheliyi vurma, baş belası biri de olsa, bürokratik sıkıntıları olan bir şeydi) uzun bir gün geçirmiş ve bir mola vermek istemişti.

Pallas koltuğunda arkaya yaslandı, eliyle işaret etti. "Pekâlâ, halledelim şunu."

"Trilani'yi güney kesiminde bir stüdyo daireye eski kız arkadaşlarından biriyle saklanmış olarak bulduk," dedi Nick. "Eckhart ile son dört haftada yirmi dokuz gözaltım oluyor."

"Otuz dört ile hâlâ ben öndeyim."

"Ben olsam bu galibiyete daha uzun bir süre güvenmezdim." Nick kafasını kaldırdı. "Bir şeyler içecek vaktin var mı? Ben ısmarlıyorum."

Pallas ona merakla baktı. "Tabii, lüks bir şarap barı olmadığı müddetçe. Bugünlerde beraber olduğun kalabalıktan haberdarım."

“İş günlerinde büroda dedikodu dinlediğinden savcının haberi var mı?”

Jack tatminkâr bir eda ile sırttı. “Savcı, bu büro hakkında dedikodu yapacak yeni birinin ortaya çıkışından dolayı şok içinde.”

FBI bürosunun karşısında bulunan bir bara gittiler. İçkilerini söyleyip bir süre işten konuştular, çoğunlukla Eckhart soruşturması ve yaklaşan Martino yargılamasından. Bu kadar uzun süre gizli görevde çalışan Nick, düzenli olarak büroya gelindiğinde ajanlar arasında oluşan dostluk ortamlarını kaçırdığını fark etmişti.

Bu da onu Jack ile konuşmak isteme sebebine geri getirmişti. Kendi davalarını çözmek ve zirvede kalmaya devam edip gene akşamları Jordan ile olacak potansiyel bir çözüm yolu düşünmüştü. Ya da en azından bunların çoğunu bir arada yapabilmek için. “Bundan dolayı Davis’e, gizli görevlerden bir müddet affımı istediğimi bildirdim,” dedi.

Jack buzlu Grey Goose’dan bir yudum aldı. “Bunun sebebini merak ettim.”

“Yalnızca önceliklerde bir ayarlama yapmak diyelim.” Nick bu bölümde lafı dolandırmak için geçerli bir sebep görmüyordu. Pallas iyi bir adam ve mükemmel bir ajandı. “Fazlası var. Sen ve ben, ikimiz de Davis’in emekli olmayı düşündüğünü biliyoruz. Bugün ona, eğer böyle olursa, sorumlu yetkili ajan pozisyonu için beni düşünmesini söyledim. Bunu ilk benden duymanı istiyorum. Bu işi senin de istiyor olabileceğini düşündüm.”

Jack bunun hakkında düşündü. “Bunu bir süre düşünmüştüm,” diye itiraf etti. “Ama siyaseten, Chicago’nun

yetkili özel ajanı ile aynı yerin bölge savcısının kişisel bir ilişki içinde olmasının işleri zora sokacağına karar verdim." İfadesinde gurur vardı. "Ve Cameron oraya daha önce geldiğine göre, sanırım benim de önceliklerimi ayarlamam gerekiyor." Durakladı. "Ayrıca, insanların, hak kımda huysuz olduğumu düşündüklerini duyuyorum. Niye böyle düşündüklerini bilmiyorum."

"Belki de karamsarlığın ve terslenmelerin yüzündendir."

"Ama sen, benimle-oyun-oynama suratını patlattığında kimse şikâyet etmiyor."

"Doğru ama benim insanları kazanan doğal bir çekiciliğim var." Nick yeniden ciddileşti. "O zaman tamam mıyız?"

Jack onun omzuna eliyle vurdu. "Nick McCall, yetkili özel ajan. Eminim büronun başına gelebilecek daha kötü şeyler vardır." Gözleri Nick'in arkasındaki duvarda asılı televizyona kaydı. "İşte görmekten sıkıldığım sahnelerden biri daha."

Nick bakmak için döndü. Televizyonda, bölge savcısı Cameron Lynde, Xander Eckhart'ın gözüaltına alınması, De-Vine Cellars'daki rehine olayı ve bunların Roberto Martino davası ile bağlantısını konu alan bir basın toplantısında konuşuyordu. İki ajan, Cameron'un muhabirlerin sorularını kolaylıkla yanıtlayışını seyrettiler. Sonra haberler, günün kahramanını, "milyarder vâris ve iş kadını" Jordan Rhodes hakkındaki video arşivine geçti. Ekranda Jordan, bileğindeki alçı dışında, her zamanki gibi pürüzsüz ve sofistike görüntüsüyle Maseratî'den iniyordu.

Jack öne eğildi. "Hiç bu kadınların bizim dünyamızın dışında yaşadıklarını düşünüyor musun?"

"Bana bunu söyleyen son herifi vurmuştum."

"İnsanlar *benim* huysuz olduğumu düşünüyorlar."

Gözleri tekrar televizyona doğru kayarken Nick kıkırdadı. Görüldüğü kadarıyla Jordan'ın hangi dünyada yaşadığı umurunda değildi. Tek umurunda olan, Jordan'ın ona ait olmasıydı.

*

Dört gün sonra Nick, Jordan'ın televizyon odasındaki, dev kanepede oturuyordu. Ona bakarak, eline küçük kara bir kutu aldı ve üç kelime söyledi. "Hadi yapalım şunu."

Jordan kutuya doğru baktı, sonra Nick'e. "Bu çok büyük bir adım, Nick." dedi.

"Ben hazırım."

"Emin misin? Bundan sonra geriye dönmek yok."

"Bunu resmileştirmek istiyorum." Kutuyu işaret etti. "Hadi artık. Bu meraklı bekleyiş beni öldürecek."

"Peki. Yalnızca, seni uyarmadığımı söyleme." Jordan küçük siyah uzaktan kumandayı televizyona doğru tutup üç kez bastıktan sonra Nick, kaderini sonsuza dek belirleyecek sözleri duydu.

"CANLI! *Dancing With The Stars* başlıyor!"

Jordan kanepede onun yanına oturdu ve "yıldızlar"ın büyük bir merdivenden aşağı ve ekrana doğru inen geçidi başladı. Tepkisini görmek için Nick'e baktı. "Kararsız mısın?"

Nick televizyona bakıyordu.

Önce hiçbir şey söylemedi.

“Hayal ettiğimden... daha da kötüymüş,” diye fısıldadı. “Bu adamların gömleklerinin üzerinde iç düğme olmamasının bir sebebi var mı?” Korkulu gözlerle yaldızlı spreylili tenlere baktı. Pullara ve tüylere, yapılan makyajlara ve açık yakalara... Bunlar erkekti. Nick eliyle işaret edip “Şu züppe rimel mi sürmüş?” dedi.

Jordan sevgiyle onun dizine vurdu. “Henüz çok geç değil. Muhtemelen bir yerlerde bir basketbol maçı vardır.”

Nick’in gözü kahve sehpaı üzerindeki uzaktan kumandaya gitti. Son derece kışkırtıcıydı. Fakat verdiği bir söz vardı.

Dikkatini ekrana geri çevirdi, zorla tanıyabildiği yabancı suratlar ve seslerden öylesine şok olduğu bir anda Jordan kanepeden kalktı ve arkalarında bulunan bara yöneldi. Nick onun bir şişe açıp bardağa bir şeyler dolduruşunu duydu. Sonra Jordan kollarını Nick’in boynuna doladı ve eline bir bardak verdi.

“Al. Belki bunun yardımı dokunur.”

Nick bardağa baktı, bir bardak şarap bekliyordu. Ancak buzlu, kehribar renkli tanıdık bir sıvıyla karşılaştı.

Burbon.

Ona, “Sen bir tanrıçasın,” dedi.

Jordan gülümsedi. “Mahzenimde bu şişe için bir raf bile ayarladım.”

Nick buzlu bardağı sehpanın üzerine koydu ve onu dizinin üzerine çekti. "Bütün bir raf mı? İşte ciddi bir ilişkinin işareti." Onu, alt dudağını şakayla ısırarak öptü. Jordan ağzını onunkine doğru açtığında Nick'i kendisine iyice çekerek ellerini gömleğinin altına götürdü. Gözlerini kapattı ve Jordan'ın dudakları onun boynunda dolışmaya başladı.

Jordan'm sesi gırtlaktan ve kışkırtıcı geliyordu. "Biliyor musun, bu şovu sadece benim için seyretmen gerçekten çok seksi."

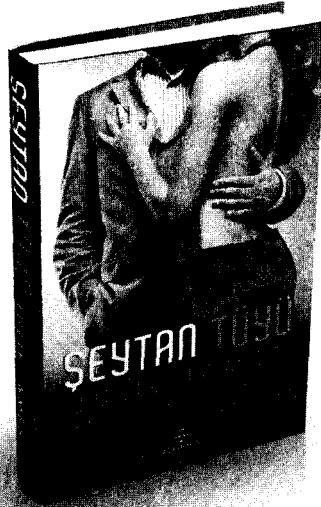
Ding!

O an, Nick'in kafasında bir ışık yandı. Gözlerini açtı ve durumu anlayarak sıırttı. "Ah, erkeklerin bunu niye seyrettiğini *şimdi* anlıyorum." Rahatlık içinde derin bir nefes verdi. Erkeklerle olan inancı onarılmıştı. *OH!*

Jordan, onun tepkisi karşısında gülümsedi. "Her şey çok iyiydi."

Jordan kendini onun kollarına bırakırken Nick de genç kadının gözlerine baktı.

Gerçekten de öyleydi.

Kader iki azılı düşmanı birbirlerinin kollarına atarsa...

Savcı yardımcısı Cameron Lynde, Chicago'da gizli kaçamaklar yapan onlarca senatörün tuttuğu onlarca otel odasının arasından, vahşice bir sevişmenin tuhaf bir cinayetle sonuçlandığı 1308 numaralı odanın yanındakini seçer. Ve Illinois'deki, bu özel davada görevlendirilebilecek onlarca FBI ajanının arasından, Özel Ajan Jack Pallas görevlendirilir. Özel Ajan Jack Pallas yıllar önce, beceriksizliği yüzünden kariyerini mahvettiği gerekçeyle, savcı yardımcısı Cameron Lynde'i ulusal televizyonda rezil eden Jack Pallas'ın ta kendisidir.

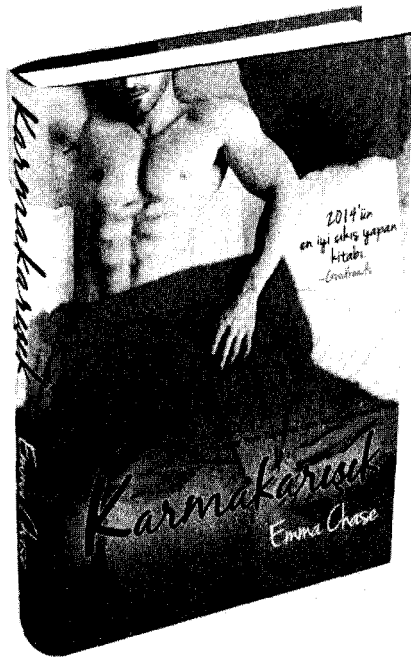
...elbette ortalık birbirine girer.

Cameron Lynde'le birlikte çalışmak mı? Şaka mı yapıyorlar? Jack bunun belki de, yıllar önce Cameron yüzünden Chicago'dan sürüldüğü ve nihayet bu yıl geri geldiği için, kötü bir hoş geldin şakası olduğunu umuyor. Fakat fena halde yanılıyor.

* * *

"Julie James bir harika! Kendinizi sesli gülmekten alamayacak ve size ait bir FBI ajanınızın olmasını isteyeceksiniz!"

—New York Times'in en çok satan yazarlarından Sandra Hill

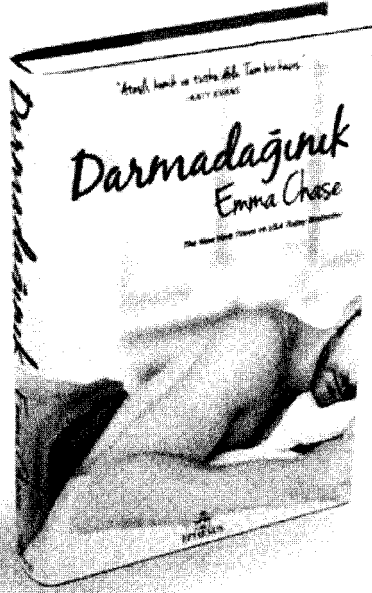
Zengin, yakışıklı ve kendini beğenmiş Drew Evans ile güzel, zeki ve hırslı Katherine Brooks buluştuğunda işlerin karmakarışık hale gelmesi şaşılacak bir şey değildir.

Drew Evans'ın işi, milyon dolarlık anlaşmalar yapmak ve New York'un en güzel kadınlarını tek bir gülümsemeyle baştan çıkartmaktır. Peki, öyleyse neden yedi gündür evden dışarı çıkmıyor? Neden mahvolmuş, sefil bir halde ve depresyonda? Ona sorduğunuzda size sebebinin grip olduğunu söyleyecektir fakat hepimiz bunun doğru olmadığını biliyoruz.

Katherine Brooks, Drew'un babasının yatırım bankacılığı firmasında işe başladığı anda gösterişli playboyun hayatındaki her alanın bir karmaşaya sürüklenmesine sebep olmuştur. Profesyonel alandaki yarışları Drew'un cesaretini kırıyor, Katherine'e karşı hissettiği çekim dikkatini dağıtıyor ve onu yatağa atma girişimlerindeki başarısızlığı ise tamamen sinirlerini bozuyordu.

Nasıl oluyordu da kadının biri çıkıyor ve ağzı iyi laf yapan çapkın bir adamı mahvolmuş, umutsuz biri haline getirebiliyordu? Hayatta asla sahip olmak istemediği tek şeyi gerçekleştirerek.

'Karmakarışık' dünyada en çok kullanılan kitap sitesi Goodreads'de yapılan oylamalar sonucu 2014'ün en iyi çıkış yapan kitabı seçilmiştir.

New York Times çok satan yazarı Emma Chase'in Karmakarışık adlı kitabının devamı olan Darmadağınık'ta, Kate'le Drew'un başına beklenmedik olaylar geliyor ve ikili ilişkileri için yeniden pazarlığa oturma ihtiyacı hissediyor.

İnsanlar ikiye ayrılır: Yaşananlara temkinli yaklaşanlar ve gözünü daldan bu-daktan sakınmayanlar... Ben hep sakın kalmaktan yana olmuşumdur. Tedbirli, planlar yapan biriyim. Ne var ki, Drew Evans'la tanıştığımda her şey değişti. Drew çok inatçıydı. Kendisine ve tabii bana çok güveniyordu.

Ama bütün aşk hikâyeleri sonsuza dek mutlu devam etmez. Drew ile atlarımızı batan güneşe doğru süreceğimizi mi düşünmüştünüz? O zaman aramıza hoş geldiniz! Şimdi hayatımın en önemli seçimini yapmak zorundayım. Drew ise kendi seçimini çoktan yaptı. Hatta bu kararı ikimiz adına da vermeye çalıştı. Ama bildiğiniz gibi, ben öyle biri değilim. O yüzden tek başıma Greenville, Ohio'ya döndüm. Gerçi aslına bakarsanız tam olarak yalnız sayılmam...

Şunu öğrendim ki eski alışkanlıklar kolay kolay yok olmuyor. Ve bazen yolunuza devam edebilmek için, başladığınız yere dönmek zorunda kalıyorsunuz.

“Son derece sevimli, kahkahalarla okuyacağınız bir hikâye. Eğer Drew’u sevdiniz, Matthew’a bayılacaksınız.” -K. Bromberg

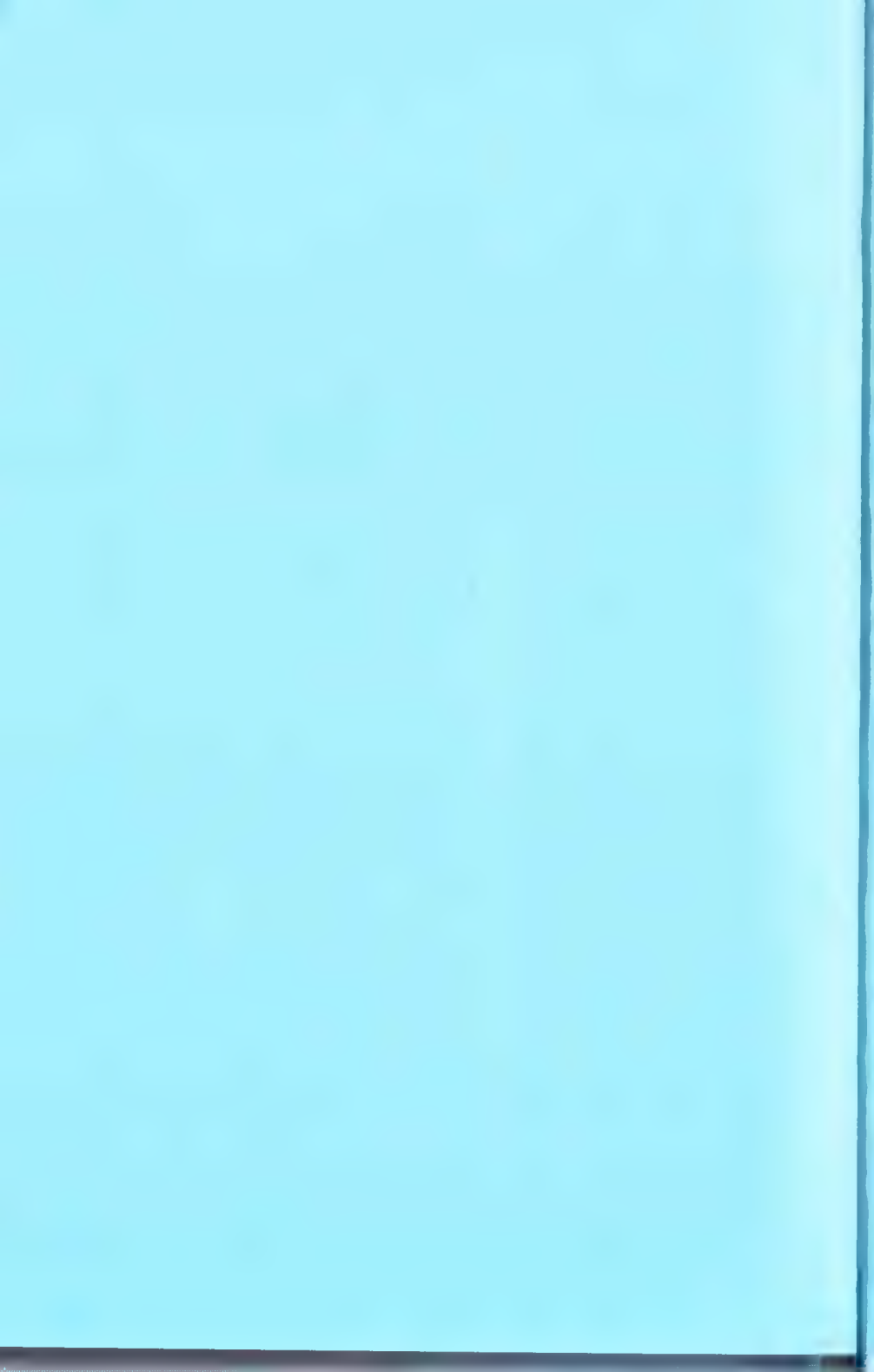
Sıkı Fıkı, Karmakarışık günlerine geri dönüyor. Fakat bu sefer tavsiyelerde bulunan ve Dee Dee’yle uğraşmak durumunda kalan tabii ki Drew değil, onun en yakın arkadaşı olan Matthew!

Eğer bu hikâyeyi daha önce duyduysanız beni durdurun. Çapkın erkek bir kızla tanışır, ona âşık olur ve tepeden tırnağa değişir.

Epey güzel bir hikâye, değil mi? Ama bizim hikâyemiz değil. Bizimki çok daha renkli.

Dee’yle tanıştığım an Dee’nin özel biri olduğunu biliyordum. O ise benim kendisiyle birlikte olup, sonra da onu hayal kırıklığına uğratacak bir erkek olduğumu düşündü. Aksini ispatlamamsa epey vakit aldı. Ama konu sevişme olduğunda epey ikna edici olduğum söylenebilir.

Bu hikâyenin en güzel yanı sonu değil, o sona nasıl geldiğimiz...

Julie
JAMES

Julie James hukuk fakóltesinden mezun olduktan sonra Amerikan Yargıtayı'nda yazmanlık yaptı.

Ardından ülkenin en büyük firmalarından birinin avukatlığını üstlendi ve birkaç yıl sonra senaryo yazarlığına başladı. Hollywood yapımcıları senaryolarından iki tanesini filme uyarlamak isteyince, mesleğini bırakarak tam zamanlı olarak yazarlıkla ilgilenme kararı aldı.

Julie'nin romanları Amerikan Kütüphaneler Birliği, Booklist ve Cosmopolitan Dergisi gibi mecraların listelerinde yer aldı ve bugüne kadar çıkardığı romanlar on altı dile çevrilmiştir.

Julie, kocası ve iki çocuğuyla Chicago'da yaşıyor.

EPHESUS

www.ephesusyayinlari.com

Julie
JAMES

YAKIN MESAFE

Milyonlarca doların vârisi ve şehrin en ünlü şarap dükkânının güzel sahibi Jordan Rhodes her daim Chicago'nun prestijli kişilerinin bir araya geldiği partilere katılmaktadır. Fakat FBI'ın, özellikle de karizmatik ajan Nick McClal'ın dâhil olmak istediği tek bir parti vardır. O da Xander Eckhart'ın bağış toplamak için organize ettiği gecedir. Çünkü Xander aynı zamanda mafyayla iç içedir ve para aklamaktadır. Jordan'la FBI arasındaki bu ilişki hiç umulmadık olayların yaşanmasına sebep olur. Mizahın, maceranın ve romantizmin harmanlandığı Yakın Mesafe soluksuz okunacak bir roman.

Sıkı tutunun, takip başlıyor!

"Seksi ve eğlenceli. Romantizm severler epey mutlu olacak."

-Library Journal

"Bu kitaba bayılacaksınız!"

-USA Today

www.ephesusyayinlari.com

9 786059 232548

www.selimbuyukguner.com

Kapak Tasarım: Selim Büyükgüner